SPECIMEN
THESAURI VERBORUM QUAE IN TITULIS IONICIS LEGUNTUR CUM HERODOTEO SERMONE COMPARATI

DISSERTATIO

QUAM AD SUMMOS IN PHILOSOPHIA HONORES
AB AMPLISSIMO PHILOSOPHORUM
ORDINE FRIBURGENSI HELVETIORUM
RITE IMPETRANDOS

SCRIPSIT

CHRISTOPHORUS FAVRE O. C.

HEIDELBERGAE
TYPIS CAROLI WINTER
MCMXII.

SPECIMEN
THESAURI VERBORUM QUAE IN TITULIS IONICIS LEGUNTUR CUM HERODOTEO SERMONE COMPARATI

DISSERTATIO

QUAM AD SUMMOS IN PHILOSOPHIA HONORES

AB AMPLISSIMO PHILOSOPHORUM

ORDINE FRIBURGENSI HELVETIORUM

RITE IMPETRANDOS

SCRIPSIT

CHRISTOPHORUS FAVRE O. C.

HEIDELBERGAE
TYPIS CAROLI WINTER
MCMXII.

Totus Ionicae dialecti verborum thesaurus, cuius primam partem, qua litterae A—Δ continentur, tamquam specimen hoc libello proposui, quam primum fieri poterit, in eisdem edetur aedibus Winterianis.

ANTONIO PICCARDT

PIETATIS ERGO

Praefatio.

In dies iam ab viris doctis aegrius ferri videtur, quod adhuc deest linguae Graecae Thesaurus, in quo de omnibus sermonis Graeci vocabulis et ab antiquissimis temporibus usitatis et recentiore aetate ortis accuratius inquiratur, de qua quodque stirpe derivatum sit, quae propria cuiusque fuerit notio, quomodo vel poetae vel scriptores genuinas verborum significationes commutaverint, utrum propria vi an translaticia posteriores usi sint, quam diu viguerint singula vocabula, quae denique, ut uno complectar verbo, fuerint eorum fata.

Hac ex parte linguae Latinae studiosis iure invidet, qui litteris Graecis incumbit: nam id quidem inter omnes convenire puto editores doctissimos Thesauri linguae Latinae, qui nunc auctoritate et consilio Academiarum quinque Germanicarum editur, tantam in conficiendo hoc opere industriam et diligentiam adhibere, ut, quin inde maximum fructum Latinarum litterarum studia perceptura sint atque iam percipiant, nemo sit qui dubitet. Quod opus quo maius ampliusque est quoque plus laboris in illo collocandum videtur, eo magis confidimus neminem fore, quin gratias quam maximas habendas esse doctissimis illis viris ipsisque Academiis censeat. Quanti enim laboris sit scriptores omnis generis eorumque interpretes inspicere, novos linguae fontes examinare, singulorum et locorum et verborum vim ac notionem scrutari, copias a tot hominibus doctis congestas disponere, singulorum locorum vocabulorumque quae dubia atque ambigua, quae certa atque dilucida sint seiungere, quanti, inquam, sit laboris, recte aestimaverit, qui perlustraverit unum alterumve Latini Thesauri fasciculum.

At quanto difficilius res se habet in conficiendo Thesauro Graeco, qui universam veterum Graecorum linguam quam diligentissime explicatam contineat! Duas res in iis, quae ad litteras Graecas pertinent, statuit Godofredus Hermannus (Opuscula II p. 218) longe esse difficillimas, lexicon scribere et grammaticam. Et lexicon quidem componere, id quod nos quidem hic propositum

habemus, ob eam causam maximas exhibet difficultates, quod materia, qua continetur Thesaurus, i. e. fontes vocabulorum, nunc paene in infinitum iam videtur crevisse. Graecae enim linguae ambitum, si perpenderis et eorum qui exstant librorum, titulorum, papyrorum multitudinem et ipsa per quae floruit tempora et varias in quas divisa fuit dialectos, decies ampliorem esse putaveris quam linguae Latinae. Nec satis est in tanta mole verba singula, significationes, constructiones distinguere exemplisque communire. Nam haec una tantum pars est verae quae appellari potest linguae scientiae; altera eaque non minus necessaria, immo aliquanto etiam praestabilior in eo posita est, ut, quisquis huius generis Thesaurum conscripturus est, linguae quasi ingenium imbiberit tantamque cum ea familiaritatem contraxerit, ut eius libro possimus exsequi et linguae totius et singulorum verborum historiam ductam a tempore, quo unaquaeque vox orta sit, usque ad tempus, quo evanuerit. Itaque in novo Thesauro conficiendo id maxime videtur spectandum, ut varius singulorum verborum usus variaque significatio et diligentius et accuratius quam quibus nunc utimur lexicis ea ratione tractetur, ut neque omittantur necessaria neque supervacanea cumulentur.

Alia huius operis difficultas inde nascitur, quod multae earum quas nunc habemus scriptorum editiones minus sunt perfectae seu criticae, ut dicunt grammatici, quam ut ex illis tanquam e puro quodam fonte haurire possit, qui novum Thesaurum Graecum conscribendum sibi proposuerit.

Quam ob causam, antequam ad rem ipsam accedere poterimus, non modo editiones parandae sunt meliores, sed etiam et in scriptores Graecos et in reliqua, quae exstant Graeci sermonis documenta diligentissime inquirendum est, quae quisque auctor vocabula usurpaverit, unde ea, quae iam antea in usu fuerint, mutuatus sit, qua significatione ipsi litterarum titulorumque scriptores verba aliunde deprompta instruxerint, quae nova addiderint ad acceptam a maioribus verborum copiam: tum demum perspiciemus atque cognoscemus, qua via ac ratione lingua Graeca nata sit, adoleverit, floruerit, obsoleverit. Inde autem iam apparet Graecae linguae Thesaurum esse opus plurimis gravissimisque difficultatibus intricatum.

At utcumque ea res se habet, id omnes certe consentiunt rem esse quam maxime necessariam, ut incipiatur denique novi Thesauri praeparatio.

Qua de causa nobis persuasum est omnes litterarum Graecarum studiosos gratiam habituros esse iis, qui ad linguae Graecae historiam accuratius cognoscendam aliquid contulerint. Licet enim iam per nonnullos annos et apud nos et apud alias gentes non

pauci exstiterint viri docti, qui operam in hac disciplina consumerent, tamen non est mirum in tanta materia multa inesse, quae adhuc aut omnino non sint excussa aut non satis accurate: quod maxime eo videtur factum, quod plerique potissimum Atticae dialecti attendunt indolem ac proprietatem, id quod statim perspicies, si, quae de copia verborum seu Ionicae seu Aeolicae seu cuiusvis dialecti in lucem prodierunt, cum iis comparaveris, quae de Atticorum scriptorum titulorumque elocutione sunt conscripta.

Atticum quidem sermonem ceteris linguae Graecae dialectis multum praestare et propter ipsam auctoritatem, qua olim usus est, et propter fontium multitudinem, qui nunc exstant, nemo est qui non videat. At ei proxima certe est Ionum dialectus, quae quam non sit neglegenda facile cognoscas, si vel litterarum titulorumque molem respexeris vel recte perpenderis, quot ex eo vocabula in vulgarem posterioris aetatis sermonem irrepserint.

Consideranti mihi igitur, quae his triginta annis disputata sint ut de universa dialecti Ionicae indole ita de lapidum potissimum Ionicorum loquendi ratione, crebrae illae quaestiones, quae de titulorum sermone moveri possunt, non omnes videntur ea qua par erat cura ac diligentia esse investigatae. Nam si quis, quae in hac re virorum doctorum industria excussa sint, animo collegerit, non dubito, quin facile intellecturus sit multo maiorem omnium eius generis commentationum partem verborum formis ac, ut breviter dicam, ipsius grammatices rebus contineri, a singulorum verborum usu ac significatione cognoscenda abstineri. Nec tamen inutile videtur hoc loco viros doctos laudari, qui in hac re diligenter elaboraverunt scriptisque suis ad Ionicae dialecti cognitionem aliquantum contulerunt:

Erman, De titulorum Ionicorum dialecto, Curtius Studien V p. 205—310 (1872).

Papadopulos Kerameus, *Περί τινων ἰδιωτισμῶν τῆς ἐν Χίῳ καὶ ἐν Ἐρυθραῖς ἰωνικῆς διαλέκτου, Παρνασσός* II (1878) 134 sqq.

Karsten, De titulorum Ionicorum dialecto, Halle 1882.

Lindemann, De dialecto Ionica recentiore, Kiel 1889.

M. Fuochi, De titulorum Ionicorum dialecto, in Studi italiani di filologia classica, II (1894) 209 sqq. Firenze-Roma.

Melius tamen quam illi Weirius Smyth de rebus huius generis meritus est, qui quam plurima potuit poetarum, scriptorum, inscriptionum, grammaticorum, quae ad Ionicam dialectum spectarent, testimonia collegit atque illustravit commentatione, quae inscribitur: „The sounds and inflections of the Greek Dialects. Ionic". Oxford 1894. Quod ut non sit opus absolutum atque perfectum (cf. Solmsen IFAnz, XI 86 sqq.), omnibus tamen, quotquot in haec studia incumbunt, multas praebet res minime spernendas.

Anno 1898 Gottingae edi coeptum est ab Ottone Hoffmann operis, quod inscribitur: „Die griechischen Dialekte in ihrem historischen Zusammenhange mit den wichtigsten ihrer Quellen“ volumen tertium, quo Ionicam ille dialectum describendam sibi proposuerat. At nondum est ad finem perductum: prior tantum huius voluminis pars adhuc in lucem prodiit, altera desideratur (cf. Solmsen, IFAnz, XI 89 sqq.).

Commemorandus videtur denique homo litteris Graecis eruditissimus Albertus Thumb, qui anno 1909 Heidelbergae librum publici iuris fecit: „Handbuch der Griechischen Dialekte.“ Cuius operis praecipuum de lingua Graeca meritum in eo nititur, quod clare ac dilucide quamvis breviter de omnibus dialectis doctus auctor disseruit.

Nec tamen defuerunt, qui ipsam verborum vim et usum illustrare conarentur; satis videtur laudare eos, qui titulos sive in commentariis ediderunt eosque haud raro doctissime interpretati sunt sive inscriptionum corpora emiserunt: Syllogen imprimis memorem Inscriptionum Graecarum Selectasque Orientis Graeci inscriptiones Guilelmi Dittenberger, quas habendas esse in praestantissimis litterarum antiquarum cognoscendarum subsidiis inter omnes puto constare huius disciplinae studiosos.

Ut vero res ipsa postulabat, illi quasi praetereuntes tantum occasione oblata, non certa usi ratione de vocabulis ipsis egerunt.

Nec omittam verborum thesauros, quos ediderunt Kumanudes, Searles, Herwerden. Quos magno mihi auxilio fuisse in hoc opusculo componendo grato fateor animo. Sed haec opera nec in Ionica maxime dialecto versari nec de unoquoque vocabulo disputare ex ipsis librorum nominibus colligi licet.

Quare in animum induxi Ionicorum verborum, quae quidem in titulis insunt, thesaurum componere: fuit igitur, ut brevi quid sibi velit hoc opusculum dicam, cura mea omnis in eo posita, ut vocum, quae in lapidibus Ionicis leguntur, conspectum componerem compositumque ita disponerem et explicarem, ut titulorum et verba omnia et variae nominum ac verborum formae significationesque suo loco sine ulla difficultate inveniri possent.

Ne tamen videar rudem magis indigestamque molem singularum observationum congessisse quam certum quendam finem certumque consilium secutus esse in disputando, pauca de eo, quod tractandum mihi proposui, dicenda sunt.

Ionicae dialecti veteres grammatici duo distinxerunt genera, *τὴν ἀρχαίαν* sive *παλαιὰν Ἰάδα*, qua scripsisse traduntur Homerus et Hesiodus, et *τὴν δευτέραν* sive *νεωτέραν*, quam intellegebant eam, qua omnes post Homerum usi sunt scriptores Ionici. Plurimorum ex eis nihil fere nisi ipsa nomina novimus et

quae scripserunt longinquitas delevit temporum. Duo tantum sunt, quorum scripta ad nos pervenerunt, Hippocrates et Herodotus.

Illius sermonem ut non solum mendis vitiisque purgarent, sed etiam explanarent, viri doctissimi iam diu curam et diligentiam adhibuerunt nec perdiderunt operam. Cum autem in his quaestionibus solvendis codices solos sequerentur, ob formarum varietatem partim in regulis statuendis haerebant, partim vocabulo alibi non occurrente ad coniecturas plus minusve verisimiles confugerent necesse erat.

Nam codices, ut plerumque sunt fundamentum satis firmum, quo in rebus dialecticis niti possimus, tamen haud ita raro fit, ut adeo fluctuent, ut diiudicari nullo modo possit, ubi praebeatur recta veraque lectio.

Nunc vero ad Hippocratis opera et Herodoti historias accedit alius praestantissimus Ionicae dialecti fons, lapides dico. Qui fidissimi sunt dialecti recentioris testes, quoniam, quod in lapide incisum est, minus facile temporibus depravatur. Itaque semper et ubique cum titulorum sermone sermonem Herodoteum contuli sedulo enotans, quibus rebus discrepet quibusque conveniat inscriptionum sermo cum Herodoteo. Qua ratione ambobus fontibus comparatis ipsius sermonis Ionici cognitionem augeri manifestum est; et profecto haud exiguum numerum vocabulorum, formarum, significationum ita invicem illustrari eis quae sequuntur spero me expositurum.

Hac in re laboris plena valde me adiuvit Lexicon Herodoteum, quod Schweighaeuser edidit anno 1824 Argentorati et Oxonii. Est enim hic liber, ut ait Jacobitz, quamquam mendis typographis haud raro nimis scatet, dignus quo utaris fundamento.

Sed cum multum abesset, ut Schweighaeuseri opus omni ex parte absolutum et ad finem esset perductum, sunt qui in novo Herodoti Lexico componendo curam et diligentiam adhibuerint. Anno LXX saeculi exacti Lipsiae edidit Carolus Jacobitz „Specimen lexici Herodotei“ (*ἄβατος — ἀκριβέως*). Illius exemplum secutus est Martinus Broschmann, qui anno 1898 Zwicaviae opusculum, quod inscribitur „Lexikalische Beiträge zu Herodot“, et anno 1904 Lipsiae „Supplementum Lexici Herodotei alterum“ edidit.

Nunc pauca de mea disputandi ratione addam. Titulorum Ionicorum sermonem accuratius perscrutari cum animum mihi induxissem, si tale propositum ad finem perducere vellem, id maxime mihi agendum videbatur, ut verborum quotquot in lapidibus leguntur indicem conficerem plenum.

De quaestionibus ad etymologiam pertinentibus, quippe quae haud raro spinosae sint et paene eae, quas ne attingere quidem lubeat, nisi postulet rerum necessitas, verba non feci satisque habui ea adferre, quae omnino videbantur necessaria.

Omnia vocabula amplexus sum omniumque vocabulorum testimonia et omnes recepi formas, quas tamen obiter tantum tractavi. Singulorum verborum exempla diligenter inter se contuli uniuscuiusque vocis varias significationes disiungens disiunctasque ita ordinans, ut a genuina vi profectus ad remotiores notiones procederem.

Nec vocabulorum constructionem, quam Graeci *σύνταξιν* vocant, negligendam putavi; quare de rebus ad hanc grammaticae doctrinam spectantibus vel ipse disputavi vel saepius, quoniam brevitati erat consulendum, grammaticos tantum laudavi, qui nostra aetate eas tractaverunt.

Prostremo graviorum quidem verborum historiam delineare conatus sum, ut inde ab antiquioribus temporibus ad papyrorum et scriptorum dialecti Ionicae recentioris aetatem quibus fatis usa essent exponerem; cf. quae de Thesauro Graeco conficiendo optime disputavit Leopoldus Cohn in calce operis Brugmanni, Griech. Gram.[3] p. 575 sqq. cf. praeterea Hermanni Diels, Elementum. Eine Vorarbeit zum griechischen und lateinischen Thesaurus. Lipsiae 1899.

De consilio commentationis nostrae ac de disputandi ratione hactenus. Restat ut de ipsis fontibus, e quibus disputationis materiam hausimus, pauca dicamus.

I. Ionum inscriptiones propter dialectum memorabiles, quotquot usque ad IV. huius saec. annum innotuerunt, collegit atque illustravit Bechtel libro qui inscribitur: Sammlung der griechischen Dialekt-Inschriften, herausgegeben von Dr. H. Collitz und Dr. F. Bechtel, Bd. III, 2. Hälfte. 1905 Göttingen.

Qui quantopere meritus sit de Ionicae dialecti disquisitione illo inscriptionum corpore confecto, inde apparet, quod tituli ad hanc dialectum cognoscendam idonei, cum antea per tot multorum corporum ephemeridumque tomos fuerint disiecti, nunc in unum congesti facillime oculis perlustrantur.

Nec vero in eo acquievit, ut titulos coacervaret, sed etiam, quae de singulis titulis scripta prodierunt, si non universa at certe graviora attulit. Adiecit apparatum criticum admodum locupletem, quo continentur variae lectiones eorum locorum, quibus, quaenam genuina ipsius lapidis sit lectio, nondum videtur esse enucleatum: praeterea locis difficilibus nec satis explicatis virorum doctorum coniecturas, quas quidem memoratu dignas habuit, breviter adnotavit. Compluribus locis scripta commemoravit, quibus singula vocabula tractantur, vel addidit adnotationes, quibus verborum forma et notio rectius explicatur.

II. Sexto hujus saeculi anno prodiit Berolini apud Georgium Reimerum inscriptionum Prienensium Thesaurus a Francisco Hiller de Gaertringen confectus, quo eodem tituli quidam continentur

propter sermonem Ionicum memorabiles, quorum de nonnullis iam egerat Bechtel.[1])

Aliarum inscriptionum, in quibus potius vestigia quaedam Ionicae dialecti inveniantur quam ipse sermo Ionicus exhibeatur, non omnia recepi vocabula, sed ea tantum, quae Ionum linguae speciem videntur prae se ferre. Sunt autem hae:

I. De vocibus ipsis: 1) vocales: No.

No.	
113_{12}, 140_{15}, 195_{6}, 362_{16}	ε pro α legitur (e. g. φιέλην pro φιάλην).
160, 162, 174_{4}, 177, 179, 186	η pro ᾱ invenitur
139:	ηι pro αι ponitur
362_{23}:	ῑ pro ιε „
61_{31}, 63_{33}, 64_{12}, 71	η pro ηι occurrit (= „altionisch“ H. de G.)
17_{33}:	καθούλου
139, 196, 370	αο, εο pro αυ, ευ
4, 29, 109_{267}, $112_{4 \cdot 135}$, 113_{112}, 117_{64}, 201_{12}, 202_{12}	χρύσεο-
139_{9}. $362_{14 \cdot 20}$	= psilosis (sed l. 7 aliter)

1) Hiller de Gärt No. 15 = Bechtel 5581
139 = „ 5588
156 = „ 5583
173 = „ 5584
196 = „ 5585
201 = „ 5582
288 = „ 5586
369 = „ 5724

2. Consonantes: 362_8 τ pro ϑ legitur.

II. De formis verborum:

1. De stirpibus in -α exeuntibus: 2_9 (οἰκίης), 139_{55}. $_{88}$. 156. 172. 173. 319. 363_{29} etc.
2. De stirpibus in -ο exeuntibus: 42_{22}. 361. 362. 363_{16}.
3. „ „ „ -ι et -υ exeuntibus 2_4. 42_{18}. 63_{34}. 162. 313_{349}.
4. „ „ quae in diphthongum desinunt: 195_{19}.
5. „ nominibus in -μένης: 361_1 Ἀριστομένεος.
6. „ „ „ -φάνης: 3_{19} Διοφάνευς.
7. Participia Ionica: ἐόντι, etc. 2_6. 3_4. $_5$.
8. Perfect. 364_3 ἱερήσθω.

Hi tituli **P** littera laudantur.

III. Eodem anno publici iuris fecit Th. Wiegand (Berl. Sitzber. 1906 p. 254) duas inscriptiones Mileti inventas: prior (signo M 1 laudatur), quae est saeculi V[i] ineuntis, summi momenti est: habet enim duodecim versus praebetque novas et formas et voces; altera (M 2) e nonnullis tantum verbis constat nec tamen fuit omittenda; item existimavi de antiquissima illa inscriptione (M 3) a Dario rege Mileto Susa translata, ad quam recte investigandam plurimum contulit Bruno Keil (Rev. de philol. 29 (1905), 336).

IV. Ad Samios titulos Bechtelianos tres novi (Sami 1. 2. 3) a L. Curtius et P. Jacobsthal editi accedunt. (Ath. Mitth. 31 (1906), pp. 152. 184. 415).

V. Item Deli titulum antiquum (Deli 1) a Francogallis inventum (BCH 29, p. 214) recipiendum censui.

VI. Titulos Ceos post annum 1904 inventos (Ceae 1—14) edidit Paulus Graindor (BCH 29, p. 354 sqq.).

VII. Antiquissimam Pari inscriptionem adeo mutilam. ut recte legi vix possit secundum Hiller de Gaertringen (Jahresh. des österr. arch. Inst. V (1902), p. 9—13), tamen admisi (Pari 1).

VIII. Titulum antiquum Cumis inventum publici iuris fecit Sogliano (Notizie degli scavi 1906 fasc. 11 p. 377 sqq.), optime interpretatus est Comparetti (Ausonia 1 (1907) p. 14 sqq.) Laudatur Cumis 1.

IX. Titulis Chalcidicis a Bechtelio collectis adde inscriptionem, quam divulgavit P. A. Papabasileius (Ἐφημερὶς ἀρχ. 1907 p. 19) Laudatur: Chalcide I.

X. Nec praetermisi nonnullos ex titulis Chiis atque Erythraeis, quos nuper in fasciculo vigesimo (1908) Ephemeridis Ἀθηνᾶ in lucem protulit erudita G. Zolotae filia. Recepi autem hos: Nr. 3. 5. 19. 21, qui eisdem laudantur numeris apud Zolotam Chii seu Erythris 3, 5 etc.

XI. Viginti quinque novos titulos, quos invenit P. Jacobsthal Chii, Erythris, Halone, collegit U. de Wilamowitz, locupletissimo commentario instruxit, nova vocabula formulasque adnotavit in ephemeride „Abhandlungen der Königlich Preuß. Akademie der

Wissenschaften 1909. Phil.-hist. Classe." Recepi Nr. 1—11, 22, 25, qui laudantur: Wil. Erythris seu Chii seu Halone 1. 2. etc.

XII. „Latysch. Olbiae" laudatur Articonis epistola, quam edidit Latyschew, Bull. de la Commission imp. arch. X 10. cf. Glotta III 300.

Titulos Ionicos, in quibus versaturus sum, aetate, origine, sermone, rebus, de quibus agitur, maxime inter se differre neminem fallet, qui vel obiter seu Bechtelii librum inspexerit seu quemlibet eorum, quos modo commemoravi.

Antiquissimarum inscriptionum classis saeculo exeunte ante Ch. n. VII et medio circiter saeculo V quasi terminis circumscribitur. Quae maximi sunt momenti tum quia ante Herodotum exaratae nos docent, quibus vocibus illa antiquissima aetate usi sint Iones, tum quia dialectum prorsus puram et sermone communi nondum inquinatam minimeque imbutam praebent. Sed titulorum longe maior pars inter Herodotum (medio fere saec. V) et Alexandrum regem exarata est. Sensim illo temporis spatio Ionum sermonis et verborum formae et voces ipsae ad Atticae dialecti exemplum fictae sunt, maxime saeculo IV exeunte.

Nonnulli lapides — ab Alexandri Magni tempore usque ad secundum post Ch. n. saeculum — iam non ipsum sermonem perhibent Ionicum, sed vestigia quaedam dialecti Ionicae.

Titulorum loca, quibus reperti sunt, si respicimus, facile cognoscimus per universum orbem antiquum diffusum fuisse Ionicum sermonem, quod tamen non mirum videtur, quoniam Iones in diversissimis orbis terrarum regiones duxerant colonias! Quo fit ut hac fere ratione disponi soleat Ionum lingua — quae divisio certis quoque ipsius sermonis discriminibus commendatur:

A Euboea.
- I. Chalcis et eius coloniae
  1. in Occidente: Hyria, Cumae, Rhegion { Neapolis, Zancle.
  2. in Oriente: Aeneia, Amphipolis, Apollonia, Olynthos, Terone.
- II. Eretria et coloniae, Mende, Oropos.
- III. Histiaea-Oreos.
- IV. Carystos.
- V. Cumae.
- VI. Styra.

Pro praecipua huius dialecti nota „rhotacismus" habetur; accedit *ττ* pro *σσ* positum (*πρηττόντων*) cf. Bechtel p. 531; *βόλομαι* pro *βούλομαι* (Bechtel p. 533); in fine vocabulorum *-οι*, *-ει* pro *-ωι*, *-ηι* (Bechtel p. 496/7, 503); *-οις* pro *-οισι* (excipe *ἀλλήλοισι* n. 5285 a_4) Bechtel p. 492. *Τούτῃ*, *τοῦτον* (femin. et neutr. adiectivi *οὗτος* (Bechtel 493 et 533); *εἶν* pro *εἶναι* (Bechtel p. 503, 533).

De F et $\bar{\alpha}$ servata cf. Smyth p. 13 et Bechtel p. 506/7; Brugm. Gr. Gr.[3] p. 15.

B Cyclades.

- I. Amorgos.
- II. Andros et Acanthos.
- III. Delos.
- IV. Ios.
- V. Cea.
- VI. Myconos.
- VII. Naxos.
- VIII. Paros et coloniae { Thasos { Neapolis. ; Pharos }
- IX. Siphnos.
- X. Tenos.

Ceae, Naxi, Amorgi, forsitan Deli

$E = \bar{e} : ME =$ dor. $\mu\acute{\eta}$

$H = \bar{e} < \bar{\alpha} : \Delta HMO\Sigma =$ dor. $\delta\tilde{\alpha}\mu o\varsigma$.

cf. Brugm. Gr. Gr[3] p. 15, § 3 et p. 29, § 29.

C Asia Minor.

- I. Duodecim civitates foederatae, quae Dodecapolis appellabantur:
  1. Miletus eiusque coloniae: Iasos, Leros, Patmos; Cyzicus, Parion, Proconnesus, Zeleia; Sinope; Apollonia, Istrus, Tomi; Olbia, Panticapaeon, Theodosia.
  2. Myus.
  3. Priena.
  4. Ephesus.
  5. Clazomenae.
  6. Colophon, Smyrna.
  7. Phocaea eiusque coloniae { Lampsacum, Massilia, Velia. }
  8. Teos { Abdera, Phanagoreia. }
  9. Chios, Maronia.
  10. Erythrae.
  11. Samos.
- II. Reliquae civitates: Bargylia, Halicarnassus, Ceramus, Magnesia Maeand; Mylasa.

Praeterea inventa sunt monumenta Ionici sermonis in Aegypto (Naucrati, etc.), Astypalaeae, Athenis, Caere, Cherroneso Taurica, Dodonae, Camiri, Cnidi in Lycia (Lewissi), Olympiae, Pergami, etc.

Titulorum testimonio efficitur eas Ionici sermonis species, quae in duodecim quae vocabantur civitatibus in usu erant, proprium atque commune habuisse, ut carerent spiritu aspero. Neque

alienum videtur hic affere notissimum illum Herodoti locum (Hdt. I 142): *Γλῶσσαν δὲ οὐ τὴν αὐτὴν οὗτοι νενομίκασι, ἀλλὰ τρόπους τέσσερας παραγωγέων. Μίλητος . . . Μυοῦς τε καὶ Πριήνη. Αὗται μὲν . . . κατὰ ταὐτὰ διαλεγόμεναι σφίσι, αἵδε δὲ ἐν τῇι Λυδίηι. Ἔφεσος, Κολοφών, Λέβεδος, Τέως, Κλαζομεναί, Φώκαια· αὗται δὲ αἱ πόλιες τῇισι πρότερον λεχθείσῃσι ὁμολογέουσι κατὰ γλῶσσαν οὐδέν, σφίσι δὲ ὁμοφωνέουσι. Ἔτι δὲ τρεῖς ὑπόλοιποι Ἰάδες πόλιες, τῶν αἱ δύο μὲν νήσους οἰκέαται, Σάμον τε καὶ Χίον, ἡ δὲ μία ἐν τῇι ἠπείρωι ἵδρυται, Ἐρυθραί. Χῖοι μὲν νῦν καὶ Ἐρυθραῖοι κατὰ τωὐτὸ διαλέγονται, Σάμιοι δὲ ἐπ᾽ ἑωυτῶν μοῦνοι.*

Distinguuntur ergo hoc loco quattuor prisci Ionici sermonis formae, quas *χαρακρῆρας* vocat Hdt. in fine istius cap., hoc loco autem *Παραγωγάς*, i. e. deflexiones, commutationes, varietates. Quae sermonis Ionici partitio inscriptionibus nondum confirmata est nec verborum natura nec formis. Hoc fortasse discrimen statui potest, ut Erythrorum, Chii, Phoceae lapidibus Aeolici sermonis quaedam vestigia inesse videantur: *πρήξοισιν, γράφωισιν, λάβωισιν* (n. 5653) cf. Bechtel p. V sq.

Qua aetate quoque loco singuli tituli exarati sint, summi esse momenti ad res dialecticas recte intelligendas quis est qui a me dissentiat? Ideo in locis laudandis hunc secutus sum ordinem ut primum documenta insulae Euboeae adhibuerim, deinde Cycladum, tum Asiae Minoris, ab antiquioribus titulis procedens ad recentiores.

Respicienti mihi ipsa argumenta tituli, quamvis diversis in rebus versentur, tamen in tres videntur distribui posse classes, in res publicas, privatas, sacras.

Ad res publicas ii pertinent, in quibus vel de rei publicae formis ac partibus, de urbis et agri terminis agitur (cf. 5589, 5653, 5655) vel de civium et peregrinorum iuribus, officiis, honoribus, privilegiis (5308, 5309, 5310, 5318, 5341, 5366, 5522 etc.) vel de iudiciis (5361, 5599, 5726) vel de pecuniarum administratione (5272, etc.) vel de puerorum et epheborum disciplina (5634, 5660) vel de agris publicis locandis (5371, 5399, 5597, 5727, etc.) etc.

Ad res privatas referenda sunt omnia fere epigrammata, fundorum locationes (5661, etc.), venditiones (5492, etc.), decreta de matrimoniis contrahendis (5417.); secundum Dittenbergerum huc pertinent leges quoque de funeribus (5398).

Ad res sacras spectant haud pauca decreta de templis delubrisque, de aris, simulacris, supellectili sacra (5370, 5434, 5662, 5072 etc.), leges de sacerdotiis aliisque officiis ad rem divinam pertinentibus (5339, 5517, 5534, 5692, 5729, 5730, etc.), de sacrificiis, pompis, mysteriis, aliis caerimoniis (5416, 5455, 5495, 5497, 5498, 5663, 5746), inscriptiones in quibus aguntur certamina gymnica,

equestria, musica, scenica (5389, 5521, 5704, etc.), vota et dedicationes (5276, 5507, etc.), oracula (5500), dirae et imprecationes (5632, 5782, 5784, etc.). cf. Ditt. Syll.² p. 461.

Sed iam satis de lapidibus disputavimus, nunc pauca adiungamus de Herodoto. Quo in laudando ea semper usus sum editione, quae ab Alfredo Holder facta prodiit in Bibliotheca scriptorum Graecorum et Romanorum edita curante Carolo Schenkl Pragae 1886. Cum vero haud raro nobis de variis Herodoti lectionibus codicibusque agendum sit, etiam de ipsis libris manu scriptis pauca praemittam. Hunc codicum Herodoteorum conspectum e praeclaro Holderi libro, quem modo laudavi, deprompsi p. V sqq.

Ad unum fontem scito omnes libros redire, qui in duas partes diffluit, quarum unam littera *α*, alteram *β* designare liceat.

α = Codicum A + B archetypus vetustissimus.

A = Mediceus bibliothecae Laurentianae LXXIII 5 saeculi XI.

B = Angelicanus Augustinorum Romanus C. I. 6 saeculi XI olim Sforzanus deinde Dominici Passioneï cardinalis, cuius beneficio Wesseling varietatem lectionis accepit, postea Carolus Dilthey et Henricus Stein contulerunt.

β = Codicum R + V' archetypus discipulorum in usum scriptus:

R = Romanus bibliothecae Vaticanae 123 bombycinus saec. XIV, fol. 12—336; liber V intercidit. Contulit Stein.

V' = Codicum V + S archetypus.

V = Vindobonensis LXXXV [Graec. profan. Hist. N. 1] chartaceus saec. XIV. Olim Ioannis Sambuci Tyrnariensis fuerat quondam ex libris Matthiae Corvini.

S = Codex collegii Emanuelis apud Cantabrigienses II 105. Chartaceus saec. XIV, olim Willelmi Sancroft archiepiscopi Cantuariensis. Contulerunt Thomas Gale, Antonius Askew, Thomas Gaisford.

Codd. contaminati vel mixti:

C = Florentinus nunc bibliothecae Laurentianae n. 207 saec. XI olim Monasterii Benedictinorum B. Mariae Florentinae, ineunte saec. XIX aliquamdiu liberi baronis de Schellersheim. Quae interierunt folia 9—13 libri I 41_5 *παρέχων* — 68_{19} *Σπάρτων* supplevit manus saec. XV (c). Contulerunt totum Iohannes Schweighaeuser, libros I et II Stein.

P = Parisinus 1633 [emptus anno 1688] membr. saec. XIII. Contulit post editiones Wesselingianam et Schweighaeuserianam Stein. Huius codicis parens stirpis *α* correctiones traxit ex *β*.

Accedunt duo fragmenta.

b = codicis B manus saec. XIV, quae supplevit libri I lacunas (in. — 35_{12} *ἀέκων*, 42_{3} *πρήσσοντας* — 68_{10} *ἀπιστίης*),
et d = codicis Medicei bibl. Laurentianae LXX 6 membr. anno 1318 scripti pars prior usque ad II 133,
quorum archetypum quamvis multis alterius classis lectionibus infectum ex stirpe *β* tamen fluxisse manifestum est.

Altera vero codicis **d** pars inde a II 134 ex eodem codice atque C descripta est, in quem, quamquam est ordinis *α*, multa irrepserunt ex eo libro, unde P originem traxit.

De papyris quibusdam Oxyrhynchicis, quibus primi Musarum libri capita nonnulla conservata sunt, cf. quae disputavit Udalricus Wilcken, Arch. f. Pap. I (1901) 471 sq.

Inter reliquas quibus usus sum editiones Herodoteas eminent hae:

1) Herodotos, erklärt von Heinrich Stein:

Bd. I, Heft 1 (lib. I)	6. Auflage.	Berlin	1901.
„ „ „ 2 („ II)	5. „	„	1902.
„ II, „ 1 („ III)	4. „	„	1893.
„ „ „ 2 („ IV)	„ „	„	1896.
„ III (libri V et VI)	5. „	„	1894.
„ IV (liber VII)	5. „	„	1889.
„ V (libri VIII et IX)	5. „	„	1893.

2) Herodotos, Buch V—IX, Textausgabe für den Schulgebrauch von Prof. Dr. Adolf Fritsch. Verborum Herodoteorum formas ad titulorum fidem restituere conatus est.

3) Adnotationes Wesselingii, Valcknaerii, Larcheri, Schweighaeuseri aliorumque in Herodoti Historiarum libros IX, edidit Thomas Gaisford, Lipsiae 1826.

Conspectus librorum qui saepius laudantur.

Anz = Henricus Anz, Subsidia ad cognoscendum Graecorum sermonem vulgarem e Pentateuchi versione Alexandrina repetita. Diss. phil. Halens. Vol. XII (1894) p. 259–387.

Audollent = Defixionum tabellae quotquot innotuerunt tam in Graecis Orientis quam in totius Occidentis partibus praeter Atticas in CIA editas collegit digessit commentario instruxit .. Augustus Audollent, Lutetiae Parisiorum 1904.

BB = Beiträge zur Kunde der idg. Sprachen, herausgegeben von Dr. Adalbert Bezzenberger 1877 sqq. tomi 31.

BCH = Bulletin de correspondance hellénique. *Δελτίον ἑλληνικῆς ἀλληλογραφίας. Ἀθήνησι.* Paris 1877 sqq.

Bechtel = Sammlung der gr. Dialekt-Inschriften, hg. von H. Collitz & F. Bechtel. Dritter Bd. Zweite Hälfte p. 491—778: Die ionischen Inschriften. Göttingen 1905.

Berl. Sitzber. = Sitzungsberichte der Königlich Preußischen Akademie der Wissenschaften. Berlin.

Blass, Musspr.[3] = Friedrich Blass, Ueber die Aussprache des Griechischen. 3. umgearbeitete Auflage, Berlin 1888.

Blass, N. T. Gr.[2] = Fr. Blass, Grammatik des neutestamentlichen Griechisch. Göttingen 1896.

Boisacq = Dictionnaire étymologique de la langue grecque, étudiée dans ses rapports avec les autres langues indo-europ. par Emile Boisacq. 1re Livraison 1907; 2e Livr. 1908; 3e et 4e Livr. 1909; 5e Livr. 1910; 6e et 7e Livr. 1911. Heidelberg. Paris.

Bredow = Quaestionum criticarum de dialecto Herodotea libri quattuor scripsit Ferd. Jul. Caes. Bredovius, Berolinensis. Lipsiae 1846.

Brugmann KVG = Kurze vergleichende Grammatik der idg. Sprachen v. Karl Brugm. Straßburg 1904.

Brugmann Gr. Gr.[3] = Griechische Grammatik (Laut-, Stammbildungs- u. Flexionslehre u. Syntax). 3. Auflage. München 1900 (Iw. v. Müller's Handbuch der klass. Altertumswissenschaft, 2. Band, 1. Abteil.).

Buck = Introduction to the study of the Greek Dialekts: Grammar. selected inscriptions, Glossary, by Carl Darling Buck. Boston 1910.

CIG = Corpus inscriptionum Graecarum, ed. A. Boeckh, J. Franz, E. Curtius, A. Kirchhoff, H. Roehl. Vol. I—IV. Berol. 1828—1877.

Crönert = Memoria Graeca Herculanensis cum titulorum Aegypti papyrorum codicum denique testimoniis comparatam proposuit Guilelmus Crönert. Lipsiae 1903.

Curt. Stud. = Studien zur griech. u. latein. Grammatik, herg. von Georg Curtius [u. K. Brugmann], Leipzig 1868—78. tomi 10.

Daremberg et Saglio, Dictionnaire des Antiquités grecques et romaines. Paris 1877 sqq.

Deissmann Bibelst. = G. Adolf Deissmann, Bibelstudium. Marburg 1895. — Neue Bibelstudien, 1897.

Dittenberger = Sylloge inscriptionum Graecarum iterum edidit Guilelmus Dittenberger. Vol. I—III 1898—1901. Lipsiae.

Ditt. Or. Gr. = Orientis Graeci inscriptiones selectae edidit W. Dittenberger. Volumen prius Lipsiae 1903. Volumen alterum Lipsiae 1905.

Fritsch, VHD = Zum Vokalismus des Herodotischen Dialekts Hamburg 1888.

Marius Fuochi = De titulorum Ionicorum dialecto. cf. pag. 3.

M. Fuochi, De Vocalium in dialecto Ionica concursu observatiunculae (in Studi italiani di filologia classica VI (1898) p. 185—212).

Gercke-Norden = Einleitung in die Altertumswissenschaft, herausgegeben von A. Gercke und E. Norden. 3 Bde. Leipzig 1910—1912.

GD vel tantum numerus tituli sine GD = Sammlung der griech. Dialektinschriften hrsg. von H. Collitz u. F. Bechtel. Göttingen 1883 sqq.

Helbing = Die Praepositionen bei Herodot und andern Historikern, von R. Helbing, in „Beiträge zur hist. Syntax der gr. Sprache von M. v. Schanz“, Heft 16. Würzburg 1906.

Hermes, Zeitschrift für klassische Philologie, hg. von Hübner etc. Berlin 1866 sqq.

Herwerden = Henricus van Herwerden, Lexicon Graecum suppletorium et dialecticum. Lugduni Batavorum. Edit. II. 1910.

Hippocrates, ed. C. G. Kühn in vol. 21—23 editionis Medicorum Graec. Lips. 1821—27; ed. M. P. E. Littré. Par. 1839—61. 10 Volumina.

Hippocrat. Prolegom. = Hippocratis opera edd. Kühlewein-Ilberg. Vol. I. Lipsiae.

Hirt, Hdb = Hermann Hirt, Handbuch der gr. Laut- u. Formenlehre. Heidelberg 1902.

Hoffmann I. II. III = Otto Hoffmann, Die griechischen Dialekte in ihrem historischen Zusammenhange, mit den wichtigsten ihrer Quellen dargestellt. Vol. I. Der südachäische Dialekt. Göttingen 1891. Vol. II. Der nord-achäische Dialekt, 1893. Vol. III. Der ionische Dialekt. Quellen u. Lautlehre, 1898.

IF = Indogermanische Forschungen. Zeitschrift für indogermanische Sprach- und Altertumskunde, hg. von K. Brugmann u. W. Streitberg. Straßburg 1892 sqq.

IFAnz = Anzeiger für idg. Sprach- und Altertumskunde. Beiblatt zu den IF hg. von Streitberg. Straßburg.

IJG = Recueil des inscriptions juridiques grecques, par R. Dareste, B. Haussoullier et Th. Reinach. Paris 1891 sqq.

IG = Inscriptiones Graecae consilio et auctoritate Academiae litterarum regiae Borussicae editae. Berol. 1873 sqq.

G. Kaibel, Epigrammata Graeca ex lapidibus conlecta. Berol. 1878.

KZ = Zeitschrift für vergleichende Sprachforschung auf dem Gebiete der idg. Sprachen, begründet von A. Kuhn, hg. von E. Kuhn u. J. Schmidt. Berlin, Gütersloh 1852 sqq.

Kühner-Blass = Ausführliche Grammatik der gr. Sprache. 3. Aufl. Erster Teil (Elementar- u. Formenlehre) in 2 Bd., besorgt von F. Blass. Hannover 1890, 1892.

Kühner-Gerth = Ausführliche Grammatik der gr. Sprache. 3. Aufl.

Zweiter Teil (Satzlehre) in 2 Bd., besorgt von B. Gerth. Hannover u. Leipzig 1898, 1904.

Larfeld I et II = Handbuch der gr. Epigraphik von Prof. Dr. Wilhelm Larfeld. I. Einleitung u. Hilfsdisciplinen. Die nichtattischen Inschriften. Leipzig 1907. II. Die attischen Inschriften. 1902.

LGS I et II = Leges Graecorum sacrae e titulis collectae. Ediderunt et explanaverunt I. de Prott et L. Ziehen. Pars I: Fasti sacri. Ed. I. de Prott 1896. Pars II fasc. I: Leges Graeciae et insularum. Ed. L. Ziehen. Lipsiae 1906.

Lindemann, De Ionica dialecto recentiore (Diss.). Kiel 1889.

Mayser = Grammatik der gr. Papyri aus der Ptolemäerzeit mit Einschluß der Ostrata und der in Ägypten verfaßten Inschriften. Laut- u. Wortlehre von Edwin Mayser. Leipzig 1906.

Meister, Herondas = Die Mimiamben des Herodas, herausgegeben und erklärt, mit einem Anhang über den Dichter, die Überlieferung und den Dialekt. Leipzig 1903 (in Abhandlung der Königl. Sächs. Ges. d. Wiss. Bd. 13 p. 613—881).

Meisterhans = K. Meisterhans, Grammatik der Attischen Inschriften. 3. Aufl. vermehrt und verbessert von Ed. Schwyzer. Berlin 1900.

G. Meyer[3] = Gustav Meyer, Griechische Grammatik. 3. vermehrte Aufl. Leipzig 1896.

Mitth. = Mittheilungen des deutschen archäologischen Instituts in Athen. Athen 1876 sqq.

Mitth. aus Öster. = Archäologisch-epigraphische Mittheilungen aus Österreich. Wien 1877 sqq.

Nachmanson = Ernst Nachmanson, Laut und Formen der Magnetischen Inschriften. Upsala 1903.

Pape = Papes Handwörterbuch der griech. Sprache 1. 2. Braunschweig 1902.

Pauly-W. = Paulys Realencyklolopedie der klass. Altertumswissenschaft, hg. von G. Wissowa. Stuttgart 1894 ff.

Prellwitz = Walter Prellwitz, Etymologisches Wörterbuch der griechischen Sprache. 2. Aufl. Göttingen 1905.

Roehl IGA = Inscriptiones Graecae antiquissimae praeter Atticas in Attica repertas. edidit Hermannus Roehl. Berolini 1882.

Schömann-L = Griechische Altertümer von G. F. Schömann. 4. Auflage neu bearbeitet von J. H. Lipsius I und II. Berlin 1897, 1902.

Schulze Q. E. = Guilelmus Schulze, Quaestiones epicae. Gütersloliae 1892.

Schweigh. I et II = Lexicon Herodoteum, instruxit Iohannes Schweighaeuser. Vol. 2. Argentorati et Parisiis 1824.

Searles = Helen M. Searles, A lexicographical study of the Greek

inscriptions. Studies in classical philology II (Chicago 1899) p. 1—114.

Smyth = Herbert Weir Smith, The sounds and inflexions of the Greek Dialekts. Ionic. Oxford 1894.

Stengel = P. Stengel, Die gr. Kultusaltertümer. 2. Aufl. München 1898.

Solmsen = Felix Solmsen, Untersuchungen zur griechischen Laut- und Verslehre. Straßburg 1901.

Stahl = J. M. Stahl, Kritisch-historische Syntax des griechischen Verbums. Heidelberg 1907.

Thesaurus = Stephanus Henricus, Thesaurus Graecae Linguae. vol. 8. Parisiis 1835—1865.

Thesaurus Linguae Latinae, Lipsiae 1900 sqq.

Thumb, Hell. = A. Thumb, Die griechische Sprache im Zeitalter des Hellenismus. Straßburg 1901.

Thumb, Hdb. = A. Thumb, Handbuch der griechischen Dialekte. Heidelberg 1909.

Walde = Aloys Walde, Lateinisches etymologisches Wörterbuch. Heidelberg 1906.

L. Weber, Anacreontea (Diss.). Gottingae 1895.

Wilke-Grimm, Clavis Novi Testamenti philologica. edit. 4. Lipsiae 1903.

Zorell = Novi Testamenti lexicon Graecum, auctore Fr. Zorell, 3 Fasc. (Α-*πρεσβύτερος*). Par. 1911.

Conspectus signorum.

Vocabula inscriptionum in tria genera digessi, quorum primum complectitur nova i. e. ea, quae alibi non exstant, alterum ea, quae titulis Herodotoque sunt communia, tertium ea, quae in titulis insunt, desunt Herodoto, signisque hoc modo inter se distinxi, ut cruce (†) ornarem vocabula vel prorsus nova vel nisi apud posterioris aetatis lexicographos grammaticosque non servata, asterisco (*) vocabula titulis atque Herodoto communia; nullo signo munita sunt ea, quae et in lapidibus inveniuntur et apud scriptores leguntur excepto tamen Herodoto.

Vocabula sive sententias e titulis depromptas sic laudare solitus sum, ut legenti primum praebeatur locus, ubi inventus est lapis, titulus ipse deinde notetur eodem numero quo in Bechtelii libro (quomodo alios titulos, qui apud Bechtelium non leguntur, laudaverim, supra iam significavi p. 8 sq.), sequatur denique uncis rotundis inclusum tempus, quo exaratus videtur titulus.

^{0}V, ^{0}IV, ^{0}III, etc. = saeculo quinto, quarto, tertio, etc., ineunte;

$\mathring{\mathrm{V}}$, $\mathring{\mathrm{IV}}$, etc. = saeculo quinto, quarto medio;

V^{0}, IV^{0}, etc. = saeculo quinto, quarto exeunte.

Tituli Bechteliani 5495, 5522, 5736 ex antiquiore VI^{1} a. C. n.

saeculi exemplari transcripti sunt circa initia aerae Christianae: ideo sic laudantur 5495 (VI + I), 5522 (VI + I), 5736 (VI + 2 post C.).

Tituli ornati litteris IGA (= Inscriptiones Graecae antiquissimae) anno 400 a. Ch. antiquiores sunt.

Nisi aliud indicatur, de tempore ante Ch. natum semper agitur.

Praeterea ei, qui libello nostro usurus est, tenenda sunt haec: exempla e poeticis titulis deprompta sic feci insignia, ut et locum, quo inventus est lapis, et numerum, quo in ea qua ipse usus sum editione notatur, typis tenuioribus paulumque inclinatis exprimendos curarem (e. g. *Prienae* 5585_5 (VI) . . . *ἥρωα τόνδε σέβειν ἤνωγον* etc.); uncis quadratis [ ] saepsi, quae vel fracto lapide perierunt vel servato evanuerunt, obliquis < >, quae a lapicida vel aerario perperam sunt inserta genuino textui, rotundis denique ( ), quae vel ab illo errore omissa vel ab editoribus addita sunt.

Hunc libellum iam in lucem emissurus facere non possum, quin ex animo gratias agam iis, qui in conscribendo hoc opusculo comiter me adiuverunt, Maximo de Diesbach, Friburgensis Helvetiorum bibliothecae praefecto, eiusque adiutoribus Francisco Handrick et Guilelmo Meyer, pro eximia humanitate, qua desideriis meis satisfecerunt ut libris libentissime commodatis ita omni genere officiorum mihi subvenientes.

Imprimis iuvat gratum animum publice testari Antonio Piccardt, praeceptori carissimo, a quo ut humanitatis disciplina ita grammatica arte imbutus sum quemque benignissimum operis huius et auctorem habui et ducem. Qui ea qua est benevolentia re et consilio semper mihi adfuit: locis haud paucis indicavit omissa, emendationes praeclaras mecum communicavit, praeivit viam frustra quaerenti. Utinam hac commentatione praestiterim aliquid, in quo agnoscat quaedam suae ipsius doctrinae quasi vestigia.

Scribebam Stantii kalendis Februariis a. MDCCCCXII.

A.

**ἀγαθός* b o n u s, f o r t i s, p r a e s t a n s. Eretriae $5309_{2/3}$ (IV posteriore parte) *ἀγαθός ἐστιν περὶ τὴν πόλιν.* It. Thasi 5464_4, Erythris 5687_3 (357). Iasi 5516_2 (333—322) *καλοὶ κἀγαθοὶ . . . περὶ τὸ κοινὸν τῆς πόλεως.* Dicendi modus *καλὸς κἀγαθός* inde ab Herodoto legitur II 143_{17} *πίρωμις δέ ἐστι . . . καλὸς κἀγαθός.* cf. infra s. v. *καλός.* Memoratu digna est locutio *ἀγ. περὶ* c. acc., quae praeter locos quos laudavi in titulis legitur Sami 5698_5 (322), Halicarnassi 5728_6; rarissime invenitur ap. scriptores: Lys. XIII 2 *Διονυσόδωρον γὰρ τὸν κηδεστὴν τὸν ἐμὸν καὶ ἑτέρους πολλούς, ὧν δὴ τὰ ὀνόματα ἀκούσεσθε, ἄνδρας ὄντας ἀγαθοὺς περὶ τὸ πλῆθος τὸ ὑμέτερον. . .* Xen. Cyn. 12, 21 *ἀγαθὸς περὶ τὴν ἀρετήν.* Arist. Polit. V 11, 1315ª 4. *τοὺς ἀγαθοὺς περί τι γιγνομένους τιμᾶν.* Formula votiva passim invenitur *ἀγαθῆι τύχηι* q u o d f e l i x f a u s t u m q u e s i t: Oropi 5338_3 (340), Hist.-Orei 5341_1 (260), 5342_1 (ante a. 75). Thasi 5465_1 (III), 5464_3. Myconi 5417_2 (III); semel legitur *θεοὶ ἀγαθῆι τύχηι* Myconi 5416_1 et *δαιμόνων ἀγαθῶν* Iasi 5519_1; *ἐπὶ* vel *σύν ἀ. τ.* non invenies. cf. Larfeld I 436 sqq. R. Günther, IF 20, 111. Substantivi loco *τὸ ἀγαθόν* b o n u m, c o m m o d u m, r e s p r e t i o s a, saepe ab Herodoto usurpatur. Exempla collegit Jacobitz, Spec. p. 5; in titulis nisi in locutione *ἀγαθὸν ποιεῖν* seu *πράττειν τινα* non exstat. Eretriae 5315_5 (341/40) *λέγων καὶ πράττων ὅτι ἂν ἔχηι ἀγαθόν.* Amorgi 5366_7 (III vel II), Thasi 5464_5. Mylasae 5753 b_6 (361/60) *πολλὰ καὶ ἀγαθὰ ποιήσαντος τὴμ πόλιν.* Sami 5698_{25} (320), sed Iasi 5516_4 (IV°) *πολλοὺς . . . εὖ πεποιήκασιν* leges.[1]) cf. Larfeld I 493.

---

[1]) L. Weber, A n a c r e o n t e a, p. 57 scripsit: „*ἀγαθός*, Anacr. fr. 121 de mensis dicitur *κατηρεφεῖς παντοίων ἀγαθῶν.* Hanc notionem apud Homerum nondum habet.“ Vix recte asseritur, nam habes ξ 440 sq.

αἴθ' οὕτως, Εὔμαιε, φίλος Διὶ πατρὶ γένοιο
ὡς ἐμοί, ὅττι με τοῖον ἐόντ' ἀγαθοῖσι γεραίρεις.

*ἄγαλμα, proprie et generatim est teste Hesychio πᾶν ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται, quaelibet res, qua quis se ornat, qua superbit et gloriatur, ornamentum; sic semper ab Homero usurpatur itemque haud paucorum interpretum sententia in antiquissimis titulis nostris: Pari 5430_1 (VI), 5431_1 (VI), Deli I_1 (IGA). Mileti 5504_1 (VII) titulus in tergo leonis marmorei exaratus est, τὰ ἀγάλματα τάδε ἀνέθεσαν . . . τῶι Ἀπόλλωνι, quod interpretatur G. Hirschfeld, Anc. Gr. Inscr. n. 930 „objects of art“. 5507_2 (VI) in sella figurae sedentis legitur: Χάρης εἰμὶ ὁ Κλεΐσιος, Τειχιούσσης ἀρχός, ἄγαλμα τοῦ Ἀπόλλωνος: „antiquiore vi vox hic ornamentum, rem pretiosam et splendidam qua quis exornatur significat, ita ut de deo usurpata non multum absit ab usitatissimi vocabuli ἀνάθημα notione.“ Ditt. n. 749 not. 2. Item M 3_1 (titulus bellis Medicis antiquior). Sami 5710 (VI), Abderae 5643_2 (V), Chii 5665_1 (V). Cum his locis cf. Hdt. IV 26_7 τὴν δὲ κεφαλὴν αὐτοῦ ψιλώσαντες καὶ ἐκκαθήραντες καταχρυσοῦσι καὶ ἔπειτα ἅτε ἀγάλματι χρέωνται, i. e. vase sacro vel ornamento, ut mavult Schweigh. I 2. Idem fere legitur IV 64_9, ubi iure attulit Steinius Liv. XXIII 24 . . . „purgato inde capite . . . calvam auro caelavere idque sacrum vas iis erat etc.“ ἄγαλμα simulacrum deorum primum adhibuisse Hdtum monet Pape hoc nitens loco VIII 109_{14} ὅς τά τε ἱρὰ καὶ τὰ ἴδια ἐν ὁμοίῳ ἐποιέετο, ἐμπιπράς τε καὶ καταβάλλων τῶν θεῶν τὰ ἀγάλματα. cf. cetera Hdti exempla ap. Jacobitz 7. Huc pertinent: Hist.-Orei 5342_6 (ante annum 75) οἵδε ἐπηγγείλαντο καὶ εἰσήνεγκαν εἰς τὴν ἐπανόρθωσιν τοῦ ἱεροῦ τῆς Ἀρτέμιδος . . καὶ κατασκευὴν τοῦ ἀγάλματος. Halicarnassi 5730_2 (II—I), Adespota 5771 (V). Attamen non est dubium, quin ambae hae significationes, quas separatas proponunt lexicographi, ab una eademque ornamenti numini divino dedicati notione repeti possint. cf. Reisch s. v. ἄγαλμα ap. P. W. I 718 sq. et Saglio ap. Daremberg-Saglio I, 1 p. 129.

†ἄγαρρις conventus. Neapoli 5272_{12} ἐν ἀγάρρει εἰσδιδόσθω . . . v. 12 ἐὰν δόξῃ τῇ ἀγάρρει, v. 16 εἰς ἄγαρριν πληθύουσαν, sine articulo ut vox ἀγορά saepissime ap. scriptores. cf. Kühner-Gerth I p. 602 sq., 605. ἄγαρρις a stirpe ag-r̥ = ἀγαρ (Brugm. KVG p. 122 § 185) et suffix. -tis >* ἀγαρ-σις >ἄγαρρις (cf. G. Meyer p. 46) originem duxit, ἄγερσις autem a pleniore radice ἀγερ-. Pauca addere liceat de huius vocis vi. Hesych., ap. quem solum adhuc legebatur: ἀγαρρίς· ἄθροισις ἢ πλῆθος ἀγωγῆς (lege πλήθους ἀγωγή Herwerd. p. 8[1]). Ap. Hdt. et in aliis

[1]) Accentus vocis ἀγαρρίς ad vocem ἀγορά, ut mihi videtur, fictus mutandus est, ita ut proparoxytonon sit: ἄγαρρις cf. πανάγορσις, παναγόρσιον μῆνα etc. G. Meyer 353. De forma verbi cf. etiam F. Solmsen, Untersuchungen z. gr. Laut- und Verslehre 309. Hoffmann III 237. W. Schulze, Zeitschr. f. Gymnasialw. 1893 p. 165.

Ionum lapidibus hac notione semper invenitur ἀγορή. cf. Hdt. IV 181_{13} ἀγορῆς πληθυούσης et nostri tit. v. 16 εἰς ἄγαρριν πληθύουσαν i. e. circa diei horam, qua forum hominibus plenum est, circa meridiem. Cum vocabulum ἄγερσις maximis affinitatis vinculis cum voce ἄγαρρις coniunctum sit, hic de illo quoque agendum videtur. Nusquam olim legebatur nisi bis dictum de „copiarum contractione" ap. Hdt. VII 5_4 ἐποιέετο στρατιῆς ἄγερσιν (*P*: ἔγερσιν); it. VII 48_7 sine v. l. Nunc etiam Mileti in lucem prodiit: $5498_{3\cdot13}$ (III⁰) συντελοῦντι τὰς ἀγέρσεις Ἀρτέμιδι Βουληφόρωι = „stipis collectionem", quae vis in vocibus eiusdem familiae et in lapidum et in scriptorum memoria vulgaris est; cf. testimonia haud pauca s. v. ἀγείρω et ἀγερμός ap. Ditt. Index III p. 204; cf. Aeolica ἄγορρις et ἀγόρριον et Arcadica πανάγορρις et ἄγορσις (Solmsen, Inscriptiones Gr. ad illustr. dial. selectae[3] 1 vs. 8. 26. 30); voce ἀγερσικύβηλις usus est Cratinus teste Hesychio (Kock CAF I p. 31 n. 62). Idem valet ἀγύρτης (Brugm. KVG p. 123 A. 3) cf. § 285. Tauromeni ἀγέρται σίτου vocabantur collectores frumenti. IG XIV 423 I 35 etc. ap. Herw. p. 11 s. v. ἀγέρται.[1])

*ἀγγεῖον vas. Huius vocis ita se habent testimonia apud Iones: A. Tit. Cei 5398_{10} (420) . . . *ΓΓΕΙΑ*. Hac in lege de funeribus ap. Ceos *ΕΙ* diphthongum accuratissime distingui ab *Ε* et *Η* notandum est. — B. Scriptt. 1. Hdt. I 188_9 ἀγγείοισι (ἀγκείοισιν Vpr.) et Athenaeus II cap. 23 (ed. Kaibel) = Hdt. I 188. II $12_{29\cdot33\cdot64}$. IV 2_{9bis} ἀγγηία: omnes codd. 2. Alii dialecti Ionicae scriptores: Hippocr. et Aretaeus: ἀγγεῖον et κεννεαγγείη (Smyth p. 215); ἀγγεῖον <* ἀγγεσ + ιον a legibus grammaticae non discedit, contra ἀγγήιον explicari nequit.[2]) ἀγγεῖον inde ab Hdto legitur.

*ἄγγελος nuntius. Erythris 5689_{26} (IV̊) ὀμόσει δι' ἀγγέλων βοηθήσειν Ἐρυθραίοις, i. q. internuntius: Hdt. I 99_5 δι' ἀγγέλων πάντα χρᾶσθαι. Plura ap. Jacobitz 8.

*ἄγγος vas. Thasi 5483_5 (IV 1. P.) ἤν δέ τις ἐγβάλληι [τῶν δούλων κόπρον εἰς] τὸ χωρίον, εἶναι τὸ ἄγγος τοῦ ἀναιρερημένου

[1]) De stipe colligenda et de mendicatione sacra plurima collegit Ruhnken ad Timaei Lex. Plat. s. v. ἀγείρειν; pauca addiderunt Lobeck, Aglaoph. p. 314 not. (p), Hermann, Gottesdienstl. Altert.[2] § 35, 14 cf. etiam Hiller de Gärtringen ap. Pauly-Wissowa I p. 914 sqq. s. v. ἀγυρμός et Stengel ibid. s. v. ἀγύρτης et LGS II p. 302.

[2]) Liceat afferre conclusionem disputationis, quam Fritsch, VHD p. 22 sqq. de nominibus in — εῖο — exeuntibus, quae a stirpe in -εσ ducuntur, instituit: „. . . die von -εσ Stämmen abgeleiteten nomina haben immer ει; so lehren in Übereinstimmung die Inschriften, Dichter und Handschriften des Hdt.; nur minderwertige Handschriften und die Aldina haben zuweilen, bes. in ἀληθείη, ηι. In ἀγγεῖον allein irren auch die besseren Handschriften" p. 23 sq.

τὸν κῆπον. Perperam de hoc loco iudicasse Bergmannum, Hermes III (1869) 236 sqq., quem cum alii secuti sunt tum Herwerd. p. 9, hic *ἄγγος* translate usurpatum statuentem („wirft einer der Sklaven Unrat hinaus, so daß der Tempel gleichsam das Schmutzgefäß des Pächters ist, usw.") optime ostendit Ziehen, LGS II p. 293, quo interprete lex id sibi volebat, ut conductor horti, si servum stercus contra legem egerentem deprendisset, vas, quo ille usus esset, sibi sumeret; quam ad conclusionem ut perveniret, maxime illum iuvit exemplum simile e lege Astynomorum Pergamenorum depromptum.[1])

* *ἀγείρω* convoco. Wil. Chii $25\,b_{5/6}$ (600) *βολὴ ἀγερέσϑω ἡ δημοσίη.* Sic saepissime verbo *ἀγείρειν* utitur Homerus: cf. *γ* 140 *τοῦ* (sc. *μύϑου*) *εἵνεκα λαὸν ἄγειραν.* Nec passivum raro occurrit: B 52, *β* 8 *τοὶ δ' ἠγείροντο μαλ' ὦκα,* etc. v. Thes. s. v. Hdt I 76_8, de colligendo exercitu *Κῦρος ἀγείρας τὸν ἑωυτοῦ στρατόν,* saepius de stipe colligenda. cf. Jacobitz p. 8. Schw. s. v. et supra vocem *ἄγαρρις.*

ἀγέλη grex. Zolotas Chii $XXI_{10/11}$ (V) *προβάτων τ[ῶν ἐς ἀγέ]λας ἔρια μὴ πωλεῖν.* v. 17/18 *πα[ρὰ τῆς ἀγέ]λης.* Voce *ἀγέλη,* quae inde ab Homero legitur, non utitur Hdt. Semel tantum *ἀγελαῖος,* gregalis, usurpavit II 93_1 *οἱ ἰχϑύες οἱ ἀγελαῖοι ἐν τοῖσι ποταμοῖσι οὐ μάλα γίνονται.*

ἀγένειος 2 proprie imberbis (< *ἀ* priv. + *γένειον.* cf. Mayser p. 479) inde a Pindaro legitur. Ceae 5407_3 (IV) *Φαιδιππίδης Λιπάρου ἀγ(ενείων)*; v. 14 *Πολύφαντος Θεοφράδεος ἀγεν(είων).* v. 21 *ἀγε(νείων)* it. v. 21. In eodem lapide victores in certaminibus virorum (*ἀνδρῶν*) et puerorum (*παίδων*) enumerantur. Et ap. scriptores et ap. lexicographos, cum de istiusmodi rebus agitur, hic servatur ordo: *παῖδες, ἀγένειοι* (16.—20. annum nati cf. Mommsen Heortol. 141 sq.), *ἄνδρες.* Ita legitur ap. Phot. Suid. s. v. *Παναϑήναια.* Plat. Legg. VIII 833c; IG II 966. 967. 968. 970. Contra nostro in tit. promiscue incisa apparent victorum nomina; cf. quae de his certaminibus disputavit Stengel p. 197. Reisch in Pauly-Wissowa I 772 sq. De *ἀγένειος* = *ἄπαις* (apud Delphos) vel = *ἀγενής* cf. Herw. p. 11.[2])

* *ἄγερσις.* cf. quae s. v. *ἄγαρρις* supra disputavi.

---

[1]) *μηϑενὶ δὲ ἐξουσία ἔστω ἐπὶ τῶν δημοσίων κρηνῶν μήτε κτῆνος ποτίζειν μήτε ἱμάτια πλύνειν μήτε σκεῦος μήτε ἄλλο ἁπλῶς μηϑέν. ὁ δὲ τούτων τι ποιήσας, ἐὰν μὲν ἐλεύϑερος ᾖ, τῶν τε κτηνῶν καὶ ἱματίων καὶ τῶν σκευῶν στερείσϑω ... ἐὰν δὲ οἰκέτης ἐὰν μὲν μετὰ τῆς τοῦ κυρίου γνώμης ποιήσῃ τι τούτων, ὁμοίως στερέσϑω καὶ αὐτὸς μαστιγούσϑω κτλ.* Ditt. Or. Gr. 483_{167} sqq.

[2]) *ἀγενής* a radice *γένος* originem ducit; ap. Hdt. legitur *ἀγεννής,* ignobilis (< *ἀ* + *γέννα*); nescio cur Jacobitz p. 8 *ἀγενής* admiserit, invitis codd., quos secuti sunt Stein, Holder, Fritsch etc.

ἀγή abductio. Chii 5661_{17} (IV̊) [. . *ἀποδί*]*δοντος ἐμοῦ . . . τριάκοντα τάλαντα ξύλων ἐν . . . τῶι ἄλσει κείμενα, ὅταν ἡ ἀγὴ ἦι.* Apud scriptores usurpata est vox *ἀγή* (*ἄγνυμι*) fracturae notione; in nostro titulo notione nova idem est quod *ἀγωγή*. Nec tamen apud solos Iones in usu fuisse efficitur adiectivo *ἀγαῖος*: Delphis 2561 d_{18} (V) *τὸν ἀγαῖον μόσχον* sc. „hostiarum ducem" Baunackio interprete. „Si certa est lectio (Dragumis legit *ἀγατάν* = *ἀγαστάν*), non potuit formari a verbo *ἄγειν*, sed a subst. *ἀγά* = *ἀγωγή*" (Herw. p. 12), qua vi *ἀγή* in nostro tit. legitur.

**ἀγνοέω* ignoro. Magnesiae Maeandr. 5736_{26} (VI + 2 post C. transcript.) *ἀγνοῶν ἐμῶν προγόνων εἰς τὸν θεὸν νοῦν.* Semel Hdt. IV 156_2 *ἀγνοεῦντες τὰς συμφοράς*, at alibi saepissime. De huius vocis recentiore fortuna apud Aegyptios et ap. Byzantinos consulas Crönert, p. 19 et add. 4 ibid.

ἁγνός 3 sacer, purus. *Prienae* 5585_3 (IV) *εἶδεν Θεσμοφόρους ἁγνὰς ποτνίας* = epitheton ornans, quod haud raro ap. Homerum Hesiodumque et in Hymnis hom. diis rebusque sacris tribuitur: *Ἄρτεμις ἁγνή* = ε 123, σ 202 vocatur praecipue virginitatis causa. Chii 5662_8 (V/IV) *ἢν δέ τις ποιμαίνηι . . . ὁ ἰδὼν κατειπάτω πρὸς τοὺς βασιλέας ἁγνῶς πρὸς τοῦ θεοῦ.* v. 15 *πέντε στατῆρας ὀφειλέτω ἁγνῶς π. τ. θ.* i. e. rite ex parte dei: quod sic interpretatus est Ditt. 570 add. 3: „si ipse deum propitium habere neque illius iram in se convertere volet". De adverbio pleni enuntiati instar adhibito cf. Kühner-Gerth II. 115 sq. Simili modo scripsit Xen. Memor. III 8, 10 *ἁγνῶς ἔχειν* a culpa immunem esse. De verbi notione ap. Hom. egit Buttmann, Lexilogus I 236.

**ἀγοράζω* in foro versor. Inde ab Hdt. II 35_8 *αἱ γυναῖκες ἀγοράζουσι καὶ καπηλεύουσι.* III 137_3 *εὑρόντες μιν ἀγοράζοντα.* IV 164_{17}, 78_{20}, etc. Postea, oblivione paene exstincta hac vi, emendi notio nata est, praecipue ap. scriptores mediae quos dicunt et novae comoediae inde ab Aristophanis Pluto 984 *χιτώνιον ἀγοράζειν.* Sic legitur Erythris 5692 a_{48} (post a. 278) *τῶν Ἀνδρείων ἠγόρασεν Ἀριστοκλῆς δραχμῶν . .* it. c_{43}. cf. Bechtel p. 728. Perperam veteres grammatici subtilem distinctionem inter *ἀγοράζω* = *ὠνεῖσθαι* et *ἀγοράζω* (<* *ἀγορᾶι* + *ιζω*) = *ἐν ἀγορᾷ διατρίβειν* (Schol. ad Thuc. VI 51) statuere conati sunt. cf. Schulze, Quaest. ep. 149 add. 2.

**ἀγοραῖος* forensis. Zeleae 5533 $d_{5/6}$, e_6 (post a. 334) *ἀγοραίων τελέων ἀτέλειαν* immunitas vectigalis quod rebus venalibus imponebatur. Aristot. Oecon. *β* 1. 346 a 2. *ἀγοραῖα τέλη.* cf. Szanto ap. Pauly-W. I p. 881. Chii IV $b_{10/11}$ (V^0) *τοῦ Ζηνὸς τὠγοραίου.* De Iove fori tutore seu praeside cf. quae disputavit Wentzel ap. Pauly-W. I 882. Ab Hdt. de diversissimis rebus

ad forum spectantibus dicitur: sic ἀγ. vocatur Ζεύς V 46_{10}; ἀγ. ἄνθρωποι II 141_{17} = turba forensis, vile hominum genus; II 164_{3} ita vocantur mercatores forenses. cf. Steinii add. ad locum.[1])

*ἀγορή, i. q. ἐκκλησία, contio, conventus. Halic. 5726_{4} (ante a. 454) ἐν τῆι ἱερῆι ἀγορῆι: ita Hdt. VI 11_{3} ἐγίνοντο ἀγοραί, 58_{18} ἀγορὴ δέκα ἡμερέων οὐκ ἵσταταί σφι. — Forum: Eretriae 5315_{36} (341) τὴν πομπὴν καθιστᾶν τοὺς δημάρχους ἐν τεῖ ἀγορεῖ Erythris $5687_{12,13}$ (IV) στῆσαι εἰκόνα ἐν τῆι ἀ[γορῆ]ι. alia exempla: Leri 5520_{11} (IV). Erythris 5690 $a_{2.\ 3.\ 6.\ 8.\ 13.\ 14}$ (IV). Sic eodem tempore (inde a IV s.) in titulis Atticis cum articulo coniungitur ἀγορά. cf. Meisterh. 227, 21 cum add. Saepius sine articulo ab Hdt. usurpatur, „etenim quae res semel tantum inveniuntur (ut πόλις, ἀκρόπολις, ἀγορά, etc.) ideoque unum quoddam iam per se efficiunt atque nominis proprii sunt instar, eas ornesne articulo an non, ex eo pendet, utrum eas ab aliis rebus discernere velis an per se seorsum cogitare: si discernere voles, addendus articulus, sin minus, addatur an omittatur, nihil refert.“ Scheibe, ap. Rehdantz, Demosth. 9 Philipp. Reden 4. Aufl. v. Fr. Blaß. Indices p. 50. Testimonia Herodotea habes ap. Jacobitz p. 10 sq. Alia vocabula, inter quae non intercedere videtur aliqua differentia, ad significandum forum seu contionem apta fuerunt ἁλία, ἐκκλησία, ἄγαρρις apud Neapolitanos, λιμήν ap. Thessalos, ἀγών in Boeotia. cf. quae de hac re disputavit Szanto in Pauly-W. I 877—81.

ἀγορηνομέω praefectus annonae sum. P 179 (IV) ἀγορηνομήσας. Ap. posteriores scriptores tantum legitur ἀγορανομέω, quod etiam invenitur P 180. 182. 183. De vi verbi ap. Thessalos „agere cum populo in comitiis“ cf. Herwerd p. 17.

ἀγορηνόμος praefectus annonae. Thasi 5483_{11} (IV) τὸν δὲ ἀναιρερημένον τῶι ἱρεῖ καὶ τῶι ἀγορηνόμωι ἕκτην ὀφείλειν. v. 7 ὅπως δὲ τὸ χωρίον καθαρὸν παρέχηι, ἐπιμέλεσθαι τὸν ἀγορηνόμον καὶ τὸν ἱερέα, est aedilis, qui una cum sacerdote custodiam fundi suscipit: Ziehen, LGS II p. 293. Aristoph. Plat. Xen. Dem. Polyb. De agoranomis cf. quae Oehler disputavit in Pauly-W. I 883—85 et E. Caillemer ap. Daremberg-Saglio I, 1 p. 155.

ἀγροικίη rus. Magnesiae $5744_{3/4}$ πρᾶσις τῆς γῆς . . . τῆς ἐν τῆι ἀγ[ροι]κίηι. Item Herondas I 2 εἴ τις παρ᾽ ἡμέων ἐξ ἀγροικίης ἥκει. Sic in epistola Antigoni regis ad Teios ap. Ditt. 177_{100} ἐγ[γράψαι μὲν ὁπόσους ἂν καρποὺ]ς ἐξάγειν βούληται ἀπὸ

[1]) Pape, Handwörtb. I p. 20 s. v. ἀγοραῖος notat ap. Hdt. legi: „ἀγοραῖος διαφορά VII 9 vel διοίκησις VI 2, quod idem est atque actio civilis“. Sed Hdt. VII 9_{23} tantum διαφοράς habet; VI 2 ἀγοραῖος διοίκησις desideratur. Vox διοίκησις, quod sciam, ap. Hdt. prorsus non legitur.

τῆς ἀγροικίας. Adhuc hac cum vi tantum ap. posteriores scriptores legebatur: Plut. cf. Herw. 20. Ceteroquin rusticitatem significare solet haec vox.

*ἀγρός ager. P 363_{17} (ante a. 350) παρὰ τοὺς ἀγρούς. In epistola Attali regis ad Chii incolas (Zolotas III) saepius legitur ἀγρὸς καὶ ἀργός = cultus et incultus ager. Vox ἀγρός ap. Hdt. saepe. Jacobitz 11.

*ἄγω proprie duco. 1. duco homines aliquo: Halic. 5730_6 (II—I) ὑπὸ τῶν τὴν ἀποικίαν ἐκ Τροιζῆνος ἀγαγόντων cf. Hdt V 42_7 Σπαρτιήτας ἦγε ἐς ἀποικίην. III 145_6 αὐτὸν ἐκέλευε ἄγειν παρ' ἑωυτόν. Plura ap. Jacobitz 13. — 2. in servitutem abduco: Amorgi 5366_{15} (III—II) εἰς τὸ λυτρωθῆναι τοὺς πολίτας πάντας τοὺς ἀχθέντας. Hdt. non simplici verbo ἄγειν, sed ἄγειν καὶ φέρειν utitur: I 166_3 ἦγον καὶ ἔφερον τοῦς περιοίκους ἅπαντας, frequentius ordine inverso I 88_{12} φέρουσί τε καὶ ἄγουσι τὰ σά. Sic III 39_{12}, VI 42_6, 90_{40}, IX 31_{22}. Qui dicendi modus inde ab Hdto legitur.[1]) cf. quae de hac re disputavit Thalheim in Pauly-W. I 768 sq. — 3. educare, de tutore dictum: Zolotas Chii III a_{20} (Epistola Attali regis) Θεανοῦς τῆς Δαμασιστράτου τῇ ἐπιτροπίᾳ ὑπὲρ τοῦ παιδός, ὃν ἄξει Θρασυκλέων . . κατὰ τὰς διαθήκας. Eiusdem lapidis v. 8 etiam passivum usurpatur τῇ ἐπιτροπίᾳ ὑπὲρ τοῦ παιδὸς τοῦ ἀχθησομένου ὑπὸ Πυθηίδος. Haec verbi ἄγειν notio inde ab Xen. et Platone invenitur: Xen. Mem. IV 1, 3 καλῶς ἀχθεῖσαι opponuntur iis, qui sunt ἀνάγωγοι. Plat. Alc. I 124 a φαύλως ἠγμένοι. cf. Dem. XIII 15. Luc. Anach. 20 ἄγειν καὶ τρέφειν. — 4. celebro, sollemniter obeo ferias vel menses: Eretriae 5315_3 (341/40) ὅπωρ ἂν τὰ Ἀρτεμίρια ὡς κάλλιστα ἄγωμεν; sic inde ab Hdto in litteris Graecis I 147_8 Ἀπατούρια ἄγουσι ὁρτήν. 148_5 Ἴωνες ἄγεσκον ὁρτήν it. 183_{10} etc. Jacobitz p. 14. Hac notione frequentius compositum verbum ἀνάγειν usurpare Hdt. monet Schweigh. s. v. ἄγειν, 3) p. 3. — Latiore quadam notione ἄγειν ap. Hdtum legi iure notarunt lexicographi: „Commune quidem verbum,“ scripsit Portus, Dictionarium Ionicum, s. v. „si litteras vocis spectes; at significatio non communis, sed quibusdam, ut et Herodoto, satis familiaris pro ἡγεῖσθαι, νομίζειν, usu ap. Atticos rariore.“ Hdt. I 107_{12} πολλῷ ἔνερθε ἄγων αὐτὸν μέσου ἀνδρὸς Μήδου, illum inferioris esse conditionis quam mediocrem Medum iudicaverat. II 172_4 ἐν οὐδεμιῇ μοίρῃ μεγάλῃ ἦγον, neutiquam magni aestimabant. cf. VII 150_{11}, IX 7_2, etc. Xen. Ages. XI 6. Haud raro ap. Hdt. ἄγειν γυναῖκα i. q. uxorem ducere: I 59_9, V 16_{10}, VI 69_3, etc. Medium ἄγεσθαι de patre, qui uxorem filio in matrimonium dat, dicitur: I 34_{10} ἄγεται τῷ παιδὶ γυναῖκα.

[1]) cf. Lobeck, Paralipomena p. 62.

IX $108_{11/12}$, 111_{13}.[1]) De augmento verbi cf. Bredow p. 292 sq.; rariores quasdam verbi formas collegit Schweigh. I p. 4; Herw. p. 77 de ἅμα ἄγεσθαι, secum portare.

*ἀγωγή deductio. Teni 5492_{56} (^{0}II) ἐπρίατο τὰς οἰκίας . . . καὶ τὰς ἐσχατιὰς καὶ ὕδατος ἀ[γωγ]ὰς τὰς οὔσας τῶν χωρίων τούτων. Hdt. semel VI 85_{12} ἔσχοντο τῆς ἀγωγῆς, abducere illum omisere.

ἀγώγιμος 2 proscriptus. Chii 5655_{18} (333/2) φεύγειν αὐτοὺς . . . καὶ εἶναι ἀγωγίμους κατὰ τὸ δόγμα τὸ τῶν Ἑλλήνων. cf. Xen. Hell. VII 3, 11 τοὺς φυγάδας ἀγωγίμους εἶναι ἐκ πασῶν τῶν συμμαχίδων. Dem. XXIII 11, 142. Plut. Lys. 27. cf. Thalheim in Pauly-W. I 835.

*ἀγών certamen. Eretriae 5308_6 (411) προεδρίην ἐς τοὺς ἀγῶνας. $5315_{5.14.24}$ (341/40). 5310_{18}. Tei $5632\,b_{32}$ (ante a. 475) καθημένου τὠγῶνος Ἀνθεστηρίοισιν. Halic. 5728_{11}. Chii 5660_5 οἵδε ἐνίκων τοὺς τιθεμένους ἀγῶνας. „In hoc tit. multi enumerantur τῶν τε παίδων καὶ τῶν ἐφήβων ἀγῶνες in gymnasio habiti ad demonstrandum quantum in singulis artibus profecissent. Ordinem ducunt agones musici: ἀναγνώσεως, ῥαψῳδίας, ψαλμοῦ, κιθαρισμοῦ, sequuntur gymnici“ Herw. 14. sq. cf. quae de certaminibus disputavit P. J. Meier in Pauly-W I p. 836—867. Inter scriptores Hdt. videtur primus hac certaminis vi usurpasse vocem ἀγών (de vetere vocis significatione exposuerunt Boeckh, Expl. ad Pind. p. 335 et J. Meier l. c. initio): II 160_3 δικαιότατα καὶ κάλλιστα τιθέναι τὸν ἐν Ὀλυμπίῃ ἀγῶνα. cf. VI 127_{13} etc.; plura Jacobitz 15. Sed in tit. Teio, quem modo laudavi, iam ante a. 475 invenitur certaminis notio.

ἀγωνιάω angor. Tomis 5545_5 (I) μάλιστα πάντων ἠγωνίακεν (ὁ δῆμος) ὑπὲρ τοῦ περιβόλου τῆς πόλεως. Ap. Aristot. Plut. Polyb.

*ἀγωνίζομαι certo. Eretriae 5315_{12} (341/40) τοὺς δὲ τὴν μουσικὴν ἀγωνιζωμένους. Hdt. saepe. cf. Jacobitz 15.

*ἀγωνιστής is, qui certat. Eretr. 5315_{39} οἱ τῆς μουσικῆς ἀγωνισταί. cf. v. 22. Hdt. bis V 22_8 φάμενοι οὐ βαρβάρων ἀγωνιστέων εἶναι τὸν ἀγῶνα, ἀλλ' Ἑλλήνων (de ludis Olympicis sermo est). cf. II 160_{18}.

ἀγωνοθετέω arbiter sum. Phonagor. 5648_2 (ante a. 309) Μήστωρ Ἱπποσθένεος ὑπὲρ τοῦ πατρὸς ἀνέθηκε Ἀπόλλωνι ἀγωνοθε-

[1]) Haec vocabuli vis ad eam, quam primam commemoravi, referri potest, quia initio nihil aliud erat nisi „ducere uxorem domum“. cf. Fustel de Coulange, La cité antique, 19e éd. p. 44. Notat Jacobitz p. 14 „idem verbi ἄγεσθαι usus, alienus ille ab Atticorum sermone, reperitur ap. solum Lucianum, Conviv. c. 5: ἀλλ' ἐκεῖνό μοι πρῶτον εἰπέ, τῷ παιδὶ τῷ Ζήνωνι ὁ Ἀρισταίνετος ἀγόμενος γυναῖκα εἱστίᾳ ὑμᾶς; — ἄγεσθαι γυναῖκα, ducere uxorem, iam legitur ap. Hom. de patre, qui filio uxorem dat, δ 10 (Hdt. I 34_{10}, IX 111_{13} etc.), de fratre, qui ad fratrem uxorem adducit: ο 238, de amicis sponsi, qui in domum sponsi uxorem adducunt: ζ 28. ἄγεσθαι, ducere uxorem (de sponso) etiam ap. Thuc. VIII 21 legitur.

τήσας, ἄρχοντος . . . cf. quae de agonothetis disputavit Reisch in Pauly-W. I p. 870–877.

*ἀδαής 2 imperitus. *Abderae* 5643$_4$ (V) *Εὔφρων ἐξεποίησ' οὐκ ἀδαὴς Πάριος.* Ter ap. Hdt. legitur II 49$_2$. V 90$_9$. IX 48$_6$. Vocabulum, cuius difficilis etymologia (Prellwitz² p. 6, Boisacq p. 11), inde ab Hdto legitur; eo postea usi sunt Soph. Phil. 816, Xen. Cyr. I 43, etc. Cuius loco ap. Hom. quater *ἀδαήμων* invenitur, quod etiam adhibet Hdtus VIII 65$_9$.

*ἀδελφεή (*ἀδελφή*) soror et *ἀδελφεός (*ἀδελφός*) frater. Hae formae in titulis leguntur:

I. Amorgi 5358$_{2/3}$ (IGA): *ἀδελφῆι.*	II. Cei 5407$_{10}$ (IV): *ἀδελφοί.*
Cei 5398$_{26}$ (V⁰) *ἀδε[λφεάς].*	Panticap. 5571$_5$ (V⁰) *ἀδελφεός.*
Myconi 5417$_{22}$ (III) *τὴν ἀδελφήν.*	Theodosiae 5578$_2$ (347—42).
Halicarn. 5727 d$_{34}$ (V⁰) *ἡ ἀδελφή.*	Smyrnae 5617$_{28}$ (post 320),
	5616$_{41}$ *ἀδελφοῦ,* v. 7/8 *ἀδελφοί.*

Hdt. Homero duce constanter *ἀδελφεή* et *ἀδελφεός* usurpat, quas genuinas fuisse Ionum formas testantur grammatici omnes; illum secuti sunt Iones recentiores. cf. Jacobitz 16. Bredow p. 153 sq. Lindemann 19. De forma Homerica *ἀδελφειός* egit Schulze 66 adn. 4. Herondas I 30 *ἀδελφῶν,* II 68 *ἀδελφούς* (Meister, Herondas 829). In antiquo Panticap. titulo nostro 5571$_5$ *ἀδελφεός* legitur. De variis formis cf. Boisacq s. v.

ἄδηλος 2 incertus. Maroniae 5684$_2$ *ἀδήλου τῆς τοῦ βίου τελευτῆς οὔσης.* Inde ab Hesiodo legitur. Xen. Thuc. Plat.

†ἀδηνέως. — Chii 5653 b$_{12}$ (V) *διὰ τῆς πόλεως ἀδηνέως γεγωνέοντες,* praecones clara voce per civitatem praedicantes. Vulgaris huius adverbii significatio *χωρὶς βουλῆς, ἀταλαιπώρως, ἀφροντίστως, κατὰ στέρησιν τῶν δηνέων καὶ μεριμνῶν* (Hesych. Phot. Bekker, Anecd. I 341) huic loco vix apta est. Roehl, IGA 381 interpretatur *ἀδηνέως* = *ἄδην* „quantum opus erit,“ quocum confert Smyth p. 604 Hdteum locum III 122$_{16}$ *καί μοι τοῦτο ἐξαγγέλλεται σαφηνέως,* quod quibusdam viris doctis non arridet, quia *ἀδηνέως* < *ἀ* + *δήνεα* < **δανσεα* (Searles p. 7) Brugm. Gr. Gr.³ p. 126, § 109; Bechtel p. 704. Boisacq s. v. *δήνεα* p. 183.

*ἀδικέω iniuria afficio. Oropi 5339$_9$ (V⁰) *ἂν δέ τις ἀδικεῖ ἐν τοι ἱεροῖ,* v. 14 passivum invenitur *ἂν δέ τις ἀδικηθεῖ,* item Wil. Chii 25 c$_{43}$ (600) *ἢν δὲ ἀδικῆται.* Mylasae 5753 a$_9$ (36$_{7/6}$ *βασιλεὺς ἀδικεῖν καταγνοὺς Ἄρλισσιν ἐζημίωσε θανάτωι.* it. b$_9$; b$_8$ *ἀδικεῖν τὰ ἱερὰ ἀναθήματα.* Magnesiae 5736$_{21}$ (VI + 1) *δώσω σοι . . πεῖραν ἠδικημένου θυμοῦ.* Cherson. Taur. 5784$_4$ (incertae aet.) *τὰ ἴσα ἀναιροῦσι κἀδικοῦσι.* cf. infra s. v. *ἀναιρέω.* Lewissi 5789 (III) *ἄν τις ἀδικήσηι τὸ μνῆμα.* Saepius legitur ap. Hdt. cf. Jacobitz 16 sq.

*ἀδικίη detrimentum. Chii 5653 a$_{12}$ (V) *ἐπ' ἀδικίηι τῆς*

πόλεως, i. q. βλάβη. Inde ab Hdto legitur II 113_{15}, VI 136_{11} etc. cf. Jacobitz p. 17.

*ἀδίκιον iniuria, delictum. Oropi 5339_{19} (V^0) προςκαλεῖσθαι περὶ τῶν ἐν τοῖ ἱεροῖ ἀδικίων, sic nunc iure legitur cum Ditt. Syll.[2] 589, Solmsenio 50, Ziehen LGS II 65 (ἀδικιῶν caeteri); etsi forma contracta defendi potest, tamen recte monuit Ditt. vocem ἀδικία non esse idoneam, Ionicum esse ἀδίκιον, quod respondeat Attico ἀδίκημα: Hdt. V 89_9 ἐπισχόντας ἀπὸ τοῦ Αἰγινητέων ἀδικίου cf. Stein ad l. ἀδίκιον = ἀδίκημα, quod in papyris Ptolemaeorum aetatis quinquies legi docet Mayser p. 432, ex Ionum thesauro videntur mutuati esse huius temporis Graeci.

ἀδόλως sine dolo. Pari 5433_7 (411) . . . ἐμ]μενέω ἀδόλως τῆις σ[υνθήκηις] it. Thuc. V 23 (agitur de conditionibus et pactionibus), Xen. saepe, e. g. Hell. III 4, 5. Plat.

† ἄδος ὁ placitum. Thasi 5462_7 (411) τῶνδε (i. e. ἄνδρων) ἱρὰ χρήματα τοῦ Ἀπόλλωνος κατὰ τὸν ἄ(δ)ον (Foucart, Rev. de philol. 27, 216) τῶν τριηκοσίων. Halicarn. 5726_{19} (ante a. 454) ἐπικαλείτω ἐν ὀκτὼ καὶ δέκα μησὶν ἀπ' ὅτεο ὁ ἄδος ἐγένετο. Vox summi momenti utpote adhuc e lexicis tantum cognita: Hesych.: ἄδημα. ἄδος, ψήφισμα, δόγμα. Etym. M. ἄδον· ἀρέσκειαν σημαίνει ἢ γνώμην· ἢ κόρον ἢ κόπον. Vocem ἄδος masculini generis esse nunc constat et corrigenda sunt, quae adnotaverunt in lexicis suis Prellwitz et Boisacq.[1])

αἰ si. Wil. Chii $25a_8$ (600) αἰ τιμᾶται, πρήσ[σεν..]. Haec particula, quam apud Dores Aeolesque in usu fuisse iam noveramus (cf. Thumbii Hdb. p. 55), nunc primum legitur in titulo Ionico. Qua Samios et Smyrnaeos, Aeolum vicinos, usos esse, ut Homerus eam ibi audiret indeque reciperet, ex nostro lapide antiquissimo

[1]) „Foucart hat eben das Masculinum ἄδος glänzend sowohl in einer thasischen Inschrift, wie in der halicarn. Lygdamisinschrift hergestellt. Es ist beschämend, daß wir so lange an das Neutrum geglaubt, ohne Grund und wider die Überlieferung. Denn bei Hesych ἄδημα, ἄδος ist zwar das Geschlecht ungewiß und bei Arcadius 52 Schmidt kann ἄδος auch auf Λ 88 (κόρος zu ἄδην gehörig) gehen. Aber im Etymologicum steht ja ἄδον· ἀρέσκειαν . . . Obwohl das bei Hesych fehlt, wird es eine Diogenianglosse sein, und der Accusativ zeigt, daß eine bestimmte Stelle gemeint war." Wilam. Berl. Sitzb. 1904 p. 619 sqq.

Smyth p. 21 § 17 „ἄδος was known solely through a passage in Hipponax and an Hesychian gloss". — Sed ἄδος nusquam ap. Hippon. legitur: suppleri id voluit (fr. 100) Th. Bergk; cf. Rh. M. 1864 p. 604 et Jahrb. f. Philol. u. Päd. 1873 p. 37. At revera sic legitur: Eustathius 1721, 61 ὅτι δὲ τὸ ἀδῶ ἀδήσω καὶ αὐτόχρημα τὸ ἥδεσθαι δηλοῖ ποτε, δῆλον ἀπὸ χρήσεως Ἱππώνακτος, ἣν Ἡρακλείδης προφέρει, εἰπὼν τό·

Ἄδηκε βουλή,

ἤγουν „ἤρεσκε τὸ βούλευμα".

collegit Wilamowitz.[1]) cf. de hac particula Brugm. Gr. Gr.[3] p. 532, 1. Thumb, Hdb. p. 315 et passim.

*ἀεί semper. ἀεί legitur Eretr. 5315_{43} ($341/_{40}$), 5310_5, Neapoli 5272_3, Iasi 5516_{10} (IV^0); αἰεί Halic. 5726_{37} (ante 454): α[ἰεί]. 5727 a_6 (V^0). Hdti codd. longe saepius formae αἰεί favent (Hoffmann III 526 sq.; Fritsch VHD p. 40; Bredow 140), quam accepit Stein (minus constanter scripsit Stein ἀείναος I 93_{18} et 145_7. cf. Smyth p. 192 et Herw. p. 25 s. v. αἰείναος), Holder, Fritsch, Jacobitz 23 not. 1 („αἰει semper dixit Hdt. eique vel invitis libris ubique est restituendum"). Reliquorum scriptorum Ionicorum memoria hac in re parum sibi constat: ap. lyricos poetas saepe αἰεί (et αἰέν) traditur (Renner 170), Herond. αἰεί VI 89; ἀεί V 6 (R. Meister), Hippocr. αἰεί et ἀεί (Prolegom. CXIV). Notandum quattuor testimonia formae ἀεί — dempto tit. 5516_{10}, qui nihil dialecti Ionicae habet —, quibus addas vocem ἀειφυγίην (Amphipolis), omnia ad urbem Chalcidem eiusque colonias pertinere neque antiquiora esse anno 357/6. Alia haud pauca exempla, quae omissam habent litteram ι intervocalem, collegit Fritsch o. l. 37. cf. etiam Terone 5290 Τερώναον (iam ante 420), in vasis Chalcidicis Ἀνκάος pro Ἀγκαῖος, Ἀκτάων ap. G. Meyer[3] p. 227. Mende 5337 1) Μίνδαον (saec. ^{0}V), sed 5337 2) Μενδαίη (424—358), Styrae 5345 3) Αἴσχραος, 47) Τίμαος, etc. Patet vocabula, in quibus omittitur ι littera intervocalis, Chalcide abundare. Qua ex re colligi potest formam iota carentem ad vicinae Atticae dialecti vocem ἀεί fictam esse, nisi admittere velis ἀεί ut Atticae sic Chalcidicae dialecti proprium fuisse. Forma Attica est ἀεί < αἰϜει. cf. Wackern. KZ 27, 276, Fröhde BB 20, 203 sq., Hirt Hdb. § 184 a). In titulis Atticis sic res se habet: ante annum 361 tum αἰεί tum ἀεί praebent populi scita, deinde solum ἀεί, in decretis autem, quae a religiosis societatibus feruntur, αἰεί vel secundo a. Ch. n. saeculo legere potes. cf. Meisterh. 33. In titulis aetatis Ptolemaeorum rarissime αἰεί legi ostendit Mayser p. 103 sq. cf. Schweizer, Gram. d. pergam. Inschr. 78 sq., Nachmanson 38, imprimis Crönert p. 104 sqq., qui diligentius hanc rem persecutus est.

†ἀείδασμος seu ἀΐδασμος 2. Chii 5661_{30} (IV) ἐγδίδομεν τὴν γῆν τὴν Κλυτιδέων τὴμ π . . . ν ἀΐδασμον αὐτὴν καὶ τὰ ἑπόμενα

[1]) „Es scheinen zwei Bedingungen im Ausdrucke unterschieden, ἢν ἁλοῖ und αἰ τιμᾶται; schwerlich ist ein tiefer Unterschied in dem hypothetischen Verhältnis; das Wechseln der Partikel dient nur der Deutlichkeit. αἰ hielten wir im Homer für äolisch; das wird es ja sein, aber wir sehen, der Dichter hörte das in Chios, und dann um so sicherer zu Hause in Smyrna, weil eben die Bevölkerung gemischt war; er hat also αἰ geschrieben, weil er es sprach." Wil. Nordionische Steine p. 68 in Abh. der königl. Preuß. Ak. d. Wiss. 1909.

τῆι γῆι πάντα. Γῆ ἄϊδασμος, i. q. *ἄδασμος*, et Haussoulliero (BCH 3, 242 sq.) et multis aliis interpretibus (Hoffmann III 423, Smyth § 210, Herwerd. 25), opposita est hoc loco *γῆι ἑκατοστηριῆι*: ergo fundus omni onere liber opponitur fundo, cuius „centesima pars" redituum civitati vel creditoribus solvenda erat. Sed contra hanc interpretationem Bürchner, Berl. philol. Wochenschr. 1900, p. 1628 dubitationem movit, solvere tamen ipse non potuit. cf. Bechtel p. 710. Legitur enim in alio tit. Chio ap. Zolotam III saepius vox *ἀείδασμος* (epistola Attali regis ad Chios) v. g. b_{36} *Φησίνου τοῦ Ζήνιδος ἀγρὸς καὶ ἀργὸς καὶ κῆπος . . . ἃ φέρει δασμὸν ἀΕΙδασμον . . . δραχμὰς τρεῖς κτλ.* Vox praeterea legitur in eodem titulo a_2 $b_{2.\ 32.\ 42}$. Videtur esse eadem quae *ἄϊδασμος* designareque certum et definitum tributum (*τὸν ἀεὶ δασμόν*), quod minime pendet ex annuis reditibus fundi. Cui sententiae nunc favet Zolotas.[1])

ἀειφυγίη exsilium perpetuum. Amphip. $5282_{5.\ 25}$ (357/6) *φεύγειν Ἀμφίπολιν ἀειφυγίην*. cf. Pl. Legg. IX 871 d. 877 e etc. *ἀειφυγίαν* vel *ἐν ἀειφυγίᾳ φεύγειν*. Plut. Sol. 24 *φεύγειν ἐπ' ἀειφυγίᾳ*. cf. M 1_2 *φεύγειν τὴν ἐπ' αἵμ[ατι φυγήν]*. cf. Thalheim in Pauly-W. I 478.

**ἀζήμιος* 2 impunitus, salvus. Tomis 5545_{22} *ἀζημίους ὄντας καὶ ἀνυποδίκους*. Hdt. bis I $212_{9/10}$, VI 92_{10}.

**ἀθάνατος* 2 et 3 immortalis. *Pantic.* 5558_2 (347—09) *ἀθάνατον θνητῶι πατρὶ γέρας τελέσας*. non raro Hdt. cf. Jacobitz 21.

**ἆθλον* certaminis praemium: Eretriae 5315_{15} (341/40) *τὰ δὲ ἆθλα δίδοσθαι κατὰ τάδε· ῥαψῳδοῖ ἑκατὸν εἴκοσι* . . . certamen. *Cumis* 5265 (VI) *ἐπὶ τοῖς Ὀνομάστου τοῦ Φειδίλεω ἄθλοις ἐθέθην*, i. e. in ludis funebribus, qui in honorem Onomasti, Phidilai filii, celebrati sunt, propositus sum. — In huius vocabuli usu *ὁμηρικώτατον* se praestitit Hdtus formas adhibens non contractas easque ita distinguens, ut *ἄεθλον* ab eo pro certaminis praemio, *ἄεθλος* pro ipso certamine diceretur: *ἄεθλον*, certaminis praemium: Hom. X 163, φ 106. Hdt. V 8_5 *ἐν τῶι (ἀγῶνι) τὰ μέγιστα ἄεθλα τίθεται*. VIII 26_6 *πυνθανόμενος τὸ ἄεθλον ἐὸν στέφανον*. it. II 91_{15}, VIII 93_7, IX 101_{14} etc. — *ἄεθλος*, certamen, labor I 42_2 *ἔγωγε ἂν οὐκ ἤια ἐς ἄεθλον τοιόνδε*. I 126_6 *ἐπιτελεσάντων τῶν Περσέων τὸν προκείμενον ἄεθλον* i. q. *ἔργον*. cf. IV 10_{10}, VII 197_5, etc.

ἀθώϊος 2 impunitus. Thasi 5483_6 (°IV) [*τὸν δὲ τὸν λαφθέντα*]

---

[1]) Ὁ Haussoullier (o. l.) *ἀναγινώσκει ἀϊδασμον, ὃ ἑρμηνεύει ἄδασμον [ἀτελῆ], ὅλως ἐσφαλμένως. Εἶνε φανερόν, ὅτι ἡ λέξις ἀναγνωστέα ἀϊδασμος = ἀείδασμος Δηλοῖ δὲ οὕτω ἡ λέξις τὸν ἀεὶ δασμόν, ἤτοι δασμόν, τ. ἔ. φόρον, πρόσοδον, διαρκῆ καὶ ἀμετάβλητον.* (Zolotas, Ἀθηνᾶ 20 (1908) p. 170 sqq.)

δοῦλον μαστιγώσαντα ἀθῷϊον εἶναι. Sic scribendum esse colligitur etiam e papyris. cf. Mayser p. 131.

αἰγίοχος 2. *Pari* 5430_6 *κούρηι Διὸς αἰγιόχοιο.*

ἀΐδιος 2 (pro *ἀείδιος*, ab *ἀεί* ut supra *ἀΐδασμος*) aeternus, sempiternus. Halic. 5727 a_5 (V^0) *βεβαιοῦν τοὺς θεοὺς τὸν ἀΐδιον χρόνον.* Item legitur Iasi 5515_6 (IV^0). Vocabulum in Hymn. hom. 29, 3 et Hes. Scut. 310 et inde a Thuc. ap. solutae orationis scriptores occurrit.

**αἰδοῖος* 3 venerabilis. *Adesp. (Athenis)* 5780_2 *τῇιδε φίλην ἄλοχον κατέθηκε θανοῦσαν Λαμπιτὼ αἰδοίην.* Apud Hom. ut N 568 et Hes. O. 731, *τὸ αἰδοῖον* i. q. pudenda.

**αἷμα* sanguis. M 1_2 (V) *φεύγειν τὴν ἐπ' αἵμ[ατι φυγήν].* It. Dem. XXI 105, Diod. Sic. XVIII 56 *πλὴν εἴ τινες ἐφ' αἵματι . . . πεφεύγασι,* praeterquam si qui propter caedem relegati sint.

**αἱμασιά* maceria, agger ex lapidibus factus. Teni 5492_{65} (III^0) *ἐπρίατο τὴν αἱμασιὰν τὴν ἐν Ναυκλείωι τὴν καλουμένην Λιμένειαν:* emit fundum situm in N. cf. Rec. des inscr. jur. gr. I 77; ut videtur, vox denominative pro ipso fundo, qui includitur intra *αἱμασιάν,* sumitur; ap. Hdt., qui haud raro illa utitur, simili cum notione occurrit, quam semper habet, ni errem, ap. scriptores: *τὸ ἐκ χαλίκων ᾠκοδομημένον ἄνευ πηλοῦ τειχίον* (Greg. Cor. 105) cf. Buttm. Lexil. II 90. De origine verbi cf. Walde p. 563 s. v. sentis.

**αἴξ* capra. Thasi 5455 b (V) *Χάρισιν αἶγα οὐ θέμις οὐδὲ χοῖρον.* Contra lex Eleusina (LGS II n. 2_9) praecipit *Ἑρμῇ Ἐναγωνίῳ Χάρισιν αἶγα,* unde, quantum leges de isdem sacris inter se discrepuerint, elucere notat Ziehen ad loc. (LGS II n. 109). Quinquies ap. Hdt. Jacobitz 25.

**αἰπόλιον* caprinus grex. P 362_{14} (ante 350) *ἀπ' ἑκάστου αἰπολίου.* Hdt. semel I 126_7.

**αἱρέομαι* sumo mihi, eligo, „durch Wahl bestimmen" (Stahl 558) 1. Medium: Chalcide (adesp.) 5291_9 (IGA) *hαιρείσθω δὲ π . . . .* Zeleae 5532_{29} (post 334) *οὓς ἂν ὁ δῆμος ἕληται.* — 2. Passivum: Thasi 5464_{15} *ἀπόλογοι οἱ μετὰ τούτους αἱρεθέντες.* Chii 5655_4 (333) *αἱρεθῆναι δέ νομογράφους.* Sami 5698_{34} (322/1) *τῆς ἀναγραφῆς ἐπιμεληθῆναι τοὺς πέντε τοὺς ἡιρημένους.* Hdt. semper formam reduplicatam habet cf. VII 118_6. IX $93_{7.12}$. Leri 5520_{15} (IV^0). Zeleae 5532_2 (IV^0) *αἱρεθῆναι ἄνδρας ἐννέα.* v. 7 *ἑλέσθαι ἐκ τούτων τοὺς ἀνευρετάς.* v. 14 *οἱ αἱρεθέντες ὑπὸ τοῦ δήμου.* It. Hdt. VI 104_9, Mileti 5498_8 (III^0) *θεοπρόποι ἡιρέθησαν.* Tomis 5545_{12} (I) *ἑλέσθαι ἡγεμόνας.* v. 19 *τοὺς αἱρεθέντας ἡγεμόνας,* v. 25 *εἱρέθησαν.* Forma activa adhuc desideratur in Ionum lapidibus. Testimonia Hdti cuncta habes ap. Jacobitz 26 sq. Vis autem eadem est huius verbi et ap. Atticos et ap. Hdt.

**αἴρω* tollo. Tei 5634_8 (III) *ἤν τις . . . τὸν νόμον τοῦτον ἄρῃ.*[1]) Dicendi modus *νόμον αἴρω*, legem tollo, facio ut cesset, ad eam linguam, quae communis sive *κοινή* dicitur, pertinet. Medium ap. scriptores tamen legitur: Diog. Laert. V 63 *συνθήκας ἄρασθαι* (oppon. *θέσθαι*). cf. *δίκην ἄρασθαι* Aeschin. I 66. Ditt. 319_{19} (tit. Methymnaeus) [*ἃ δὲ ἂν προσθῶσιν ἢ ἄ*]*ρ*(*ω*)*σιν ἐν ταῖς συνθήκαις*. Quocum confert Ditt. Astypal. v. 40 sqq.: *ἃ δὲ ἂν προσθῶσιν ἐν ταῖς συνθήκαις ἢ ἂν ἀφέλωσιν ἐκ τῶν συνθηκῶν* (Cichorius Rh. M. 44 p. 446 not. 4).

αἰσυμνάω. Mileti 5495_1 (VI + I) *ἐπὶ Φιλτέω τῶ Διονυσίω μολπῶν αἰσυμνῶντος.* Tei $5632\,b_{8/9}$ (475) *ὅστις τοῦ λοιποῦ αἰσυμνῶν ἐν Τέωι.* Verbum *προαισιμνᾶν* legitur ap. Ditt. 594 i. q. *πρυτανεύειν* ap. Atticos. In litteris Graecis ap. solum Eur. Med. 19 regnandi notione legitur: *γήμας Κρέοντος παῖδ᾽ ὃς αἰσιμνᾷ χθονός.*

αἰσυμνήτης. Mileti $5495_{7\,bis}$ (VI + I) *μολπῶν αἰσυμνήτης* v. 12 et 17 *ὁ δὲ ἐξιὼν αἰσυμνήτης.* v. 45 *ὠισυμνήτης.* Tei $5632\,b_4$ *ὅστις Τηΐων ε*[*ὐθ*]*ύνωι ἢ αἰσυμνήτῃ* [*ἀπειθεο*](*ίῃ*) . . . *ἀπόλλυσθαι.* Wilamowitzio interprete (Berl. Sitzb. 1904, 619 sqq.) haec vox, cui iuris notio inest (*αἶσα*, pars), sane ubique in usum venit, cum potestate regum et optimatum potentia reiecta libera res publica est constituta. In titulo Teio *αἰσυμνήτης* vocatur eponymus Teiorum magistratus. Similes sunt *αἰσυμνῶντες* Naxiorum (Ditt. 517 § 1) et Cumaeorum (Aristot. frg. 481 p. 1557 a 2), at plane diversa et illa *αἰσυμνητεία*, quam Aristot. Pol. III 14 p. 1285 b, 25 *αἱρετὴν τυραννίδα* interpretatur, et *αἰσιμνᾶται* Megarensium et colonorum, qui senatus praesides sunt (*πρυτάνεις* Atheniensium aliarumque civitatum). cf. Ditt. 297_2, 326_{30}, 594_8. De diversis aesymnetae nominis notionibus docte disputavit Toepffer ap. Pauly-W. I 1088—1091, ubi etiam omnes et scriptorum et titulorum locos diligentissime habes congestos. Milesios aesymnetas confert Wil. (l. l.) iis novem Phaeacum *αἰσυμνήταις*, de quibus sermo est ap. Hom. *θ* 258, Illi

δήμιοι, οἳ κατ᾽ ἀγῶνας ἐυπρήσσεσκον ἕκαστα,

complanant aream, ut ludis inserviat et certaminibus, pulchrumque dilatant circum, eisque ut in tit. Milesio praeco et cantores adsunt: itaque aesymneta i. q. cantorum recuperator. cf. quae de vocis *αἰσυμνήτης* etymologia disputavit Bréal, in Mélanges Nicole, Genève 1905 p. 39, cui in hac re plane non assentior, Caillemer in Daremberg-Saglio I, 1 p. 172, Schömann-L. I 161, II 272, nuper optime Solmsen, Beiträge zur gr. Wortfsch. I 36 sqq.

**αἰτία* causa, culpa. Iasi 5515_4 (353) *τῶν φευγόντων ἐπὶ*

[1]) Falso Fuochi, De tit. Ion. dialecto in indice hoc verbum pro aoristo verbi *αἱρέω* habet.

τῆι αἰτίηι ταυτῆι. Hdt. VII 214_8 φεύγοντα τὸν Ἐπιάλτην ταύτην τὴν αἰτίην, etc.

ἀκολούθως congruenter. Mileti 5498_7 (III°) βουλευσάσθω, ὅπως πάντα πραχθήσεται ἀκολούθως τῆι τοῦ θεοῦ συμβουλίαι.

*ἀκοντίζω iaculor. Tei 5634_4 περὶ τοῦ τοξεύειν καὶ ἀκοντίζειν διδάσκοντος. Saepe Hom., bis Hdt. IV 114_{11} τοξευόμεν τε καὶ ἀκοντίζομεν, et I 43_6. Tragg. Thuc. Xen. cf. A. de Ridder in Daremberg-Saglio I, 1 p. 594 sqq. Reisch in P. W. I p. 1183 sqq.

*ἀκοντιον iaculum. Sami 5704_9 (II) ἀκοντίωι· Ἀσκληπιάδης Δημοκράτου (catalogus eorum, qui certaminibus Sami vicerunt). Saepius Hdt. cf. Jacobitz 34 cum adnot.

†ἀκούρης intonsus. Pari 5427_2 Χσείνωι Δωρίῆι οὐ θέμι[ς] οὔτε δ[ούλ]ωι· ἀκούρηι ἄστωι ἔ[στι]. Sic huius tituli verba male conservata legit R. Herzog in Philologi vol. 65 (1906) p. 630 sqq. Quo interprete lapis iste nihil aliud est nisi terminus, cuius inscriptione peregrinis servisque interdicitur aditu templi, quod ingredi nulli licebat nisi civi „intonso" (ἀ priv. κουρά). Vox nostra adhuc nusquam legebatur; pro ea usurpat Aristoph. Vesp. 477 et Lycophron 976 ἄ-κουρος; cf. etiam Y 39 ἀκερσεκόμης et Chrysippi Κόρσης ap. Ath. XIII 565a. Iure cum nostro titulo confert Herzog ut Herodoti locum V 72_{15} ὦ ξεῖνε Λακεδαιμόνιε, πάλιν χώρεε μηδ' ἔσιθι ἐς τὸ ἱρόν· οὐ γὰρ θεμιτὸν Δωριεῦσι παριέναι ἐνθαῦτα ita alias voces in -ης exeuntes ut ἀβροκόμης, ἀβροχαίτης, ἀκερσεκόμης, ἀκροκόμης, ὀπισθοκόμης (ἀκροκόμος, παράκομος), quae omnes ad capillos pertinent, denique ἀφέτης et ἄφετος.

*ἀκούω audio. Mileti $5493\,b_{32}$ (392) Σ. ἀκούσας τῶν Ἰώνων τῶν δικαστέων. Ibid. 5498_6 (III°) ὁ δὲ δῆμος ἀκούσας βουλευσάσθω, ὅπως . . . Hdt. sescenties. Jacobitz 34 sqq.

ἀκρατής 2 impotens, inritus. Thasi $5461_{15/16}$ (411) ὅτι ἂν ἐπερωτᾶι τις . . . ἀκρα[τῆ ἔστω]. Chii $5653\,c_8$ (V) ὃς ἂν τὰς πρήσις ἀκρατέας ποιῆι, ἐπαράσθω. ἀκρατής, i. q. ἄκυρος inritus, opponitur voci καρτερός vel κρατεῖν: cf. Thasi 5464_{12} κρατεῖν δὲ πάντα τὰ ἐψηφισμένα. Halic. 5726_{22} ὅτι ἂν οἱ μνήμονες εἰδέωσιν, τοῦτο καρτερὸν εἶναι. cf. Wilhelm, Ath. Mitth. 28, 437; Bechtel p. 397.

*ἄκρητος 2 merus. Mileti 5495_{26} (VI + I) καὶ ἀκρήτω κατασπένδετε, mero aspergitur. Quinquies ap. Hom., sed semper cum substantivo coniunctum, sic etiam Hdt. (semel tantum!) I 207_{28} κρητῆρας οἴνου ἀκρήτου. De genetivo Kühner-Gerth I 266 a 1. Substantivo οἶνος omisso ὁ ἄκρατος primum legitur ap. Aristoph. Eq. 105. Titulus noster antiquissimum huius usus testimonium praebet.

*ἀκρόπολις arx. Zeleae $5532_{6/7}$ (post 334) ἐξ οὗ ἡ ἀκρόπολις κατελάφθη. Saepe Hdt.; Hom. bis ι 494, 504 ἐς ἀκρόπολιν. Il. quater πόλις ἄκρη Z 257, 317. H 345. X 172. Hdti testimonia

ap. Broschm. II 1. Dignum est quod notetur in titulis Ionicis non eo modo quo in Atticis quinto saeculo recentioribus simplex verbum *πόλιν* usurpari pro composito. Ditt. interprete (III p. 387 s. v. *πόλις*.) arcis notione legitur vox *πόλις* Myconi 5417_{19} (aetate Macedon.) *ὑπέθηκε τὸ οἴκημα τὸ ἐμ πόλει.*[1]) Forsitan huc etiam pertineat Halicarn. 5727 a_3 (V^0) *Διοσκουρίδης* (*ἐπρίατο*) *οἰκίην τὴμ Μέλωνος τὴν ἐν πόλει.* it. v. 37. De hac re infra s. v. *πόλις* agetur.

**ἄκρος* 3 acutus, summus. *Eretriae* 5304_{10} *τύμωι ἐπ' ἀκροτάτωι* (Diels, Berl. Sitzb. 1908 p. 1040). Mileti 5495_{28} (VI + I) *μέχρι ἄκρΟ, ἀπ' ἄκρΟ.* v. 29 *ἐπ' ἄκρΟ,* superiorem significat locum ut Hdt. VI 100_8 *τὰ ἄκρα τῆς Εὐβοίης.* - *Panticap.* 5558_3 *τέρμονες ἄκροι.* Ap. Hdt. saepe translate et cum acc. coniunctum legitur: I 73_{15} *ὀργὴν ἄκρος* ad iram praeceps; it. de Sylla et Sertorio Appian. Bell. civ. I 104, 113; Hdt VII 5_{14} *ἄκρος ἀρετήν,* etc. cf. Schweigh. I p. 20.

ἄκυρος 2 inritus. Thasi 5464_{13} *τὰ δόξαντα ἄκυρα ἔστω.* Tei 5634_{11} (III) *τὰ πραχθέντα ἄκυρα ἔστω,* i. q. *ἀκρατής.* Hac cum vi saepe ap. scriptores. cf. Thesaur.

**ἄλειφα* oleum. Mileti 5495_{34} (VI + I) *παρὰ στεφανηφόρΟς λύχνον καὶ ἄλειφα.* Wilamowitzio auctore vox notione nova est, quippe quod hoc loco non oleum quo ad ungendum, sed id, quo in lucernis utuntur, significet (Wil. Berl. Sitzb. 1904 p. 632). Hdt. cum huius verbi casus tantum obliquos usurpet, II 87_4, 94_1, nescimus, utrum *ἄλειφα* an *ἄλειφαρ* habuerit pro nominativo. Forma sine littera *ρ* non est nova: legitur ap. Aesch. Ag. 322. Callim. frg. 12. Q. Smyrn. 14. 265. Hippocr. frg. 43. cf. Wilam. o. l. p. 632; Bechtel 631. Hoc cum vocabulo conferri potest *λῦμα* et *λῦμαρ.* cf. Brugm. Gr. Gr.³ p. 191 § 199; Hirt, Hdb. p. 273 sqq.

**ἀληθής* 2 verus. Zolot. Erythr. V $c_{9/10}$ (V^0) *ἢν δ'ἀπὸ νόθου ἦι, ἐπιοπτευέτω καὶ ὑπὸ ζυγὴν εἶναι. Τῶν δ'ἀληθῶν ὃς ἂμ μὴ ἔλθηι, ἐπαγγειλάντων τῶμ πρυτάνεων, ὀφειλέτω . . .* Hoc loco idem est *ἀληθής* quod *γνήσιος* (*γνήσιος* semel ap. Hdt III 2_7), germanus sive legitimus, quae significatio dignissima notatu videtur. Ut ap. ceteros scriptores ita ap. Hdt. *ἀ.* est verus. *τὸ ἀληθές* verum, revera, inde ab Hdt. apud Graecos invenitur.

ἅλιος 3 novalis. Amorgi 5371_8 (IV) *τὴν γῆν ἀρόσει ἐναλλὰξ καὶ οὐκ ἀμφι . . . εἰ νέον ἀροῖ τοὺς ἁλίους ἀρότους.* Vocabulum Homericum proprie i. q. marinus: notus est *ἅλιος* ille *γέρων,* quo cognomine designatur Proteus (A 556); saepius idem significat atque *ἀτέλεστος, μάταιος:* E 18 *οὐχ ἅλιον βέλος ἔκφυγε χειρός.* cf. D 498, E 715 etc.; hac ultima notione reliquorum

---

[1]) Cur hanc *πόλεως* vocem (5417_{19} = Ditt. 817_{19}), quam pag. 387 vol. III „arcem“ interpretatus est, pag. 180 ibid. „rei publicae“ notione acceperit Dittenberger, nescio.

Graecorum solus Soph. bis utitur: Phil. 829 ἀλίως, O. Col. 1468 ἄλιον. In tit. Amorgino, ubi vox primum in soluta oratione legitur, ἄλιος ἄροτος est ager novalis, i. e. ager, e quo nullus fructus percipitur, quamvis ferre fructum possit ac debeat. Cf. Delamarre, Rev. de Philol. 25 (1901) 165 sqq. et 174 not. 5. Pro voce ἄλιος utitur Xen. Cyr. III 2, 19 adiect. ἀργός (ἀ-εργο-) It. Michel, Recueil 1357_{22} σπειρεῖ δὲ τῆς γῆς σίτωι τὴν ἡμίσειαν, τῆς δὲ ἀργοῦ ὀσπρεύσει ὁπόσην ἂν βουλῆται.

*ἁλίσκομαι capior, deprehendor, usurpatur pro passivo verborum αἱρέω et συλλαμβάνω. Eretriae 5314_{10} (IV. priore parte) ἐὰμ μὲν ... ἁλοῖ, ἀποτίνειν ἑκατὸν δραχμάς. Amphipoli $5282_{7/8}$ (357/6) ἤμ που ἁλίσκωνται (cf. Hdt. VII 197_{11} ἢν ἁλίσκωνται), πάσχειν αὐτοὺς ὡς πολεμίους. Amorgi 5364_6 (III) ἁλουσῶν παρθένων. Wil. Chii 25 a_7 (600) - - - δήμο κεκλημένο ἁλοῖ, v. 9 ἢν γὰρ ἁλοῖ. Chii $5662_{14/15}$ (V vel IV) ἢν δὲ κοπρεόων ἁλίσκηται, πέντε στατῆρας ὀφειλέτω. Tei 5634_{22} (III) ὁ δὲ ἁλισκόμενος. Item verbum ἁλίσκομαι usurpat Hdt. de reo qui deprehenditur: I 209_{13} παῖς σὸς ἐπιβουλεύων ἐμοί ἥλωκε, VII 102_4, II 174_7.

*ἀλλά sed. Olynthi 528 5 b_{13} (389/83) πρὸς Ἀμφιπολίτας ... μὴ ποιεῖσθαι φιλίην Ἀμύνταμ μηδὲ Χαλκιδέας χωρὶς ἑκατέρους, ἀλλὰ μετὰ μιᾶς γνώμης. Thasi 5461_8 (411) .. μήτε [... τις θελέτω εἰς δῆμον] ἀνάγειν πρῶτον, ἀλλὰ καὶ ἐ[πίτιμοι ...] ἔστων. cf. v. 14 ibid. *Naxi 5422* (VI—V) Ἀλχσήνωρ ἐποίησεν ho Νάχσιος· ἀλλ᾽ εἰσίδεσθε, i. q. nostrum „doch" quaeso. Ita saepe Graeci ἀλλά addunt imperativo vel coniunctivo. B 72 ἀλλ᾽ ἄγετε. A 32 ἀλλ᾽ ἴθι. Plat. Prot. 310a, 311a. cf. Kühner-Gerth II 286, 8b).

ἀλλήλων inter se. Olynthi 5285 a_4 (389) συνθῆκαι Ἀμύνται καὶ Χαλκιδεῦσι· συμμάχους εἶν ἀλλήλοισι κατὰ πάντας ἀνθρώπους.

*ἄλλος 3 alius. 1. Adiectiv. a) sine articulo i. q. alius: Chalc. Adesp. 5291_6 (V) - - - αὐτῶι κατὰ τοῦ φεύγοντος ἄλλην [δίκην], .. Cumis 5270_5 καὶ (εἴ τ)ις πρὸ ἐκείνων ἄλλος διαλέλεται. Neapoli 5272_4 ἄλλος τις τῆς φρητρίας. it. v. 9. 25. v. 18 καὶ οὕτως τότε ἄλλη οἰκονομία γεινέσθω καθ᾽ ἕκαστον ἔτος, i. e. et ita (nempe prout annui reditus sunt) administratio componenda est. *Naxi* 5423_2 (VI) ϙόρη Δεινοδίκηō τō Ναhσίο ἔhσοχος ἀλλέōν (ΑΛΗΟΝ) cf. genet. plur. fem. ap. Hdt. I 94_{13} τῶν ἀλλέων (ἀλέων V') πασέων παιγνιέων τὰ εἴδεα. Pari 5433_{11} (411) οὐδὲ ἄλλωι ἐπιτρέψω.. cf. Cei $5398_{25.\ 29}$ (V"). Tei $5633_{7.\ 12.\ 14}$ (370—50) ἄλλο τι. cf. $5634_{6.\ 31}$, Mylasae 5753 c_9 εἴ τις καὶ ἄλλος. Cum adverbio ἄλλοτε coniunctum legitur Maroniae 5684_4 φερομένους ἄλλοτε ἄλλους τῆς τύχης: alius aliâ. cf. de hac re Kühner-Gerth II 602, 2. Redundanter ut saepius ap. scriptores usurpatur ἄλλος Amorgi 5364_7 (III) ἁλουσῶν παρθένων τε καὶ γυναικῶν καὶ ἄλλων σωμάτων (cf. Myconi 5417_{32}). Exempla e scriptoribus ap. Kühner-Gerth I

275 Anm. 1. — b) c. articulo: ceteri: Olynthi 5285 b_7 (389/83) τῶν ἄλλων ἐξαγωγὴν δὲ εἶν, ceterarum rerum. Eretriae $5308_{16/17}$ (IV) τὰ ἄλλα (αὐτοῖς εἶναι) καθάπερ τοῖς ἄλλοις προξένοις. it. 5310_{13} Thasi 5361_7 (411) τῶν ἄλλων τις. Amorgi 5361_{47} (°IV) τὰ μὲν ἄλλα τὴν τῆς βουλῆς (i. e. τὰ μὲν ἄλλα κατὰ τῆς βουλῆς γνώμην. Radet BCH XII 229 n. 3. Saepe sic Graeci in legibus decretisque. cf. Kühner-Gerth I 317 A. 21. Hdt. II 92_3, 65_3, V 62_{15}. Alia testimonia recentiora habes Myconi 5416_{37}, Thasi $5464_{9.16}$, Teni 5492_{15}. In Asia minore legitur ἄλλος Mileti 5495_{23} πλῆον τῶν ἄλλων μολπῶν. cf. 5496_6, 5497_3, Erythris $5689_{18.29}$ (350), $5698_{32/33}$, Iasi $5517_{5.9}$, Cycizi 5522 b_7, Prienae 5582_9, Ephesi 5599_{34}, Chii 5655_9, $5661_{21.39/40}$, 5663_{15}, Tei 5634_{13}, Mylasae $5755_{3.10}$.
2. Adverb. a) ἄλλῃ alio modo, alia ratione. Zolotas Chii XXI_{18} (V) ἢν δέ που ἄλλῃ ἀφαιρέσθω τῶν ἐρίων. Tei $5634_{9.28}$ ὅστις τὸ ἀργύριον . . . κινήσειεν τρόπωι τινὶ . . . ἢ ἄλλῃι που καταχωρίσειεν. Zeleae 5532_{39} (post 334) τὰ δὲ χρήματα ἀναλίσκειν . . ἐς τὰ ἱερὰ καὶ εἰάν που ἄλλῃι τῆι πόλει δέῃι. Item Hdt. VI 21_7. cf. Kühner-Gerth I 443, 344 A. 3. Ap. Hdt. ἄλλῃ etiam i. q. alibi. cf. Schweigh. I p. 23. — b) ἄλλως, Zolotas Chii XXI_{22} (V) νέων ἢ ἄλλως πο . . . Saepissime Hdt. cf. Schweigh. I 25.

ἄλλοτε alias. Maroniae 5684_4 πρὸς φερομένους ἄλλοτε ἄλλους τῆς τύχης. Usurpatur ἄλλοτε ἄλλος ab Aesch. Prom. 276. Soph. Phil. 694. Plat. Gorg. 482a, saepe a Pind. i. q. nunc unus . . nunc alter.

†ἀλλοφρήτωρ „alīus phratriae consors vel civis" (Franz CIG n. 5785). Neapoli 5272_{12} ὃν δὲ ὁ δανειζόμενος διδῶ ἀλλοφρήτορα ἐν ἀγάρρει εἰσδιδόσθω: si alīus phratriae civem (non Aristaeorum phratorem) det debitor, repraesentetur ille in conventu (ut approbetur).[1])

ἀλοργίη purpura. Tei 5633_{17} (370/50) εἰάν τι αὐτοῖς δέῃι ἐς τὴν ἀλοργίην. Vox lexicorum testimonio ap. solum Philostr. 159 (III post C. n. saec.) semel legitur sub forma ἀλουργία.

ἀλοργέος, -οῦς 3 purpureus. Tei 5633_{13} ἀ[λοργᾶ] χλάνδια. Sami 5702_{19} (IV) ἶριν ἀλοργῆν (-γήν Bechtel). v. 22 περίζωμα ἀλοργοῦν. 23 κεκρύφαλος ἐκτὸς ἀλοργοῦς. 27 ἐξάστεις ἀλοργᾶς (-γάς Bechtel). 30 χλάνδιον ἀλοργοῦν. 37 χλάνδια δύο ἀλοργᾶ (Bechtel -γά). Forma ἀλοργέος, -οῦς, quae nostri tituli testimonio certo nititur, ap. Plat. Tim. 68e iam legitur. cf. Smyth p. 256. In eodem tit. 5702_{21} παραλοργές. — De difficili huius vocis

[1]) Herwerden 73: „Utrum = ἄλλης φρητρίας φρήτωρ an is qui (huius) phratriae non est socius? quanquam eodem res redit." Haec res mihi quidem non videtur esse dubia: nam si alia vocabula similiter ficta comparaveris ut ἀλλοεθνής, priorem interpretationem rectam esse facile cognoscas.

etymologia cf. Schulze Q. E. p. 498 not. 4, Smyth § 314 et passim. Brugm. Gr. Gr³. p. 91 adn. 2.

*ἄλοχος uxor. *Naxi* 5423$_5$ (V) *Φhράhσο δ'ἄλοχος ν[ῦν]*. Vox poetica semel ap. Hdt. legitur, sed in Orac. VI 19$_9$.

*ἄλσος lucus. Chii 5662$_3$ (V—IV) *ἐν τοῖς ἄλσεσιν μὴ ποιμαίνειν*. Chii 5661$_{17}$ (IV) *τριάκοντα τάλαντα ξύλων ἐν . . . τῶι ἄλσει κείμενα.* Hdt. non raro. II 133$_{16}$, 138$_{10}$, V 119$_7$. Alia exempla ap. Schweigh. I 26.

*ἄλφιτον polenta. Myconi 5416$_{14}$ (III/II) *δύο χοίνικας ἀλφίτων*. Chii 5664$_8$ (IV) *ἀλφίτων ἥμυσυ*. Hdt. VII 119$_6$ *ἄλευρα καὶ ἄλφιτα*. Inde ab Homero legitur.

*ἅμα simul. *Phanagor.* 5652$_2$ (IV) *Ἡδέη κεῖμαι θυγάτηρ τε ἅμα μοι Φιλονίκη*. Ita iam inde ab Hom. λ 371 *οἵ τοι ἅμ' αὐτῷ Ἴλιον εἰς ἅμ' ἕποντο.* Γ 458 etc. GD Abu- Simbel 4109b *τὸν στρατὸν τὸ(ν π)ρᾶτον [ἐλθόντα δεῦρο ἅ](μ)α Ψαμ(μ)ατίχωι* (simul cum). Heracl. I 112 *τό τε μίσθωμα διπλεῖ ἀποτεισεῖ . . . καὶ τὸ ἀμπώλημα . . . hάμα πᾶν τῶι πράτωι μισθώματι.* cf. Rhodi 4188$_{10}$. Chii 5661$_{19}$ (IV) *ἀποδιδόντος ἐμοῦ Κλυτίδαις . . . τὸμ πρῶτον δασμὸν ἅμα [πρώτωι] ἔτει μετὰ Δάσωνα πρύτανιν καὶ τοὺς ἄλλους ἅμα ἐνιαυτῶι ἕκαστον* i. e. primam partem *ἐνηλασίου* solvet simul atque inceperit annus post D. prytanim, ceteras singulas pendet singulis annis ineuntibus. Inde ab Hom. ζ 31, I 618, Σ 136, 210. Hdt III 86$_1$ *ἅμα ἡμέρηι διαφωσκούσῃ*, illucescente die. v. 6 *ἅμα δὲ τῷ ἵππῳ τοῦτο ποιήσαντι ἀστραπὴ . . . ἐγένετο.* cf. Thuc. IV 1 *ἅμα τῷ σίτῳ ἀκμάζοντι.* De vi vocis *ἅμα* ubi de tempore agitur („simul atque"), luculenter disputat Kühner-Gerth II 82 A. 3, ap. quem plura testimonia invenies. cf. etiam Brugm. Gr. Gr³ p. 456 § 515. Formula *ἅμα — καί*, commodum — cum, vix-cum primus usus est Hdt. I 112$_1$ *ἅμα δὲ ταῦτα ἔλεγε ὁ βουκόλος, καὶ ἐκκαλύψας ἀπεδείκνυε.* IV 150$_{11}$ *ταῦτα τε ἅμα ἠγόρευε, καὶ πέμπει ἐπὶ τὴν νέα.* cf. VIII 5$_8$ et Isocr. IV 157 *ἅμα διαλλάττονται, καὶ τῆς ἔχθρας τῆς γεγενημένης ἐπιλανθάνονται.* cf. Brugm. Gr.Gr³. p. 547 § 618. Kühner-Gerth II 231.

*ἁμαρτάνω delinquo. Zolotas Erythris V a$_2$ (V/IV) *ἢ[ν δ'ἁ]μαρτάνηι, ὀφειλέτω δέκα στατῆρας.* Zolotas Chii XXI$_5$ (V) . . . *ἁμαρτάνηι ὁ . . .* Hdt. IX 7$_{26}$ *ἡμάρτομεν τῆς Βοιωτίης*, Boeotia frustrati sumus. VII 139$_{19}$ *οὐκ ἂν ἁμαρτάνοι τἀληθέος* (codd.: *τὸ ἀληθές*), non aberraverit a vero.

*ἀμαυρόω obscuro. *Amorgi* 5379$_2$ (IV) *οἶκον ἀμαυρ(ώ)σας ὤλετ' ἄωρος ἐών.* Notione obvia Hdt. IX 10$_{12}$ *ὁ ἥλιος ἀμαυρώθη ἐν τῶι οὐρανῷ.*

*ἀμάω proprie meto. *Eretriae* 5304$_{12}$ *στήλην ἄρ' ἀμᾶτο νεωτί* (sic!), quod „eine Säule eingraben" vertit quamvis dubitans Diels in Berl. Sitzber. 1908 p. 1041. cf. quae ibidem de hoc loco parum

adhuc expedito disputat. Vox haud raro occurrit ap. poetas. cf. Thes. s. v.; metendi notione legitur ap. Hdtum VI 28_7 *ἐκ τοῦ Ἀταρνέος ὡς ἀμήσων τὸν σῖτον, καὶ γῆν ἐπαμησάμενος*, terram adaggerare significat; sed nec illa verbi vis nec haec nostro titulo videtur convenire. cf. quae Diels l. l. de lectione *ἄρα μᾶτο* disputat.

* *ἀμείνων* melior. Amorgi 5355 a *με ἐκρότει ἐπ' ἄμεινον*. Hunc titulum infra interpretabor s. v. *κροτέω*. Vox saepe ap. Hdt. cf. Jacobitz p. 5.

* *ἁμιλλάομαι* certo, contendo. Mileti 5495_{15} (VI + I) *καὶ ἁμιλλῶνται οἱ στεφανηφόροι οἵ τε νέοι*. Hoc antiquissimum huius vocis testimonium. Apud scriptores inde ab Hdto, apud quem semel legitur: IV 71_{24} *ταῦτα δὲ ποιήσαντες χοῦσι πάντες χῶμα μέγα, ἁμιλλώμενοι καὶ προθυμεόμενοι ὡς μέγιστον ποιῆσαι*.

† *ἁμιλλητήριον*, i. q. *ἄγων* certamen. Mileti 5495_{14} (VI + I) *τῆι δεκάτηι ἁμιλλητήρια*. Adhuc ap. solum Suidam legebatur palaestrae cum notione. cf. Wil. Berl. Sitzb. 1904 p. 625. Aliae voces cognatae sunt: *ἁμιλλητήρ* ap. Soph. Antig. 1052 et apud recentiores scriptores, *ἁμιλλητήριοι ἵπποι* Aristid., *ἁμιλλητικός* Plat. Soph. 225 a. Hdt. vel *ἄγων* vel *ἅμιλλα* usurpat. cf. Broschm. I p. 6.

ἀμνός agnus. Myconi 5416_9 (III/II) *ἀμνὸς λευκὸς ἐνόρχης*. Aristoph. Theocr.

* *ἄμπελος* vinea. Amorgi 5371_8 (IV) *ἀμπέλους δὲ σκάψει δίς*. v. 12 *ἀποτείσει τῆς ἀμπέλου ἑκάστης ... ὀβολόν*. Mylasae 5755_2 (II—I). Inde ab Homero (ter: *ι* 110, 133, *ω* 246), quinquies ap. Hdt. Broschm. II p. 3.

ἀμποιέω inservio. M 1_{11} (V) *καὶ τὴν ἐσιῶσαν ἐπιμηνίην ἀμποιῆν κατὰ τὸ ψήφισμα*. Sic hunc locum interpretatus est Hiller de Gaertringen verbo *ἀμποῖειν* inserviendi notionem tribuens: „Neglegens epimenius in munere et onere maneat totum mensem proximum". Hiller de Gärtr. Berl. Sitzber. 1906 p. 255.[1])

* *ἀμφί* circa. Amorgi $5361_{28/29}$ (⁰IV) *τοὺς εἰσαγωγέας τοὺς ἀμφὶ Εὐρύδικον*. Ios 5393_6 (IV) *τοὺς ἀμφὶ Θρασῆν* i. e. Thraseas cum suis. Hic dicendi modus inde ab Homero legitur nec deest Hdto. *ἀμφί* semel c. gen. coniunctum legitur ap. Hdt. VIII 104_6 *ἀμφικτυόσι πᾶσι τοῖσι ἀμφὶ ταύτης οἰκέουσι τῆς πόλιος*. De hoc incerto qui videtur esse loco cf. Steinii not. ad loc. Helbing p. 155. Novies c. dativo. Praeter sex testimonia, quae a Schweighaeu-

[1]) „Die drei letzten Zeilen bedrohen den einzelnen Epimenios mit Strafe, wenn er seine Pflicht versäumt; er soll hundert Statere Zahlen *καὶ τὴν ἐσιῶσαν ἐπιμηνίην ἀμποιῆν*, d. h. zur Strafe den nächsten Monat nachdienen. Von Haus aus hatte jeder *ἐπιμήνιος* dem Namen nach nur einen Monat die Kosten und Lasten des Amtes zu tragen; diesem wird ein 2ter Monat auferlegt."

sero laudantur, cf. IV 127_{12} *ἀ. μάχῃ τοσαῦτα εἰρήσθω = περί.* VI 129_5 de causa, VII 143_7 de causa et de loco usurpatur. Quater et vicies cum accus. iungitur et in his quidem exemplis *οἱ ἀμφί τινα* semel et vicies, contra *οἱ περί τινα* omnino bis, *οἱ σύν τινι* quinquies, *οἱ μετά τινος* duodecies legitur. cf. Helbing p. 157, Schweigh. I 29, Kühner-Gerth I 269 sqq.

†*ἀμφιθύσανος* 2 fimbriatus. Sami 5702_{21} (346/5) *πρόσλημμα τῆς θεοῦ* (Iunonis) *παραλοργές ἀμφιθύσανον* „amiculi genus fimbriati cum margine purpurea". Herw. p. 1253 s. v. *πρόσλημμα*; it. p. 95 s. v. *ἀμφιθύσανος*. Simplex *ὁ θύσανος* fimbria iam ap. Homerum Β 448, Ξ 181; Hes. Sc. 225; Hdt. legitur IV 189_4 *οἱ θύσανοι οἱ ἐκ τῶν αἰγίδων οὐκ ὄφιές εἰσι, ἀλλ' ἱμάντινοι.*

**ἀμφισβᾰτέω* dissentio. Zeleae 5532_{18} (post 334) *ἣν δέ τις ἀμφισβατῆι φὰς πρίασθαι . .* Hdt. bis IX 74_8 *ὁ δ' ἕτερος τῶν λόγων τῷ πρότερον λεχθέντι ἀμφισβατέων λέγεται* (β habet *-σβητ-*), IV 14_{11} absolute usurpatur ut in nostro tit.: *καὶ τοῦτον μὲν ἐντεταμένως ἀμφισβητέειν* (omnes codd.). Qua ratione scriptura per ᾰ explicanda sit, audias a Schulzio, Q. E. p. 465: „De *ἀμφισβητεῖν, ἠμφεσβήτουν* ut rectius feras iudicium Brugmanno (Morph. Unters. I. 22), adscribo Plat. Protag. 337 A D ubi *ἀμφισβητεῖν* et *συμβῆναι* inter se opponuntur. *ἀμφισβητέω* derivatum ab **ἀμφισ-βήτης* . *ἀμφισβᾰσία* comparandum nomini *συν-θεσίη*. Iones ex nomine in verbum transtulerunt brevem, *ἀμφισβατεῖν*". Forsitan duae admittendae sint radices *βᾱ-* et *βᾰ-*, quarum ex altera originem duxit *ἀμφισβητεῖν* (*βᾱ-*), ex altera *ἀμφισβᾰτεῖν* (*βᾰ-*) cf. G. Meyer[3] p. 85 adn. 1; Smyth p. 135; Boisacq p. 58. Eodem modo ficta esse videntur *μεσᾰμβρίη* (Hdt.) et *μεσημβρία*. cf. Brugm. Gr. Gr.[3] p. 71.

**ἀμφορεύς* amphora. Zeleae 5533 d_5, e_5 *Εὐήνορι . . δοῦναι . . κέραμον διηκοσίων ἀμφορέων*, quod fortasse secundum Bechtel significat „opera figlina, quae ducentas amphoras explent". Vox saepe ap. Hdt. legitur: I 51_8, IV $163_{8.9}$, 164_{12} etc.

**ἀμφότεροι* 3 ambo. Olynthi 5285 b_{14} (389) [*ἐὰν ἀ*]*μφοτέροις δοκῆι*. Halic. 5729_6 *ἐξ ἀστῶν ἀμφοτέρων*. Mileti 5493 b_{24} (390) *τῶμ μαρτύρωμ μαρτυρησάντων ἀμφοτέροις*. Hdt. saepe. Inde ab Homero, legitur etiam in papyris recentioris aetatis. cf. Mayser p. 312, Crönert p. 196.

**ἄν*. — Qua mira notionum varietate haec particula ab Hdt. usurpetur, cognosci potest ex posteriore parte Broschmanni supplementi alterius, ubi novum quoddam specimen lexici Herodotei exhibuit. In Ionum lapidibus *ἄν* semper cum coniunctivo coniungitur: 1. in sententiis finalibus coniunctioni *ὅπως* additum: Eretriae 5315_2 (341/40) *ὅπωρ ἂν τὰ Ἀρτεμίρια ὡς κάλλιστα ἄγωμεν . . . ἔδοξεν τεῖ βουλεῖ*. v. 40 *συμπομπευόντων δὲ καὶ οἱ*

ἀγωνισταί, ὅπως ἂν ὡς καλλίστη ἡ πομπὴ γίνηται. v. 42 ἀναγράψαι δὲ τὸ ψήφισμα.... ὅπως ἂν κατὰ τοῦτα γίνηται ἡ θυσίη. Ephesi 5589_5 (302/$_1$) τῆς ἀτελείας τῆι θεῶι συνδιοίκησεν, .. ὅπως ἂν ἡ ἀτέλεια ὑπάρχηι τῆι θεῶι. — 2. in enuntiatis temporalibus coniunctioni ἕως additum: Thasi 5461_{12} (411) κηρυχθεὶς εὐεργέτης τῆς πόλ[ιος ἀληιτούργητος] εἵως ἂν ζώηι. Myconi 5417_{28} (III), Tomis 5545_{16} (I); — coniunctioni μέχρι: Chii 5655_{10} (333): ταότας (sc. τριήρεις) δὲ πλεῖν, μέχρι ἂν καὶ τὸ ἄλλο ναοτικὸν ... συμπλῆ. it. v. 14; sed Eretriae 5315_{24} (341/40) legitur μέχρι οὗ ἂν ὁ ἀγὼν γένηται. — coniunctioni ἐπείτε: Mileti 5494_{24} (293) ἐπείτ' ἂν δὲ συντελεσθῆι τὸ δεδογμένον. cf. v. 35. Hdt. semel I 200_2 τοὺς (ἰχθῦς) ἐπείτε ἂν αὐήνωσι πρὸς ἥλιον, ceterum ap. Hdt. haud raro coniungitur particula ἄν cum coniunctionibus πρίν, ἔστε, εὖτε, ὁσάκις, ἐς ὅ, ἐς οὗ, nunquam vero cum ἕως vel μέχρι. cf. Broschm. II p. 13. — 3. in sententiis relativis conditionalibus adiungitur pronomini relativo ὅς: a) in Euboeae coloniis: Cumis 5267_2 (IGA) hὸς δ'ἄν με κλέφσει, θυφλὸς ἔσται. Neapoli 5272_{11} ὃν δὲ ἂν ὁ δανειζόμενος διδῶ ἀλλοφρήτορα, ἐν ἀγάρρει εἰσδιδόσθω. b) in Cycladibus: Thasi 5461_9 ὃς δ'ἂν τριήκοντα μνᾶς φ[έρηι ...], v. 21 ... δ]ήμου ὃν ἂν ἡ βουλὴ συγγράψηι. 5455 a_2 (V) θῆλυ καὶ ἄρσεν ἃμ (i. e. ὁ ἄν: quodcumque voluerit) βούληι προσέρδειν. Amorgi 5361_{45} (⁰IV). Thasi $5464_{10 \cdot 13}$. c) in Asia minore: Ephesi 5498_4 (VI) τὸν δὲ κάπρον παρέχειν οὗ ἂν τὸ πρῆχμα ἦι. M 1_3 (⁰V) καὶ ὃς ἄν τινα τούτων κατακτείνηι, ἑκατὸν στατῆρας αὐτῶι γενέσθαι. cf. v. 5 et 8. Tei 5632 b_{35} (475) ὃς ἂν ταστήλας .. κατάξει, .. Halic. 5726_{43} (ante 454). Chii 5653 b_{16} c_8 (V). Tei 5633_5. Mileti 5496_{14} (IV). Chii 5664_8 (IV). Wil. Chii 7_9 ὃς δ'ἂγ γραμματεύσηι. Zeleae $_{23 \cdot 29 \cdot 31}$ (post 334). Mileti 5497_7 (IV⁰). Olbiae 5547_{21} (IV). Sami 5698_{31} (post 322/21). Tei 5634_{20} (III). Mileti 5498_5 (III⁰). Chii 5654_{16}. Tomis 5545_{21} (I). — particula ἄν iungitur cum pronomine ὅστις: Oropi 5339_{31} (411—02) θύειν δὲ ἐξεῖν ἅπαν ὅτι ἂν βόληται ἕκαστος. Olynthi 5285 b_3 (389—83) ὅτι ἂμ μὴ τὸ κοινὸν δέηται. Eretriae 5315_{33} (341/40), 5310_4. In Cycladibus: Thasi 5461_{14} ὅτι ἂν ἐπερωτᾶι τις ... ἀκρατῆ ἔστω .. Amorgi 5371_{11} (IV⁰). Thasi 5464_{11}. Amorgi 5366_7 (III⁰). In Asia minore: Mileti 5495_{40} (VI + I) ὅτι ἂν τούτων μὴ ποιῶσιν Ὀνιτάδαι, ἕαδε μολποῖσιν .. παρέχΕν· ὅτι δ'ἂν .. χρηιίζωσιν, ἕαδε .. Halic. 5726_{21} (ante 454) ὅτι ἂν οἱ μνήμονες εἰδέωσιν, τοῦτο καρτερὸν εἶναι. Chii 5653 b_{20} (V). Tei 5633_7. Sami 5698_{25} (post 322/$_{21}$). — ἄν iungitur cum pronomine ὅσος: Eretriae 5311 a_4 ἀτέλεια δέ ἔσται αὐτῶι ... ξύλων ὅσων ἂν δέηται εἰς τὴν ἐργασίην. Amorgi 5361_{33} (⁰IV) ὅσοι δ'ἂμ μὴ ἐκτίνωσιν, .. εἶναι τὰς δίκας. Tei 5633_{11} (370—50). Erythris 5689_5 (IV̊). Chii 5655 $_{11.14.18}$. — cum ὁπόσος: Tei 5633_{13} (370—50)

καὶ ὁπόσοι ἂν χλάνδια ἐργάζωνται .. — cum ὁπότερος: Eretriae 5307_{10} (410—390) ὁπότεροι δ' ἂμ παραβαίνωριν τὰς συνθήκας ἀποτίνειν τὰ δέκα τάλαντα. cf. Hdt. V 109_9 ὁκότερα ἂν δὴ τούτων ἕλησθε. — cum ὁποῖος: Iasi 5517_2 (IV/III) λαμβανέτω σκέλος ἕν, ὁποῖον ἂν θέλῃι. cf. Hdt. I 197_4 εἴ τις .. ἔπαθε ὁκοῖον ἂν ἔχῃ ὁ κάμνων. — cum adverbio ὡς: Eretriae 5315_{25} (341/40) τὸν ἀγῶνα τιθέντων .. ὡς ἂν δύνωνται δικαιότατα. cf. Hdt. VIII 143_4 ἀμυνεύμεθα οὕτω ὅκως ἂν καὶ δυνώμεθα. VI 44_2 etc. Zeleae 5532_{13} ὡς δ' ἂν τιμήσωσι οἱ αἱρεθέντες ὑπὸ τοῦ δήμου, ἐκτίνειν τὴν τιμὴν . . v. 35. — cum adv. ἵνα: Thasi 5464_{11} ἀναγράψαι .. τὸ ψήφισμα . ., ἵνα ἂν ἀποδείξωσιν οἱ ἄρχοντες. — cum adv. ὅπου: Amorgi 5371_{28} τὰς τράφας ὀρύξει . . ., ὅπου ἂν σταθμήσονται οἱ νεωποῖαι. Cei 5398_{23} (V^0) ὅπου ἂν θάνηι, .. cf. Hdt. II 39_3 ἀγαγόντες . . πρὸς τὸν βωμὸν ὅκου ἂν θύωσι. cf. Broschm. II 13. Omnibus quae attuli testimoniis patet enuntiatum relativum particula ἄν adposita generalem quandam adsumere sententiam: quisquis, ut ut, ubicumque, quotienscumque. cf. Kühner-Gerth I p. 250b. — De ἄν i. q. ἐάν infra s. v. ἐάν agetur. Hdt. post relativa cum coniunctivo iuncta haud raro more cum tragico tum maxime Homerico particulam ἄν omittit: I 132_5 τῶν δὲ ὡς ἑκάστῳ θύειν θέλῃ. I 216_4, II 85_2 τοῦ τις καὶ λόγος ᾖ (cf. Stein ad loc). IV 46_{11}, 172_{13}. Cuius omittendae particulae usus in titulis nostris duo inveni exempla: Wil. Erythris 8_5 οἷς θέλῃι. Tei 5633_4 (370—50) καὶ ἐπιγραφ .. [τῶν βοῶ]ν τῶν ἀρούντων ὅσοι ἔωσι αὐτοῖς. Bechtel collatis eiusdem tituli aliis locis ἄν particulam etiam hoc loco scribendam censuit (p. 693. cf. Smyth p. 605).

*ἀνά (praepositio) per. Proprie significat motum sursum directum, cui opponitur κατά: sic ap. Homerum legitur, rarius apud alios poetas; hac notione praepositionem ἀνά solutae orationis scriptores nisi in formula ἀνὰ τὸν ποταμόν, adverso flumine, non usurpant: sic Hdt. I 194_{20}, II 4_{18}, 96_{11}, III 13_2, IV 18_9; dein ἀνά dicitur de aliquo per regionem procurrente a parte inferiore ad superiorem et generatim denique per significat. — 1. de loco dicitur: *Eretriae* 5304_{13} ἤδη ἵλαθι, ὦ Ἀίδη, ἀν' ἐρέμν' ὅτ' ἀπῶσας: sic hunc versum legit quamvis dubitans Diels in Berl. Sitzb. 1908 p. 1040 vertitque: „tu, qui illum in Orcum proiecisti". Ap. Hdtum sic saepius legitur: I 94_9 ἀνὰ τὴν Λυδίην πᾶσαν; ἀνὰ τὴν ἤπειρον invenitur I 96_1, 85_7 (in orac.), 97_6, 100_8, $184_{6.7}$, 193_{23}, II 62_8, 85_5, 91_{10}, 111_{21}, 135_{21}, III 39_{10}, 131_{11}, IV 22_7, V 38_4, 102_{12}, VI 48_3, 86_{18}, 131_2, 138_{21}, VII 150_2, VIII 10_{14}, 124_4, IX 80_3, 99_7. cf. Helbing p. 152 sq. — 2. de tempore: Wil. Erythris 11_{28} (380—60) μηδεὶς προθυέτω ἐν τῆι ἑορτῆι, ἀνὰ δὲ τὸν ἄλλογ χρόνον προθυέτω

κατὰ ..[1]) Ad significandum tempus legitur ἀνά ap. Homer. in una locutione ἀνὰ νύκτα (Spitzner 15), nusquam apud Tragicos; ap. Herodotum occurrit sexies ἀνὰ χρόνον = interiecto tempore: I 173_{14}, II 151_1, V 27_6, VII 10_{51}, 153_6, 170_3, itemque Hippocr. π. ἄρθ. ἐμβ. 69; Hdt. VII 223_9 ἀνὰ τὰς προτέρας ἡμέρας, VIII 123_2 ἀνὰ τὸν πόλεμον τοῦτον. cf. etiam Xen. Cyr. I 2, 8. Appiani Civ. IV 6, V 64. v. Kühner-Gerth I 473 sq. Brugm. Gr. Gr.[3] p. 436. De distributiva notione ἀνὰ πᾶν ἔτος „quotannis" cf. Helbing 153.

ἀναγγέλλω proprie „renuntio, refero" dicitur (Aesch. Prom. 664, Xen. An. I 3, 21, Pol. XXV 2, 7) de nuntiis s. legatis ea, quae viderunt vel audiverunt, referentibus, contra in titulis ἀναγγέλλειν non raro i. q. ἀναγορεύειν = edicere, promulgare: Sami $5698_{11/12}$ (322/21) ἀναγγείλαντος Ἀλεξάνδρου ὅτι Σάμον ἀποδιδοῖ Σαμίοις. Tei 5634_{26} (III) ἀναγγελλέτωσαν δὲ οἱ ἑκάστοτε γινόμενοι τιμοῦχοι πρὸς τῆι ἀρᾶι. Eadem vi in tabulis Heracleensibus v. 118 (Solmsen, Inscr. sel. n. 18) ὀμόσαντες δοκιμάξοντι καὶ ἀναγγελίοντι ἐν ἁλίαι θασαμένοι τὰν γᾶν πὸτ τὰν τῶν ἐπιχωρίων. cf. Herw. 101.

*ἀναγιγνώσκω lego, recito. Sami 5702_{38} (346/5) ἀνεγίγνωσκεν ἐκ τοῦ βιβλίου τοῦ σεσημασμένου, καὶ ὁ ἱερὸς τῆς θεοῦ Πελύσιος ἀπέφαινεν ὄντα πλὴν τῶνδε i. e. in indice obsignato legit seu recitavit (sc. scriba), et servus quidam nomine Pelysios res ad templum pertinentes non deesse declaravit.[2]) Hoc loco ἀναγιγνώσκειν, cum ap. Homerum et ap. Hdt. „agnoscendi" notione usurpetur, recitare significat. Hdt. II 91_{23} ἀναγνῶναι τοὺς συγγενέας πάντας, agnoscere cognatos omnes; pro „legere" usurpat Hdt. ἐπιλέγεσθαι. Haud raro ex Ionum dicendi ratione verbum ἀναγινώσκειν Hdt. usurpat pro eo, quod alii ἀναπείθειν dicunt, persuadere alicui, ut aliquid faciat. Schweigh. I 34. Herwerd. 101. Steinii adn. ad I 68_{27} et 124_4. Kühner-Gerth II 6 sq. Stahl 63, 1; 620. Auctoribus Harpocr. et Suida hac vi legitur ἀναγιγνώσκειν etiam ap. Antiph. II β 7 et Isaeum.

*ἀναγκάζω cogo. Tei $5634_{2/3}$ (III) ἀν[αγκάζειν ἐξέσ]τω αὐτούς (?) Tomis 5545_{20} (I) τοὺς ἡγεμόνας ἐξουσίαν ἔχειν ἀναγκάζειν .. τοὺς ἀτακτοῦντας. Iniuria vocabulum omittitur et in lexicis Hdteis et ap. Broschm. I et II. Hdt. I 11_{17} ἐπεί με ἀναγκάζεις δεσπότεα τὸν ἐμὸν κτείνειν. V 101_{13} οἱ Πέρσαι ἠναγκάζοντο ἀμύνεσθαι.

---

[1]) „ἀνά mit dem Akkusatif für Zeitbestimmungen ist als spezifisch ionisch aus Herodot sehr bekannt." Wil. Abh. der Königl. Preuß. Ak. d. W. 1909 p. 40.

[2]) „Der in die Urkunde aufgenommene Tatbestand war in der Weise festgestellt, daß einerseits das versiegelte Inventar (das ist das βιβλίον σεσημασμένον) verlesen und anderseits eine mündliche Erklärung über den vorhandenen Bestand abgegeben worden war. Zu ἀνεγίγνωσκεν hat man sich den verlesenden Sekretär als Subjekt zu denken." Köhler, Ath. Mitth. VII 369.

**ἀναγκαῖος* 2 et 3 necessarius. Zolot. Erythr. V $c_{24/25}$ (V^0) ἔστω (i. e. τὸ ἡμιστάτηρον) δὲ τῶμ πρυτάνεων ἤν τι μὴ τῶν ἀναγκαίων ἀπείργηι, nisi qua eos necessitas impediat. Saepius legitur ap. Hdt. ἀναγκαίως ἔχει, necesse est: I 89_{12}, VIII 140_9, etc.

**ἀνάγνωσις* recitatio. Chii 5660_8 ἀναγνώσεως (i. e. οἵδε ἐνίκων τὸν τιθέμενον ἀγῶνα); ἀνάγνωσις, i. e. recitatio, primum est inter certamina musica, quod sequuntur in nostro lapide ἀγῶνες ῥαψῳδίας, ψαλμοῦ, κιθαρισμοῦ, deinde enumerantur certamina gymnica.[1]) Ap. Hdt. ἀνάγνωσις i. q. ἀναγνώρισις agnitio: I 116_2 τὸν Ἀστυάγεα ἐσήει ἀνάγνωσις αὐτοῦ, quae notio notanda est.

ἀναγραφή inscriptio decreti publica auctoritate facta. Sami 5698_{33} (322) τῆς ἀναγραφῆς ἐπιμεληθῆναι. Plat. Lys. Plut. Pol. saepissime in titulis: cf. Ditt. III p. 250 Index.

**ἀναγράφω* inscribo. Eretriae $5307_{15/16}$ (410) ἀναγράψαι τὰς συνθήκας ἐν στήληι, quocum conferri potest illud Herodoti VI 14_{10} καί σφι.. ἔδωκε ἐν στήλῃ ἀναγραφῆναι πατρόθεν; ut ap. Athenienses sic ap. Iones ἀ. εἰς στήλην et ἀ. ἐν στήληι promiscue usurpatur, cf. Meisterh.[3] p. 215, 20. Amphipoli 5282_{17} (357/5) ἀ-αι ἐστήλην λιθίνην. Eretriae 5315_{41} (341/40), 5312_3 (308—304).. πολεμαρχίας οἵδε ἔφηβοι ἀνεγ[ράφησαν], 5310_{19}. Thasi 5461_{16} (411) οἱ δὲ προστάται ἀναγράψαντες εἰς λίθον θέσθω.. ἀντίγραφά τε τῶν γραμμάτων ἐς σανίδας ὡς λειοτάτας ἀναγράψαντες. Cei 5409_3 τοὺς ὀφλόντας δίκας.. ἡ βουλή, οὐ δυναμένη πρᾶξαι, ἀνέγραψεν. Thasi 5464_2 θευροὶ ἀνέγραψαν: sequuntur nomina. v. 10 ἀ-αι τόδε τὸ ψήφισμα ἐπὶ τὸ τῆς Ἀθηναίης ἱερόν, templum, cuius in parte quadam inscribitur, ideo ἐπί usurpatur; contra Ephesi 5589_7 (302) ἀ-αι αὐτῶι τὴμ πολιτεῖαν εἰς τὸ ἱερὸν τῆς Ἀρτέμιδος. Mileti 5495_4 (VI) τὰ ὄργια ἀναγράψαντας θεῖναι ἐς τὸ ἱερόν. Erythris 5686_2 (post 394) ἔδοξεν τῇ βουλῇ· Κόνωνα ἀ-αι εὐεργέτην Ἐρυθραίων, cf. Hdt. VIII 85_{10} Φύλακος δὲ εὐεργέτης βασιλέος ἀνεγράφη. Sami 5698_{31} ἀ-αι εἰς τὸ γένος. Dignus hic verbi ἀναγράφειν usus qui notetur, cum alibi ut apud Athenienses aliud compositum adhiberi solitum sit, ἐγγράφειν εἰς (δῆμον), cf. v. 35. Iasi 5516_{11} (IV^0). Leri 5520_{10}, Ephesi 5589_8 αἱ λοιπαὶ πολιτεῖαι ἀναγεγραμμέναι εἰσίν. Prienae 5582_9, 5588_3, Halic. 5728_7 ἀ-αι αὐτὸν πρόξενον. cf. Dem. IX 43 ἐχθρὸν αὐτῶν ἀνέγραψαν αὐτὸν καὶ γένος. Notione „scripto consignandi“ legitur ap. Hdt. etiam verbum ἀπογράφειν: VII 100_4 ἔθνος ἓν ἕκαστον ἀπέγραφον οἱ γραμματισταί. cf. VIII 90_{17} οἱ γραμματισταὶ ἀνέγραφον πατρόθεν τριήραρχον καὶ τὴν πόλιν: in tabulas referebant nomen triremis praefecti eiusque patris...

---

[1]) „Welchen Wert man auf gutes Vorlesen legte, zeigen die bekannten Inschriften von Chios und Teos (CIG II 2214, 3088) mit ihren Prämien auf die ἀνάγνωσις, sowie die Duris-Vase Arch. Zeit. VI (1874) Tafel I, cf. auch Plat. Ges. VII 810 E.“ Norden, Antike Kunstprosa pag. 6 not. 2.

De vi infinitivi aoristi in decretis in lapidibus servatis cf. Meisterh.[3] 244, 17, 18. Ut in nostris titulis sic in defixionum tabellis infinitivus pro imperativo ponitur. cf. Audollent. p. 482, 7.

**ἀνάγω* refero. Thasi 5461_8 (411) *μήτε τῶν ἄλλων τις θελέτω εἰς δῆμον ἀ(ν)άγειν πρῶτον, ἀλλὰ καὶ ἐ[πίτιμοι παραχρῆμα κ]αὶ πολῖται ἔστων*, neve quis ad populum de civitate illis (i. e. *τοῖς φεύγουσι*) tribuenda prius referat (sc. quam redierint in patriam exsules), sed statim in civium numerum asciscantur. Quamquam verbum *ἀνάγειν* ita haud raro ap. scriptores legitur ut apud Aristot. (saepius, cf. Bonitzii Indicem Aristot.), Xen. Cyr. VI 3, 12., Pol. V 67, 9 etc.), non tamen occurrit haec vis in titulis Atticis. Forma passiva legitur in lapidea Romanae aetatis tabula Cyzici inventa: Ditt. 366_{24} *ζημιοῦσθαι ... ἀναχθέντα εἰς τὸν δῆμον ἐὰν μὲν πολείτης ἦ.* In locutionibus Herodoteis *ἀνάγειν θυσίας, ὁρτήν* similibusque recte dubitat Schweigh., an re vera compositum adhibeatur pro simplici verbo; nam cum pompa ducenda fuerit in arcem, compositum hic simplici praeferendum esse nemo est qui neget; eodemque modo Hdt. saepe dicit *ἀνάγειν νῆας* vel *ἀνάγειν*, i. e. navibus evehi. cf. Schweigh. I 34.

**ἀνάθημα* res deo dedicata, *πᾶν τὸ ἀφιερωμένον θεῷ* (Suid.). Deli 5388 pag. 412 v. 115 (279/8) *Κτησυλίος ἀνάθημα.* Mylasae $5753 b_8$ (IV) *ἀδικεῖν τὰ ἱερὰ ἀναθήματα.* Iasi $5517_{8.9}$ (III). Theodosiae 5578_1. Halicarn. 5731_4. Verbum *ἀ.* bis ap. Hom. legitur: *α* 152, *φ* 430 *μολπή τ᾽ ὀρχηστύς τε· τὰ γάρ τ᾽ ἀναθήματα δαιτός* i. e. ornamenta; Hdt. eo saepissime utitur semperque ut in titulis de rebus deo dicatis. Schweigh. I 37. cf. Reisch ap. P.-W. I 2069.

**ἀναιρέω* aufero. Semel tantum legi Chers. Taur. 5784_4 (III) *τὰ ἴσα ἀναιροῦσι κἀδικοῦσι.* Defixionum est tabella, in cuius parte sinistra enumerantur inimici, in parte autem dextra legitur defixionis formula. Quid sibi velit titulus, ex v. 6 (*κτῆσις* = lucrum) in hunc modum interpretatur Wünsch, Rh. M. 55 (1900) 234 et IG III pars III praef. p. XVIII n., negotiatoris esse defixionem, qui sibi ab aemulis rem felicius gerentibus (= lucrum auferentibus) detrimentum inferri credens eorum (*Βιττάλου* et ceterorum) utpote *ἀδικούντων* (v. 4) nomina demandet. cf. Audollent p. 144. Apud Hdt. Schweighaeusero auctore i. valet q. „occidere“, sed testimonia, quibus nititur, non compositum *ἀναιρεῖν*, si consulantur codd., sed *αἵρειν* exhibent: IV $66_{4.7}$. II 13_{17} et not. Steinii, qui H 77 confert: *εἰ μέν κεν ἐμὲ κεῖνος ἕλῃ ταναήκεϊ χαλκῷ.* Ideo corrigendi sunt plerique qui Schweigh. secuti sunt lexicographi. Iure scribit Grimm s. v. *ἀναιρεῖν* occidendi significationem inde a Thuc. ap. Graecos in usu fuisse, si modo de scriptoribus solutae orationis loquitur. — Med. *ἀναιρέομαι* 1. munus suscipio.

Wil. Erythris 7_{10} ὃς δ'ἂγ γραμματεύσηι ἢ ἀνέληται (sc. ἀρχήν) ... κατάρητον αὐτὸν εἶναι. Eadem fere notione hic dicitur qua ap. Hdt. V 36_7 πόλεμον ἀναιρέεσθαι suscipere bellum. 2. conduco. Thasi 5483_5 (IV) εἶναι τὸ ἄγγος τοῦ ἀναιρερημένου τὸν κῆπον, vas sit eius, qui conduxerit hortum. v. 11 τὸν δὲ ἀναιρερημένον τῶι ἱρεῖ ἕκτην ὀφείλειν. v. 3 ...]ραιρημένος τὸν κῆπον, quod alii aliter suppleverunt grammatici:

1. ἀνε] ραιρημένος: Blass, Hoffmann, Ziehen.
2. ἀναι] „ Bergmann, Hermes III 233.
3. ἀνα] „ Bechtel, Abhdl. Kgl. Gesell. d. Wiss. z. Gött. Bd. 34 (1887), qui formae favet Hdteae.
4. ἀναι] ρ(ε)ρημένος: Bechtel in GD, qui mendosum esse hunc locum putat, cum vix fieri potuerit, ut lapicida primum ἀναίρερημένος scriberet, deinde ἀνερ- seu ἀναιρ-. Aliter G. Meyer[3] p. 178. Corrigendus est Herw. p. 105, qui ait „ἀναιραιρημένος (sic!) in titulo Thasio legi.“ Chii 5661_3 (IV̊) [ἀνεί]λετο Ἀναξίδημος Ἡραγόρου. v. 37 ὁ ἀνελόμενος τὴγ γῆν. it. v. 47 Verbum ἀναιρεῖσθαι conducendi notione legitur etiam in tabulis Heracl. I 176 (Solmsen, Inscr. sel. n. 18) Ηότι δέ κα μὴ πράξει hο ἀνhελόμενος κὰτ τὰν συνθήκαν, sed ibi saepius μισθωσάμενος occurrit et CIG 2266 = Fabricius, Hermes XVII, 1 sqq. ἀ. variis notionibus ab Hdt. usurpatur, ut modo suscipere, (e. g. σῖτα IV $128_{7\ \mathrm{bis}}$), modo concipere fetum (VI 69_{17}), modo tollere, auferre cadaver (IV 14_{12}), modo reportare victoriam significet. cf. Schweigh. I 37.

*ἀνακάμπτω flector, revertor. Ephesi 5597_{10} (287/281) ἐὰν ἀνακάμπτωμεν ἄνω... Inde ab Hdt. legitur II 8_6 ταύτῃ λῆγον τὸ ὄρος ἀνακάμπτει ἐς τὰ εἴρηται. E sermone vulgari accepit Pl. Phaed. p. 72 B, Aristot., Theoph., Polyb., Septuag., N. T. Ab Ionibus mutuata vocabulum κοινή. cf. Mayser 20. Anz, Subsidia 314 sqq.

ἀναλίσκω consumo. Chii 5661_{45} ἐπιγνώμονας δὲ τῶν μὲν [ἀναλ]ωθέντων εἶναι Κλυτίδας, i. e. de impensis arbitrentur Clutidae. Zeleae $5532_{37/38}$ (334/3) τὰ χρήματα ἀναλίσκειν ἐς τὰ ἱερὰ τὰ δημόσια cf. Dem. III 19 τὰ παρόντα ἀναλίσκειν πρὸς ἃ μὴ δεῖ. Hdt. semper voce Ionica ἀναισιμοῦν utitur. Hippocr. contra passim usurpat ἀναλίσκειν sive ἀναλοῦν. cf. Hoffmann III 320; Herw. 105

ἀνάλωμα impensa. Eretriae 5311 a_1 (IV̊) τὰ ἀναλώματα παρέχων εἰς τὴν ἐξαγωγήν. Thasi 5464_{11} ὅτι δ'ἂν ἀνάλωμα γίνηται εἰς ταῦτα .. Sami 5698_{21} (320) τὸ ἀνάλωμα τῆς πόλεως .. παρεχούσης. Aesch. Thuc. Pl. Dem. In titulis saepissime legitur. Ditt. III p. 252. Hdt. ἀναισίμωμα voce utitur V 31_7.

*ἀνανέμομαι recenseo. Eretriae 5304_4 δεῦρο ἰὼν ἀνάνειμαι, ἀνὴρ τίς τῆιδε τέθαπται· Verbum ἀ. legendi notione usurpari

collato Theocrito 18, 47 sq. interpretatus est Blass: *γράμματα δ'ἐν φλοιῷ γεγράψεται, ὡς παριών τις ἀννείμῃ Δωριστί· „σέβου μ', Ἑλένας φυτὸν εἰμί"*. *ἀνανέμεσθαι* „legere" habes praeterea in Sophoclis frg. 144, Epicharmi frg. 224 (Kaibel), Aristoph. Av. 1289. cf. Diels, Berl. Sitzber. 1908 p. 1041. Apud Hdt. „recensere" significat I 173_{19} *καταλέξει ἑωυτὸν μητρόθεν καὶ τῆς μητρὸς ἀνανεμέεται τὰς μητέρας.*

ἄναρχος 2. Tei 5635_{18} *ἄναρχα τέσσερα*, „quattuor anni sine magistratu annuo." (?) Hom. Aesch. Plat.

**ἀνατίθημι* dedico. *ἀνέθηκε(ν)* vel *ἀνέθηκαν*: Chalcide 5262 (VI) *Ε. ἀ-κεν.* Eretriae 5303 *Χ. καὶ Ἐ. ἀ-καν.* — Naxi 5419_2 (VII) *Εὐθυκαρτίδης μ'ἀν-κε* ho ... 5420 (VI) *μ'ἀ-κεν ἑκηβόλωι* 5423_1. Ceae I (IGA) M. *ἀνέθεκε* 5401_2 (IGA) *ἀ-κεν.* 5402_2 (V), 5410_2, 5411_3, 5413 (IV). Ios 5394_2. Thasi 5484_2 --- *ἀ-καν·* sequuntur nomina. *Phari* 5489_4 *ἀ-κε Ἀφροδ* --- — Mileti 5508_2 (VII) *Ἐ. ἡμέας ἀ-κεν* [*ὁ* . . .]; Sami I_1 (⁰VI) *Αἰάκης ἀ-θηκεν, ὃς* . . Phocaeae 5622 (?). Sami 5710 (VI) *Χ. μ'ἀν-κεν τῆρηι.* Mileti 5509 (VI). Sami 5709_2 (V). Chii 5665 (V) (387—47). Phanagor. 5645_2, 5648_2, 5646_1, 5647, 5649_2, 5650. Panticap. 5557_3, 5559_2 (347—309), 5561_1 (IV), 5560_1, 5562_3. Olbiae 5549_{13}. Prienae 5583. Tei 5637, 5639. Sami 5693_1, 5702_{13}, 5705, $5706_{2.4}$. Magnesiae 5751 (I) Naucrati 5759 (VI⁰). Dodonae 5786 (V̊). Cnidi 5788. *Athenis* 5776_1, 5777_1. Naucrati 5756, 5757_3, 5760, 5761, 5762, 5764, 5765, 5766, 5769. — *ἀνέθεσαν*: Cei 5397 *Μίκων* KoVIVIKoΣ *ἀνέθεσαν.* Mileti 5504_1 (VII) *τὰ ἀγάλματα τάδε ἀ-σαν δεκάτην τῶι Ἀπόλλωνι.* 5505_2 (VII) *οἱ Ἀ. παῖδες* [*ἀνέ*]*θεσαν.* M 3_3 (VI). Mileti 5510 (IV̊) *Μιλήσιοι ἀνέθεν Ἀπόλλωνι Πυθίωι.* De hac altera forma cf. Herw. p. 125. Eadem cum vi saepe Hdt., cuius testimonia collegit Schweigh I 46.[1]) Notabilis est notio „adscribendi, tribuendi", quae ap. Herodot. occurrit II $134_{6/7}$ *οὐ γὰρ ἂν οἱ πυραμίδα ἀνέθεσαν ποιήσασθαι τοιαύτην.* cf. Stahl p. 620.

**ἀναφέρω* sursum fero. Ephesi 5589_2 *τὸ ψήφισμα ἀνήνεγκαν* (simplex verbum *ἤνεγκαν* ap. Ditt. 186_2 legitur) *τῆς γερουσίας καὶ τῶν ἐπικλήτων ὑπὲρ Εὐφρονίου πολιτείας.* cf. Ditt. 281_1 *ψάφισμά τε ἀνήνεγκαν παρὰ Χερσονασιτᾶν.* Alia testimonia e tit. deprompta ap. Ditt. III Ind. s. v. De duplici forma *ἤνεγκα* et *ἤνεικα*, quam semper habet Hdt., vide quae iudicat Brugm. Gr. Gr.³ 276.

ἀναψηφίζω ad suffragium revoco. Amphip. 5282_{19} (356/5) *ἢν δέ τις τὸ ψήφισμα ἀναψηφίζει* (= *ῃ*). Inde a Thuc.

---

1) Notat Schweigh. *ἀνατίθεσθαι* „mutare, alio transferre" significare; sed exemplum, quod attulit, non est aptum, quoniam non *ἀνὰ πάντα τίθεσθαι*, sed *ἀ. π. πίεσθαι* in codd. legitur. cf. var. lect. ap. Holder II p. 269 ad VIII 77.

*ἀνδάνω placeo. Mileti 5495_{40} (VI + I) ὅτι ἂν τούτων μὴ ποιῶσιν Ὀνιτάδαι, ἕαδε μολποῖσιν . . στεφανηφόρΟς . . παρέχΕν· ὅτι δ'ἂν Ὀνιτάδαι χρηίζωσιν, ἕαδε μολποῖσι στεφανηφόροισιν ἐπιτετράφθαι. Prisca forma ἕαδε postea in decretis ubique formā ἔδοξε loco mota est. ἔϜαδε legitur in legibus Gortyniis (GD 4982, 5011), τὰ ϜεϜαδηϘότα in lege Locrorum Hypocnemidiorum de colonia Naupactum mittenda (Solmsen[3] 34_{39}, Thumb Hdb. p. 196). cf. supra ἅδος et Homericum εὔαδε (de quo Schulzius, Q. E. p. 55 et not.). ἕαδε saepe ap. Hdt. occurrit, ut VI 106_{9} τοῖσι ἕαδε βοηθέειν Ἀθηναίοισι IV 145_{18}, 153_{3}, 201_{9} etc. De Milesia forma cf. Wilam. Berl. Sitzbr. 1904 p. 619 sqq.[1])

*ἀνδράποδον servus. Tei 5633_{11} (370—50) ὅσα δ'ἂν τῶν ἀνδραπόδων [τις ἢ . . . ἢ] ἄλλο τι πωλῆι. Semel ap. Hom. H 475, saepe autem ap. Hdt. Broschm. II 3.

†ἀνδραποδωνίη servorum emptio. Haec vox nusquam nisi in titulo Cyziceno legitur 5522 b_{6} δέδοται (i. e. δέδωκε) ἀτελείην . . . παρὲξ τοῦ ταλάντου καὶ τῆς τετάρτης καὶ ἀνδραποδωνίης, agitur de servorum emptione, cui ut equorum emptione vectigal erat impositum. Vocem ἀνδραποδώνης, servorum emptor, ap. Poll. habes VII 16.

ἀνδριαντίσκος parva statua humana. Sami 5702_{40} (IV̆) ἀνδριαντίσκω(ν) ἐκ τοῦ ὠιδείου: ΔΠ. In litteris Graecis post Ch. ap. solum Plut. Thes. 20. Dem. 19 legitur, in tabula Deli inventa Ditt. $588_{167\cdot 171\cdot 192}$ ἀνδριαντίδιον invenitur.

*ἀνδριάς statua humana. *Naxi 5421* (IGA) τοῦ ἀϜυτοῦ λίθου εἰμὶ ἀνδριὰς καὶ τὸ σφέλας. Mileti 5495_{30} (VI + I) παρὰ Χάρεω ἀνδριᾶσιν. Panticap. 5560_{1} (300/284) Α. ἀνέθηκε τὸν ἀνδριάντα Ἀπόλλωνι. Apud scriptores solutae orationis inde ab Hdto, ap. quem saepius legitur.

†ἀνδροβασμός· στενὴ ὁδός· Hesych. Erythris 5690 $a_{4\cdot 9\cdot 22}$ opponitur ὁδῶι δημοσίηι. cf. Fontrier, BCH VIII 346, Herw. 124. De forma vocis βασμός: βαθμός egit Hoffmann III 599. Brugm. Gr. Gr.[3] 185 sq. Hirt, Hdb. p. 251, praecipue Smyth p. 300 § 358, 2. Herw. p. 267 s. v. βαθμός = βασμός: „Sec. Phrynichum et Moeridem βασμός Ionicum est pro βαθμός, sed ἀναβαθμῶν habet Hdt. II 125 ter, ut κλαυθμός et σταθμός, saepe, etc“. Sed re vera

---

[1]) „So früh hat dort (Milet) die schriftliche Aufzeichnung begonnen, daß eine Form, in der das Vau noch wirkte, fest genug werden konnte, um sich formelhaft zu erhalten. Gesprochen mögen sie unter Philteas ἧδε haben, wie Anacreon wenigstens ein κιρνέαται Z. 11 dreisilbig sprach. Aber in beiden Fällen war eben die Orthographie zu der Zeit fixiert, die, was sie schrieb, auch sprach. Die wunderbare Übereinstimmung zwischen Sprache und Schrift im Attischen ist doch auch ein Zeichen dafür, daß man dort eigentlich erst mit der Demokratie zu schreiben begonnen hat“ Wilam. l. l.

haec habet Phrynichus: „βαθμὸς ἰακὸν διὰ τοῦ ϑ, διὰ τοῦ σ ἀττικόν, βασμός" (CCXVI, Rutherford).[1])

† ἀνευρετής conquisitor. Zeleae 5532_3 (IV⁰) αἱρεθῆναι ἄνδρας ἐννέα τῶν πολιτῶν . . ἀνευρετὰς τῶν χορίων τῶν δημοσίων. it. l. 8. Quo munere functi fuerint apud Zelitas ἀνευρεταί, et ex ipso titulo nostro colligi potest et ex simili munere, quo fungebantur ζητηταί in civitate Atheniensium. Legitur l. 9 sqq. τοὺς δὲ αἱρεθέντας (sc. ἀνευρετάς) ὀμόσαι τὴν Ἄρτεμιν ἀνευρήσειν, εἴ τις τι τῶν δημοσίων χωρίων ἔχει, καὶ τιμήσειν τῆς ἀξίης ὀρθῶς καὶ δικαίως κατὰ γνώμην τὴν ἑαυτοῦ. Ex v. 7 sqq. recte collegit Lolling, Ath. Mitth. VI (1881) p. 229 n. III, paulo ante quam haec decreta essent, populum dominatione Alexandri Magni liberatum arcem occupasse; tyranno expulso, haud pauci Zelitae videntur terras in agro publico sitas occupavisse; ideo nunc statuuntur homines novem, qui has terras perpendant earumque aequam faciant aestimationem. Hoc munere Athenis ζητητάς functos esse iam adnotavit Herwerd. 131.

* ἀνευρίσκω inquiro. Zeleae 5532_{10} (IV⁰) ἀνευρήσειν εἴ τίς τι τῶν δημοσίων χωρίων ἔχει. l. 16 ἀνευρεῖν δὲ καὶ τιμῆσαι. cf. quae disputavi sub voce ἀνευρετής. Haud aliter hac voce utitur Hdt. v. g. IX 12_3 πέμπουσι κήρυκα τῶν ἡμεροδρόμων ἀνευρόντες τὸν ἄριστον ἐς τὴν Ἀττικήν. cf. VII 8_{32}.

* ἀνεψιός frater patruelis, consobrinus. Cei $5398_{28/29}$ (V⁰) παῖδας δὲ τ[ῶν θ]υγ[ατρῶν κἀ]νεψιῶν. Inde ab Homero; saepe ap. Hdt. De voce cf. quae disputavit Walde s. v. nepos et Brugm. Gr. Gr.³ 66, 2.

ἄνηβος 2 puer. Chalcid. Adesp. 5291_5 (V) - - - ν ἀνήβους μ[ὲν ἢ] γυνα[ῖκας]. Ditt. 619 ex oppido Co saec. II. duae distinguntur aetates ἡβῶνες i. e. ἔφηβοι et ἄνηβοι i. e. παῖδες.

* ἀνήρ vir. — 1. In titulis, ubi de victoriis certaminum agitur, ἀνδρῶν vox opponitur παίδων et ἀγενείων: Cei (IV) $5407_{2.3.4.5.6.7.8.11.18.19.20.22.23.24}$; Chii $5660_{15.20.25.28}$. Ap. Hdt. ἀνήρ = is qui viri nominis dignus est, virtute praestans: III 120_{11} σὺ γὰρ ἐν ἀνδρὸς λόγῳ. II 120_{18} ἀνὴρ ἐκείνου μᾶλλον ἐών, etc. In titulis vero ἀνήρ semper cum adiectivo coniungitur: Eretriae 5309 Φιλόξενος ἀνὴρ ἀγαθός ἐστιν περὶ τὴν πόλιν. it. Thasi 5464_4, Erythris 5687_3 (357 – 55), Halicarn. 5728_6, Mileti 5500_5 (I) ἀνὴρ εὐσεβής. Tomis 5545_{13} (I) καταγράψουσιν ἄνδρας ἐπιλέκτους. Viri notione haud raro ut ap. Hdt. sic in Ionum lapidibus occurrit vocabulum ἀνήρ. cf. Oropi $5339_{44.45}$ (411—377). Ceae 5398_{19} (V⁰), 5406_{13} (II). Tei $5632\,b_{10.14}$ (475). Iasi 5515_2

[1]) Smyth. l. l. „βασμόν Kyzik. and ἀνδροβασμός Erythras are inscriptional forms not free from the suspicion of being Attic."

(353). Leri 5520_{13} (IV). Zeleae 5532_2 (post 334). Zolot. Erythris $Va_{13/14}$ (V/IV). — 2. maritus: Eretriae 5317_1 (II⁰) *τὸν αὑτῆς ἄνδρα.* Mylasae 5755_9 (II/I) *μετὰ κυρίου τοῦ ἀνδρὸς Μενάνδρου τοῦ Γλαύκου.* Item in defixionum tabellis Audollent $4a_2$; $10_{4/5}$. Hdt. I 146_{14} *οὐνόματι βῶσαι τὸν ἑωυτῆς ἄνδρα.* — 3. Subinde *ἀνήρ* ap. Hdt. redundanter iungitur cum alio substantivo adiectivi loco usurpato, non solum tali quale *ἀνὴρ Πέρσης* III 120_2 similibusque, sed etiam cum huiusmodi *ἀ. μάντις* VI 83_6, *στρατηγὸς ἀνήρ* VI 93_{13}. Sic Eretriae 5315_{17} (340) *ἀνδρὶ κιθαριστεῖ.* Inde ab Homero. cf. exempla haud pauca ap. Kühner-Gerth I 272.

**ἀνηρίθευτος* incorruptus. Haud raro in titulis: Calymnae 5385_{46} (IV), Mylasae (ap. Michel 473_8) iungitur cum *ἀδωροδόκητος.* Iasi CIG 2671_{46} *ὄντες ἀνερίθευτοι καὶ δοκεῖν δηλόμενοι.* cf. Philon. II p. 255, 40. Cobet, Mnem. VI p. 448. Cumis Aeolum (ap. Ditt. Or. Gr. 7_4) *ἀνεριθεύτως.* In titulis autem Ionicis a Bechtelio collectis legitur Chii 5653 $b_{25/26}$ *κἀγδικασάντων ἀνηρίθευτοι ἐόντες.* De scriptura per *η*, quae in solo titulo Ionico legitur, verba fecit Hoffmann III 336 nec desunt ap. Graecos alia vocabula simili modo ficta cf. *Ἀν-ήριστος, ἀν-ήριθμος* in B B 23 p. 184 (A. Fick), *ἀνήρικτος;* Galen. Exeg. in Hippocr. 434, *εὐημής, εὐήμετος, δυσήμετος* (Hippocr. ap. Hoffmann, l. c.). cf. Smyth p. 168, § 167, Schulze, Q. E. p. 28 cum a. De vi vocabuli dubitari non potest: verbum *ἐριθεύομαι* = operas praebeo, deinde pro pretio soluto operas praebeo, corrumpor = *δεκάζεσθαι* (Suidas), unde *ἀνηρίθευτος,* is qui nulla mercede pacta laborem suscipit, incorruptus, integer. cf. *ἔριθοι* Σ 550, 560 et Ditt. 177 adn. 28.

**ἄνθρωπος* homo. Olynthi 5285 a_4 *συμμάχους εἶν ἀλλήλοισι κατὰ πάντας ἀνθρώπους.* Maroniae $5684_{1/2}$ *πᾶσιν μὲν ἀνθρώποις ἀδήλου τῆς τοῦ βίου τελευτῆς οὔσης.* Testimonia Hdtea ap. Schweigh. I 52 sq.

**ἀντί* pro, loco, vice. Mileti 5497_4 (IV⁰) *ἀντὶ τῆς ὥρης.* *Chii* $5674_{7/8}$ *ὀργῆς ἀ[ντ᾽] ἀγαθῆς Εὐωπίδης τόδε μνῆμα αὐτῇ ἐπέστησεν.* Hoc loco videtur *ἀντί* idem esse quod alibi praepositio *πρός* c. gen. ut in Soph. O. C. 1328 *ἀντὶ παίδων τῶνδε σ᾽ἱκετεύομεν* (per), „ut iusti doloris signum esset, hoc monumentum posuit.“ Ap. Hdt. *ἀντί* de loco non usurpatur nisi in compositis (*ἀντιβαίνω, ἀνθίστημι* etc.), sed ubique occurrit translata notione, vice, pro. e. g. de pretio emptionis. Sic *ἀντὶ τούτων* invenitur cum his verbis coniunctum: *διδόναι* I 54_5, III 138_4, *δωρεῖσθαι* VII 54_{12}, *τιμωρεῖσθαι* III 53_{27}, VI 135_5, *ἀγαθὰ ποιεῖν,* VIII 106_7, etc. Praepositionem *ἀντί* cum infinitivo iungere articulo omisso solet Hdtus, ubi Attici scriptores articulum non neglexissent (Schweigh. I 57). Exempla collegit Helbing p. 147 sq.

ἀντίγραφον scripti cuiusdam exemplar. Thasi 5461_{17} (411) ἀντίγραφά τε τῶν γραμμ[άτων ἐς σανίδας ὡς λ]ειοτάτας ἀναγράψαντες. Andoc. I 76. Lys. XXIII 7.

ἀντίδικος adversarius. Chalc. Adesp. 5291_{13} (V) τοῖς ἀντιδίϙοις. Oropi 5339_{20} (411—377) ἂν δὲ ὁ ἀντίδικος μὴ συγχωρεῖ. cf. IJG I Indicem p. 514; Plat. Aeschin.

**ἀντιλέγομαι* (passivum) contradicor. Chii 5655_{15} (333/2) ἐὰν δέ τι ἀντιλέγηται τοῖς κατεληλυθόσιν καὶ τοῖς ἐν τῆι πόλει. Inde ab Hdto VIII 77_1. IX 42_2.

ἀνυπόδικος 2 non noxius, cui ratio facti alicuius non est danda. Tomis 5545_{22} (I) ἀζημίους ὄντας καὶ ἀνυποδίκους. cf. Delph. 1685_8 ἀζάμιον ἐόντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας, frequens formula in titulis (cf. 1686_{11}, 1689_{13} etc.); inter scriptores autem hoc vocabulo primus usus est Plut. Cat. min. 11. cf. Herw. 152.

**ἄνω* sursum; ad septentriones. Ephesi 5597_{10} ἐὰν ἀνακάμπτωμεν ἄνω.., si ad septentriones flectimus. cf. Hdt. I 142_3 οὔτε τὰ ἄνω τῆς Ἰωνίης χωρία οὔτε τά κάτω οὔτε τὰ πρὸς τὴν ἠῶ...

**ἄνωγα* iubeo. *Prienae* 5585_5 (IV[a]).. ἥρωα τόνδε σέβειν ἤνωγον, i. e. iusserunt: ἤνωγον, ut ap. Hom. I 578 ἔνθα μιν ἤνωγον τέμενος περικαλλὲς ἑλέσθαι.. Hdt. III 81_4 τὰ δὲ ἐς τὸ πλῆθος ἀνώγων φέρειν τὸ κράτος. cf. VII 104_{17}; verbum usurpatur et a posterioribus poetis. Herw. 152. Cypri 60_2 βασιλεὺς Στασίκυπρος κὰς ἁ πτόλις Ἠδαλιέϝες ἄνωγον Ὀνάσιλον, etc. Vox est poetica. cf. etiam Searles II 110.

**ἀνωθέω* repello, propulso. Tei $5632\,a_{10}$ (475) ὅστις ἐς γῆν τὴν Τηΐην κωλύοι σῖτον ἐσάγεσθαι.. ἢ ἐσαχθέντα ἀνωθεοίη.. Vox inde ab Homero: O 553: οἱ μὲν ἀνώσαντες πλέον εἰς πόλιν, i. e. in mare remis propellere navem, unde σῖτον ἀνωθεῖν apparet esse i. q. frumentum rursum (in mare a terra) emittere, ne importetur; genere medio utitur Hdt. VII $139_{23/24}$ οὗτοι ἦσαν οἱ... βασιλέα μετά γε θεοὺς ἀνωσάμενοι. VIII 109_9.

**ἄξιος* 3 dignus. — 1) pondus habens, pretio aequans aliquid (cf. Hom. ψ 885 λέβης βοὸς ἄξιος). Cei 5398_5 (V^0) μὴ πλέονος ἀξίοις τοῖς τρισὶ (sc. ἱματίοις) ἑκατὸν δραχμέων. Halic. 5726_{38} (ante 454) ἢν δὲ μὴ ἦι αὐτῶι (sc. τὰ ἐόντα αὐτοῦ) ἄξια δέκα στατήρων. Zolotas Erythris V a_{16} (V/IV)..ἄνδρας, οἷσίν ἐστιν μὴ ἐλάτονος ἄξια ἢ τριήκοντα στατήρων. Saepius Hdt.: VII 21_2 αὗται αἱ πᾶσαι οὐδ' ἕτεραι πρὸς ταύτῃσι γενόμεναι στρατηλασίαι μιῆς τῆσδε ἄξιαι. cf. 104_{16}; plura Schweigh. I 63; Kühner-Gerth I 377, 7 b. cf. etiam Prellwitz s. v. Zeleae 5532_{12} (post 334) τῆς ἀξίης τιμήσειν. cf. Pl. Apol. 36 b τῆς ἀξίης τιμήσομαι. Chii 5661_{14} (IV) ἔστιν δὲ ἡ ἀξίη... στατήρων. In his autem exemplis ἄξιος est

proprie adiectivum, ut recte animadvertit Schweigh. I 62, cui supplendum est substantivum *τιμή*, unde facile deducas varium huius vocabuli usum. Ita saepe Hdt. IV 196_8 *ἡ ἀξίη τῶν φορτίων*, pretium, quo aestimantur merces; I 100_7 *κατ' ἀξίην ἑκάστου ἀδικήματος*, pro cuiusque delicti magnitudine, etc. — 2) translative: Tomis 5545_{18} (I) *ἕως ἂν . . . ἀποδῶ τὰς ἀξίας χάριτας τοῖς θεοῖς*.

**ἀξιόω* dignor, pro iusto habeo, postulo. Prienae 5588_3 *τῶν Λεβεδίων ἀξιο(ύ)ντων ἀναγράψαι εἰς στήλην*. l. 9 *δοῦναι αὐτοῖς κατάπερ καὶ αὸτοὶ ἀξιοῦσιν*. Hdt. III 160_3 *Κύρῳ οὐδεὶς ἠξίωσε ἑωυτὸν συμβαλέειν*. VI 126_8. cf. Kühner-Gerth II 6, 2. Stahl 628; 632, 2.

**ἀπάγω* abduco. Erythris $5689_{8.9}$ (IV) *[ἀπάγεσ]θαι ἐν τριήκοντα ἡμέραις· ἐὰν δὲ μὴ ἀπάγηται* (sc. bona privata, quae tempore belli apud sociam civitatem deposita fuerant.), *τελείτω τὰ τέλη·* Hdti testimonia ap. Schweigh. I 65.

**ἅπαξ* semel. Amorgi 5371_{11} (IV^0) *συκᾶς ἅπαξ (σκάψει)* Wil.-Erythris $7_{6/7}$ *πλέον ἢ ἅπαξ γραμματεύειν*. Hdti testimonia ap. Broschm. II 4.

**ἀπαρχή* 1. primitiae. Tomis 5545_{23} (I) *δοθῆναι δὲ αὐτοῖς ὑπὸ τοῦ δήμου καὶ εἰς ἀπαρχὴν καὶ σύνοδον χρυσοῦς τέσσαρας*, i. e. ad conventus festos celebrandos, per quos *ἀπαρχή* (sacrificium) deis offertur. Apud Graecos vulgaris est dicendi modus *ἀπαρχὰς θύειν* (Aristoph. Ranae 1239), *θεοῖς ἀπαρχὰς παρέχειν* (Xen. Oec. V 10, etc.). Inter scriptores hac voce primus usus est Hdt. I 92_{12} *τῶν πατρωΐων χρημάτων ἀπαρχή*. De vario primitiarum usu ap. Graecos vide quae disputavit Stengel ap. Pauly-W. I 2666—2668. Schömann-L. II 221. 232. 389 passim; cf. indicem II p. 619 s. v. Erstlinge. — 2. Thasi 5465_2 (V^0) *ἀγαθῆι τύχηι· ἐπὶ τῆς πρώτης ἀπαρχῆς*. Ibid. 5466 a_1 *ἐπὶ τῆς δευτέρης ἀπαρχῆς*. His locis quae vocis nostrae vis sit, nondum satis patet, Wilamowitzio auctore i. q. plurium imperium. Si res ita se habet, *ἐπὶ τῆς πρώτης ἀπαρχῆς* significet tempus, quo decretum datum est. cf. Wil. Orestie 218. De vocabuli in chartis Ægypt. Ptolemaeorum aetate scriptis usu cf. Mayser p. 422 et Herw. 160.

**ἀπάρχομαι* incipio, primitias offero. Mileti 5495_{24} (VI) *ἀπὸ τῶν ἀριστερῶν ἀπαρξάμενοι*, postquam a sinistra primitias obtulerunt. Ap. Hom. *ἀπάρχεσθαι* i. q. saetas victimae abscidere abscisasque in ignem abicere: *T* 254, *ξ* 422, 428, 436 etc. cf. Buttmanni Lex. I 101—104. Unde orta est significatio „primitias alicuius rei offerre alicui“, qua utitur Hdt. III 24_{11} *πάντων ἀπαρχόμενοι καὶ θυσίας οἱ προσάγοντες*. IV 61_{12} *τῶν σπλάγχνων ἀπαρξάμενος*. cf. de hac voce Pauly-W. I 2666 sqq. et Ziehen, Bursians Jahresber. 1908 p. 19 sqq.: Bericht über die Sacralaltertümer 1899—1906.

**ἅπας* 3 omnis. Oropi 5339_{31} (411—377) *θύειν ἅπαν ὅτι ἂν βόληται ἕκαστος.* Pari 5435_{14} (IV). Chii 5655_{12}. Ephesi 5589_{5}. Hdt. saepissime. Schweigh. I 68.

**ἄπειμι* abeo. Cei 5398_{19} (V^0) *τὰς γυναῖκας . . . ἀπιέναι προτέρας τῶν ἀνδρῶν.* 5339_{10} (^{0}IV) *ἀπιέναι ἐκ τῶν χωρίων.* Hdt. VIII 60_{26} *ἀπίασί τε οὐδενὶ κόσμῳ* (de militibus fugam petentibus). II 108_{15}. Plura ap. Schweigh. I 72. Magnesiae 5741_{4} (III) *τετράδι ἀπιόντος* (i. e. *μηνός*). Sami $5699_{1/2}$ *Μεταγειτν[ιῶνος . . ἀπιόν]τος.* Qui dicendi modus pro *φθίνοντος* vel *λήγοντος* in decretis (cf. Dem. XVIII 36 in psephismate: *Μαιμακτηριῶνος δεκάτῃ ἀπιόντος*) similibusque titulis haud raro legitur: Cumis 311_{55} *μηνὸς Φρατρίω δεκάτα ἀπιόντος*; sic saepe Boeoti, ap. Herw. p. 168.

**ἀπείργω* prohibeo. Zolotas Erytris V c_{26} (V/IV) . . *ὀφειλέτω ἡμιστάτηρον. Ἔστω δὲ τῶμ πρυτάνεων, ἥν τι μὴ τῶν ἀναγκαίων ἀπε[ί]ργῃι.* Saepissime ap. Hdt. cf. Schweigh. I 69. 70.

ἀπελεύθερος manumissus, libertus. Massaliae $5628_{3/4}$ *Κορύνθωι Θευμέδοντος ἀπελευθέρωι.* Inde a Xen. et Plat.

**ἀπέχω* disto. P 3_{13} (334/3) *γῆς ἀπεχούσης τῶν ὅρων μὴ ἐλάσσονι σταδίων δέκα.* Hdt. I 179_{13} *ἔστι δὲ ἄλλη πόλις ἀπέχουσα ὀκτὼ ἡμερέων ὁδὸν ἀπὸ Βαβυλῶνος.* cf. II 5_{8}; cum gen.-ablativo coniunctum I 67_{19} *ἀπεῖχον τῆς ἐξευρέσιος.* cf. Kühner-Gerth I 394 sq. et 400 A. 2, ubi de praepositione *ἀπό* c. gen agitur.

**ἀπήγησις* ratio pecuniae administrandae. Tei 5634_{20} (III) *μετὰ τοῦ λόγου τοῦ ἐπιμηνίου τὴν ἀπήγησιν,* singulis mensibus de pecuniarum publicarum administratione ratio reddebatur populo. Ditt. 523, 20. Notanda videtur haec vocis notio, quippe quae neque in aliis lapidibus neque apud scriptores inveniatur. Ap. Herodotum et inde ab illo „narrationem" significat: II 70_{3} *ἄγρη ἀξιωτάτη ἀπηγήσιος* III 125_{10}, V 65_{18}.

ἀπημοσύνη integritas. *Pari* 5430_{8} (VI) *τῶν γενεὴν βίοτόν τ' αὔχσ' ἐν ἀπημοσύνηι.* Theognis 736. Anthol. 11, 382.

**ἀπό* ab. In Ionum titulis dicitur *ἀπό* praepositio — 1. de loco: a) usurpatur ad motum ex altero loco ad alterum significandum: „von her". Cei 5398_{18} (V^0) *τὴγ κλίνην ἀπὸ τοῦ σήματος ἐσφέρειν ἐνδόσε.* l. 19 *τὰς γυναῖκας ἀπιέναι . . . ἀπὸ τοῦ σήματος.* Mileti 5495_{28} (VI) *ἔρχονται τὴν ὁδὸν . . μέχρι ἄκρου, ἀπ' ἄκρου δὲ διὰ δρυμõ* cf. l. 11 et 24. Ita saepissime ap. Hdt. coniungitur *ἀπό* cum verbis motum significantibus: undecies cum verbo *ἀπικέσθαι,* octies cum verbo *ἄγειν* etc. (Helbing p. 100.) Praepositio *ἀπό* haud raro usurpatur ad locum, a quo quis proficiscitur, significandum, ubi de viis vel de finibus agitur; locus, ad quem iter fit, in lapidibus praepositionibus *ἕως* c. gen., *μέχρι, εἰς* indicatur; apud Hdt. autem res ita se habet, ut praepositioni

ἀπό saepissime *ἐς*, rarius *ἐπί* et *μέχρι* respondeant: Chii 5653$a_{1.3.5}$ (V) *ἀπὸ τούτου μέχρι τῆς τριόδου . . . τρεῖς· ἀπὸ τῆς τριόδου ἄχρι Ἑρμονόσση . . ἕξς (οὖροι)*, etc. Chii 5661_{33} (IV) *ἐγδίδομεν τὴγ γῆν . . ἀπὸ τῶν Καοκασίωνος . . ἕως τῆς ὁδοῦ.* Item Erythris 5690 $a_{9.10.11.14.16.19}$ $b_{4.11}$ (IV). Loco praepositionis *ἀπό* in hoc lapide etiam *ἐκ* legitur. P 363 saepe. (Quo modo praepositiones *ἐκ* et *ἀπό* inter se differant, docet Kühner-Gerth I 460). Hdt. II 6_2 *εἶναι Αἴγυπτον ἀπὸ τοῦ Πλινθινήτεω κόλπου μέχρι Σερβωνίδος λίμνης.* cf. II 8_1. 9_1. 15_2. 158_5. III 5_2; praesertim IV 17_1. $18_{3.4}$. 38_3. 40_6. $41_{2.6}$. 86_4. $99_{4.5.8}$. 100_1. $101_{4.6}$. 116_3. 169_6. 175_8. 181_3. 183_1. 184_1. 186_1. V 54_5. VI 36_9. VII 198_1. 200_5. $202_{5.6}$ etc. b) Coniungitur cum verbis, in quibus non eundi notio inest, sed separandi, „von weg“: Oropi $5339_{34/35}$ (411—377) *ἀπὸ τῶν δημορίων λαμβανέτω ὦμον.* Eretriae 5308_9 *συνελευθερώρας τὴμ πόλιν ἀπ' Ἀθηνάων.* Mileti 5495_8 (VI) *ἀπὸ τῆς ὀσφύος καὶ τῆς πεμπάδος, τούτων προλαγχάνει τὰ ἴσεα ὁ νέος.* Ephesi 5597_4 (287—81) *ἐξαιρούμεθα παρὰ θάλασσαν ὁδὸν πόδας εἴκοσι ἀποτέμνοντες ἀπὸ τῆς γῆς.* *Adespota* (*Athenis*) 5780_2 *γῆς ἀπὸ πατρωίης Ἔνδοιος ἐποίησεν.* Sic saepius legitur praep. *ἀπό* ap. Hdt.: I 185_{18} *ὀλίγον τι ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ.* I 134_{11} *ἑκὰς ἀπό.* II 99_2. III 41_8. VII 100_{10}. 141_{19}. IX 93_{11}, praesertim cum verbis separationem significantibus: *ἀπέχειν* (terdecies), *ἀποσχίζειν* (sexies), *ἑκάς* etc. c) Huc referri potest usus praepositionis *ἀπό* ad urbem vel regionem, unde quis originem ducit, significandam: *Eretriae* 5304_6 *ξεῖνος ἀπ' Αἰγιλίης.* 5312_{21} (IV) *Μοιρέστρατος Σκύθεω, ἀπὸ Τα(μυνῶν).* Histiaeae-Orei 5342_7 *Ἐργαίνετος Παραμιόνου ἀπ' Ἀμφιθόης.* Quem usum praepositionis *ἀπό* ap. Hdtum saepius invenies: VIII 142_1, 144_1 *οἱ ἀπὸ Σπάρτης ἄγγελοι.* VIII 50_1 *τῶν ἀπὸ Πελοποννήσου στρατηγῶν.* VII 194_4 *ὁ ἀπὸ Κύμης ὕπαρχος*, etc. Ex his dicendi modis, in quibus patet veniendi notio, natae sunt huiusmodi locutiones: II 134_{11} *γενεὴν ἀπὸ Θρηΐκης.* VIII 138_5 *ἀπ' Ἄργεος ἀπόγονοι*, etc. cf. Helbing 104. Originis vis etiam in his exemplis sine negotio agnoscitur: Chii 5664_3 (IV) *τὰ θύα, ἀπ' ὧν ἂν . . .* Iasi 5515_{19} (IV) *οἵδε ἀπὸ φυλῆς.* Ibid. 5517_4 (IV/III) *τῶν δὲ ἐνθρύπτων λαμβανέτω ἓν ἀπὸ πλεκτοῦ.* Mylasae 5755_7 (II) . . . *ἀφ' ὧν ἔχει ἐν ὑποθέσει.* v. 8 *ἀπὸ τῆς γῆς.* v. 17 *ἀπὸ τῶν φυλετικῶν γεῶν.* E notione originis hae ortae sunt formae, in quibus *ἀπὸ* non multum a praepositione *ὑπό* differt: Mileti 5495_{37} (VI) *γίνεται Ὀνιτάδῃσιν ἀπὸ μολπῶν ὀσφύες πᾶσαι.* v. 44 *ὁ δὲ οἶνος ἀπὸ μολπῶν γίνεται.* Ita cum verbo *γίγνεσθαι* haud raro coniunctum legitur *ἀπό* ap. Hdt. I 14_{19} *ἔργον ἀπ' αὐτοῦ ἐγένετο.* II 54_8. 78_1. III 74_3. V 2_1. VI 98_9. VIII 22_{13}; cum verbo *εἶναι* I 123_3. cf. Helbing p. 105. Saepius *ἀπό* dicitur de toto, de quo pars quaedam demitur: Oropi 5339_{33} (411—377) *τοῖ δὲ ἱερεῖ διδοῦν . . ἀπὸ τοῦ ἱερήου*

ἑκάστου τὸν ὦμον. it. l. 35. Mileti 5495_3 (VI). l. 43 λάξις σπλάγχνων ἀπὸ θυῶν ἑκαστέων. Ibid. $5497_{2.3}$ (IV°) λάψεται ἀπ' ἑκάστου ὀσφύν, δασέαν . . . καὶ κωλῆν μίαν ἀπὸ πάντων. It. Halic. 5729_{10}. cf. Hdt. VI 27_7 ἀπ' ἑκατὸν καὶ εἴκοσι παίδων εἷς μοῦνος ἀπέφυγε. Wil. Erythris 8_{12} ἀπ' ἑκ[άστ. cf. Wil. Erythris 7_2. Ad originis notionem refertur praepositionis ἀπό usus in locis, quibus agitur de reditu et quasi fonte, unde pecunia quaedam sumitur: Eretriae 5315_5 (341) τιθεῖν ἀγῶνα ἀπὸ χιλίων δραχμῶν. *Pari* 5430_2 (VI) τοδ' ἄγαλμα . . ἀπὸ κοινῶν στῆσαν παρθένωι. Myconi 5416_{10} (III) ἀπὸ τοῦ τέλους τῶν ἰχθύων βουλὴ πριαμένη ἱερεῖα. l. 18 ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ ἀργυρίου, καὶ ξύλα διδόντων. Saepius in titulo Milesio $5495_{12.14.41}$. Chii 5660_6 ἔθυσαν ταῖς Μούσαις . . ἀπὸ τῆς προσόδου. Phoceae 5621 Ἀθηναίῃ Φωκαεῖς ἀπὸ τῶν πολεμίων δεκάτην. Tei 5634_9 (III) μὴ ἀναλίσκεσθαι ἀπ' αὐτοῦ (i. e. ἀργυρίου) εἰς ἃ ὁ νόμος συντάσσει. Hdti testimonia collegit Helbing 104 sq. — 2. de tempore: Halicarnassi 5726_{18} (ante 454) ἐπικαλείτω ἐν ὀκτὼ καὶ δέκα μησὶν ἀπ' ὅτεο ὁ ἅδος ἐγένετο. Ibid. 5730_4 μεταγράψαι ἐκ τῆς ἀρχαίας στήλης . . . τοὺς γεγενημένους ἀπὸ τῆς κτίσεως κατὰ γένος ἱερεῖς τοῦ Ποσειδῶνος. Hic usus praepositionis ἀπό ap. Hom. desideratur (cf. Rosberg, De praeposit. ap. Hom. Diss. Upsalae 1868), ter ap. Pindarum occurrit, saepius ap. Hdt. ut I 1_9 ἀπ' ἧς (sc. ἡμέρης) ἀπίκοντο. cf. III 14_1; ἀπὸ τούτου τοῦ χρόνου I 68_{25}. 82_{28}. II 52_4. 108_9. VI 47_3 (.ἐπὶ:β). Alia testimonia ap. Helbing 102 sq. De praepositione in titulis usurpata egit R. Günther, IF XX 75.

*ἀπογράφω in tabulas refero. Sami 5702_{35} (IV) Φιλόστρατος ἀπέγραψε. Saepius Hdt. et inde ab eo alii scriptores Graeci.

*ἀποδείκνυμι ostendo. 1. Activum: Chii $5653\,b_{14/15}$ (V) ἀποδεκνύντες τὴν ἡμέρην, ἣν ἂν λάβωισιν „diem indicunto" quindecim viri eis, qui litem haberent (Röhl IGA n. 381). *Prienae* 5585_5 (IV) . . ἥρωα τόνδε σέβειν ἥνωγον πόλειως φύλακογ χῶρόν τ' ἀπέδειξαν. i. e. locum indicaverunt, ubi colendus est. Thasi 5464_{10} (III) ἀναγράψαι δὲ καὶ τόδε τὸ ψήφισμα . . ἐπὶ τὸ τῆς Ἀθηναίης ἱερόν, ἵνα ἂν ἀποδείξωσιν οἱ ἄρχοντες, „ubi indicaverint (imperaverint) magistratus". 2. Passivum: Mileti $5493\,b_{25}$ τῶν οὔρων ἀποδεχθέντων τῆς γῆς, limitibus recognitis. cf. Kekule, Berl. Sitzber. 1900 I p. 114. Forma -δεκ- bis in titulis occurrit; qua plurimis locis, at non semper utitur Hdt., maxime in futuris, aoristis, perfectis passivis δέξω, ἔδεξα, ἐδέχθην, δέδεγμαι, etc., ita ut Steinius, Holderus, alii ubique formam -δεκ- acceperint etiam contra codicum memoriam (sic IV 79_{17}, VI $61_{22.24}$ etc.), etsi non legatur apud alios Iones, Herond. Theogn. Solon. Hippocratem. cf. R. Meister, Herondas 861; Bredow 152 sq. Hdt. saepissime hoc utitur verbo pro

„ostendere": ἀποδείκ. λόγον, rationes ostendere VII 119_2. cf. V $45_{1/2}$, I 136_1, etc. ap. Schweigh. I 79; pro „efficere, reddere" cum binis accusativis coniunctum haud raro legitur: III 130_{10} ἐν χρόνῳ ὀλίγῳ ὑγιέα μιν ἐόντα ἀπέδεξε. cf. II 133_{18}. Inde ab Hdto ap. solutae orationis scriptores.

*ἀποδίδωμι. — 1. activ. reddo (solvo vel do quod debeo). Cei 5399_4 (°IV) τὸν ἐνοικοῦντα (qui agrum colendum conducit) ἀποδιδόναι μηνὸς Βακχιῶνος δεκάτηι: ΔΔΔ· ἂν δὲ μὴ ἀποδῶι, ἀπιέναι ... Myconi 5416_{38} (III) ὁ ἐργαζόμενος τὸ χωρίον τὸ ἐν Σα. τοῦ Ἀχελώιου μίσθωμα ἀποδιδότω [... τῶι] Ἀχελώιωι. Sic fere solvendi notione Hdt. II 136_{12} τήνδε ἐπεῖναι ζημίην μὴ βουλομένῳ ἀποδοῦναι τὸ χρέος. cf. Aristoph. Nub. 1227 et 1278. Cei 5404_{19} ὁ ἔχων τὸ χωρίον ἐὰν μὴ ἀποδῶι τὸ καταπάγιον. Myconi 5417_{13} Κάλλιππος τὴν θυγατέρα Α. ἐνηγγύησε Σωστράτωι γυναῖκα ... ἀπέδωκε δὲ καὶ τετρακοσίας ἓξ τὸν τόκον, ὃν ἔλαβε. Chii 5661_{15} (IV̊) [ἀποδι]δόντος ἐμοῦ Κλυτίδαις ἔτεος ἑ[κάστου] (cf. l. 38) τριάκοντα τάλαντα ξύλων. Mileti 5496_8 (IV), Chii 5663_{13} (IV), Zeleae 5532_{25}, 5533 f_3 (IV°), Chii 5654_{16}. Wil. Chii 25_5 (600) - - - ἀποδότω δημαρχέων. — restituo: M 1_6 (V) ἐπ' ὧν ἂν ἔλθωσιν οἱ κατακτείναντες ἀποδοῦναι τὸ ἀργύριον. Sami 5698_{13} (322/1) ἐναγγείλαντος Ἀλεξάνδρου ... ὅτι Σάμον ἀποδιδοῖ Σαμίοις. Iasi 5516_8 (Alex. aetate) ὑπὲρ τῆς μικρῆς θαλάσσης διαλεχθέντες Ἀλεξάνδρωι βασιλεῖ ἐκομίσαντο καὶ ἀπέδοσαν τῶι δήμωι. Tomis 5545_{18} (I) ἕως ἂν .. ὁ δῆμος .. ἀποδῶ (.. δῶι Ditt.) τὰς ἀξίας χάριτας τοῖς θεοῖς. Sic saepius Hdt. I 13_6, II 13_{10}, IV 119_{13} etc. — 2. medium ἀποδίδοσθαι vendendi notione legitur Erythris 5689_5 (IV̊) εἶναι ἀτελέα πάντα .. πλὴν ὅσ' ἄν τις ἀποδῶται. Zeleae 5532_{22} (IV°) τοὺς δὲ ἄρχοντας ἀποδόσθαι τὰ χωρία, ὧν ἂν ἐξστῶσι οἱ ἰδιῶται. Perfectum praebet tit. Smyrn. 5616_{46} (IV°) ταῦτα ἀποδέδοται. Hdtea exempla aoristi formas exhibent: I 70_{13} ἀπέδοντο τὸν κρητῆρα ἐν Σάμῳ et mox ἀποδόμενοι. VI 89_8 διδοῦσι νέας, πενταδράχμους ἀποδόμενοι. cf. II 56_3.

*ἀποθνήσκω morior. Wil. Halone 22_2 (VI) μαχό]μενος δὲ ἀπέθαν[ε. Saepius ap. Hdt. pro moriendo: II 63_{15} ἀποθνήσκουσι ἐκ τῶν τρωμάτων vel etiam pro passivo verbi interficere I 137_{11} ὑπὸ τοῦ ἑωυτοῦ παιδὸς ἀποθνήσκειν, etc. cf. Schw. I 82 sq.

*ἀποικία colonia. Halicarn. 5730_5 (II—I) ὑπὸ τῶν τὴν ἀποικίαν ἐκ Τροιζῆνος ἀγαγόντων. Hdt. V 124_8 εἴ τε ἐς Σαρδὼ ἄγοι (σφέας) ἐς ἀποικίην, εἴ τε ἐς ... I 146_{10}, IV 147_2.

ἀποκαθίσθημι redintegro in pristinam conditionem. P 361_2 (ante 350) ἀποκατέστησε τοὺς ὅρους. Mileti 5500_7 (51—47) [ἀπο]καταστήσας τὴν πρό[τερον ἐκκ]λησίαν τῶι δήμωι. ἀποκαθίστασθαι; intransitive usurpat Hippocrates pro „redeundo in pristinam conditionem" 1222 h; de morbis, qui minuuntur 1258 f.

Vox haud raro invenitur in papyris (Mayser 498. Crönert 207 not. 3), in N. Testam. etc. Titulorum testimonia collegit Ditt. III Ind. p. 261.

**ἀποκηρύσσω* per praeconem vendo. Zolotas Chii XXI$_{21}$ (V) - - - *σα ἀποκηρυσσέ*. Sic Hdt. I 194$_{18}$ *τὴν καλάμην ἀπ' ὧν ἐκήρυξαν*. Dem. XXIII 201. Lucian.

**ἀποκληΐω* excludo. Chii 5653 c$_4$ (V) [*τούς ἀποκλη*]*ιομένους ἡ πόλις δεξαμένη δικαζέσθω*. Saepe ap. Hdt. et inde ab illo passim in litteris Graecis. Schweigh. I 84.

**ἀποκρύπτω* occulto. Ephesi 5600$_{1/2.4.7}$ (VI) *ἢμ μὲν ἀποκρύψει, δέξιος, . . κἂν διάρει κἂν ἀποκρύψει, . . . ἢμ μὲν ἰθὺς ἀποκρύψει, εὐώνυμος*. Hoc loco intransitiva notione usurpari *ἀποκρύπτειν* „e conspectu abire“ plerique editores statuunt duce A. N. Skias (*Ἐφ. ἀρχ.* 1892 p. 25 sq.), qui contulit Thuc. V 65, 5 *εἶτα ἐπειδὴ ἀναχωροῦντες ἐκεῖνοί τε ἀπέκρυψαν καὶ σφεῖς ἡσύχαζον* . . . cf. etiam Hesiod. ap. Athen. XI p. 491 d *τῆμος ἀποκρύπτουσι Πελειάδες*. Locus, quem supra laudavi, hoc fere videtur valere: „Si igitur avis (nullo alio motu intercedente) e conspectu abierit, faustum erit omen . . .“ Ditt. 801 ad. 1. *ἀποκρύψει* est forma vetus et legitima coniunctivi aoristi primi, haud raro servata in titulis Ionicis antiquioribus, qui eidem in praesenti aoristoque secundo recte *-ηι* habent. cf. W. Schulzium, Hermes XX p. 491 sqq. Collitz-Bechtel III p. 677 et 493. Thumb Hdb. p. 358 n. 14, ubi multa eiusmodi exempla laudantur. Ap. Hdt. sive „occultandi“ cum notione (VII 226$_5$ *τὸν ἥλιον ὑπὸ τοῦ πλήθεος τῶν ὀϊστῶν ἀποκρύπτουσι*) sive „celandi“ invenitur. Cum duobus acc. VII 28$_3$ *οὔτε σε ἀποκρύψω . . τὴν ἐμὴν οὐσίην*.

**ἀποκτείνω* occido, occidi aliquem iubeo. Tei 5632 b$_{10\ 11}$ (475) *ὅστις . . ἀδίκως ἄνδρας ἀποκτείνειε*. Saepe Hdt. ut III 30$_{13.15}$. VI 4$_8$. V 67$_{18}$ etc. Inde ab Homero legitur.

**ἀπόλλυμαι* pereo. Tei 5632 a$_{4.11}$. b$_{6.27.39/40}$ (475) *κεῖνον ἀπόλλυσθαι αὐτὸν καὶ γένος τὸ κείνου*. Cherson. Taur. 5784$_7$ *ἀπολλύοιντο καὶ παῖδες αὐτοῖς*. Saepissime ap. Graecos inde ab Homero. cf. Hdt. V 126$_6$ *ἀπόλλυται ὑπὸ Θρηίκων αὐτός τε . . . καὶ ὁ στρατὸς αὐτοῦ*, etc. Plura Schweigh. I 87.

†*ἀπόλογος* qui est a rationibus. Thasi 5464$_{14/15.\ 15}$ *δικασάσθων δὲ οἱ ἀπόλογοι*. Ibid. 5483$_{10}$ (IV^0) *δικάζεσθαι δὲ τοὺς ἀπολόγους ἢ αὐτοὺς ὀφείλειν*. *Ἀπόλογοι* haud dubie idem fere magistratus ac *λογισταί* Atheniensium vel *ἐξετασταί* et *κατόπται* aliarum civitatum. cf. LGS II 293. Vox hac cum vi alibi non invenitur.

ἀποπεράω vendo. Zeleae 5532 f$_2$ (post 334) *τὰς γέας τῶμ φυγάδων ἀποπεράσαι*. Halicarn. 5726$_{32}$ (ante 454) *εἰ μὴ ὕστερον ἀπεπέρασαν* (sc. *γῆν ἢ οἰκίην*). Nota vocem *ἀποπεράω*, quae iam

medio saeculo V et IV apud Iones legitur, transeundi notione ap. Plut. Pomp. 62, Mar. 35 denuo occurrere. Simplex verbum *περάω* ap. Hom. i. q. „trans mare veho ad vendendum, servos praecipue" *Φ* 102 . . . *καὶ πολλοὺς ζωοὺς ἕλον ἠδὲ πέρασσα.* § 297. Illo utitur alia cum notione Hdt. III $72_{5/6}$ *ἅς (διεστεώσας φυλακάς) τέῳ τρόπῳ περήσομεν;* i. e. quo modo dispositas custodias fallemus? In titulis, quos supra laudavi, *ἀποπεράω* — forsitan ad verbum *ἀπο-δίδωμαι* fictum — non solum de servorum sed de cuiusvis rei venditione usurpatur. cf. G. Hirschfeld, Anc. Gr. Inscr. n. 886. Herwerden 181.

**ἀπορέω* indigeo. Tomis 5545_3 (I) *ἀπορῶν καὶ θλιβόμενος ὁ δῆμος.* cf. tit. Amorginum saeculi IV a. C. ap. Ditt. 112_9 *τὸν μισθὸν τοῖς φρουροῖς ἀπορούσηι τῆι πόλει παρ' ἑαυτοῦ προαναλώσας,* civitas indigens ad stipendium militibus solvendum ab cive quodam petiit, ut sibi mutuam daret pecuniam. cf. etiam Ditt. 385_6, 407_{11}. Hdt. hoc verbum usurpat praesertim de eo, qui consilii inopia laborat: I 191_2 *ἄλλος οἱ ἀπορέοντι ὑπεθήκατο.* Plura ap. Schweigh. I 90. Saepissime inde ab Hdt.

**ἀπορία* calamitas, molestia. Tomis $5545_{5/6}$ (I) *τῶν μὲν διὰ τὴν ἀπορίαν ἐκλελοιπότων τὴν πόλιν.* Saepe Hdt. et alii Graeci inde ab illo.

**ἀποστέλλω* mitto. Ephesi 5589_4 (302/1) *ἀποσταλείσης πρεσβείας πρὸς Πρεπέλαον.* Passivum verbum legitur Mylasae 5753 a_5 (367/6) *ἀποσταλεὶς πρὸς βασιλέα.* Hdt. saepe. III 26_2 *ἀποσταλέντα στρατεύεσθαι,* i. e. ut pugnaret. cf. Herw. 185.

**ἀποτέμνω* abscindo. Ephesi 5597_4 (287—81) *ἐξαιρούμεθα παρὰ θάλασσαν ὁδὸν πόδας εἴκοσι ἀποτέμνοντες ἀπὸ τῆς γῆς.* Saepissime Hdt. ut I 72_8 *ὁ ποταμὸς ἀποτάμνει σχεδὸν πάντα τῆς Ἀσίης τὰ κάτω ἐκ θαλάσσης . . . ἐς τὸν Εὔξεινον πόντον,* i. e. resecat totam fere inferiorem Asiam a superiore. Plura testimonia habes ap. Schweigh. I 92 sq. De forma agetur infra s. v. *τέμνω (τάμνω).*

**ἀπο-τίνω* persolvo poenam. Eretriae 5307_{12} (410—390) *ἀποτίνειν τὰ δέκα τάλαντα.* Ibid. 5314_6 (°IV) *πεντακορίας δραχμὰς ἀποτινέτω.* Neapoli 5272_{26} *ἀποτεισάτω ἱερὰ τῶν θεῶν ἀργυρίου δεινάρια διακόσια,* cum quo cf. Hdt. I 65_{19} *ἀποτίνει ζημίην, τὴν ἂν οἱ ἱρέες τάξωνται* et III 109_7. Amorgi 5370_5 (V) *ἀποτ[ινέτω δέκ]α δραχμὰς ἱερὰς τῆι Ἥρηι.* Ibid. 5371_{12} (IV) *ἀποτείσει τῆς ἀμπέλου ἑκάστης καὶ συκῆς ὀβολόν,* l. 23 *ἀποτείσει ἑκάστης ἀρσίχου τριώβολον.* De hoc genetivo, quo haud raro utitur Hdt., e. g. cum simplici verbo *τίνομαι* coniuncto (III 47_5 *ἐστρατεύοντο ὡς τίσασθαι βουλομένοι τοῦ κρητῆρος τῆς ἁρπαγῆς*), cf. Kühner-Gerth I 380 sq. et Brugm. Gr. Gr³. 390 sq.

ἀποφαίνω monstro, declaro. Sami 5702_{39} (IV) *ὁ ἱερὸς*

τῆς θεοῦ ἀπέφαινεν ὄντα πλὴν τῶνδε, deae servus monstravit haec in templo esse praeter... Haud raro hoc verbum leges ap. Hdt. cum declarandi seu demonstrandi notione, ut I 40_1 γνώμην ἀποφαίνειν (τινὶ) περί τινος, etc. cf. Schweigh. I 93 sq.

*ἀποφέρω. 1. aufero: Cei 5398_{10} (V^0) τὰ δὲ ἀγγεῖα ἀποφέρεσθαι. Hdt. VII 152_8 ἀσπασίως ἕκαστοι αὐτέων ἀποφεροίατο ὀπίσω τὰ ἐσενείκαντο. 2. solvo tributum: Cei 5404_4 (III) ἐὰν [δὲ μὴ ἀπεν]έγκει τὸ καταπάγιον. Hdt. I 196_{24} ἀποφέρειν τὸ χρυσίον. cf. IV 35_6, V 84_5, ubi paulo ante legitur ἐπιτελέειν. cf. Xen. Cyr. IV 5. 4. Isocr. IV 31.

*ἀρή preces imprimis publicae cum voto coniunctae (Schweigh. I 98). Tei 5634_{26} (III) ἀναγγελλέτωσαν δὲ οἱ ἑκάστοτε γινόμενοι τιμοῦχοι πρὸς τῆι ἀρᾶι, i. e. exsecratio. Tales exsecrationes publicae Teiorum exstant in titulo V a. C. saeculi ap. Bechtel 5632 easque iam tum a τιμούχοις pronuntiatas esse arguunt verba οἵτινες τιμουχέοντες τὴν ἐπαρὴν μὴ ποιήσειαν ἐπὶ δυνάμει ... ἐν τῇπαρῇι ἔχεσθαι. cf. Ditt. 523 ad. 23. Herw. 193. Hoc vocabulum pro bonis precibus ap. Hdt. inveniri iam Thomas Mag. monuit: Ἀρά, οὐ μόνον ἡ κατάρα, ἀλλὰ καὶ ἡ εὐχή· Ἡρόδοτος ἕκτη, i. e. VI 63_{13} πανδημεὶ Σπαρτιῆται ... ἀρὴν ἐποιήσαντο παῖδα γενέσθαι Ἀρίστωνι. cf. Steinium ad loc. De vocabuli forma egit Schulzius Q. E. p. 90 sqq. et Smyth p. 163 et 623 sq.

*ἀργός 2 incultus. Zolotas Chii III $a_{10.\,13}$ $b_{7.\,30.\,35.\,40\ etc.}$ (III) ἀγρὸς καὶ ἀργὸς τὰ ἐν Ἄργει: opponitur hoc loco ἀργός, terra inculta, ἀγρῷ, agro culto. cf. Ditt. 155_9. 233_9. 326_{28}. Eadem vi hoc verbo utitur Xen. Cyr. III 2. 19, Plat. Legg. VII 824 c, Hdt. autem de eo homine, qui otio indulgens agrum suum non colit: III 78_{19} ὁρέων δέ μιν ἀργὸν ἐπεστεῶτα ὁ Γοβρύης εἴρετο. V 6_5 ἀργὸν εἶναι κάλλιστον, γῆς δὲ ἐργάτην ἀτιμότατον. cf. Herw. 196.

*ἀργύρεος 3. — a. argenteus (nummus). Tomis 5545_{20} (I) ζημιοῦν ἀργυροῖς δέκα. — b. argento obductus. Pari 5435_{15} στάχυες ἀργυρ[έαι]. Olbiae $5549_{12.\,13}$ (post Chr.) σὺν βάσει ἀργυρέῳ. Forma ἀργύρεος cum substantivo feminini generis coniuncta notatu digna videtur. Sic ἀργύρεος λεκανίς teste Herwerden invenitur ap. Theophyl. Sim. Hist. I 11, 4. Hdt IX 82_8 τὸν Παυσανίην ἰδόντα κλίνας τε χρυσέας καὶ ἀργυρέας εὖ ἐστρωμένας καὶ τραπέζας ... ἀργυρέας; attamen 80_5 et I 50_3 ἐπιχρύσους καὶ ἐπαργύρους invenitur.

*ἀργύριον argentum. Oropi 5539_{12} (411—377) ἂν δὲ ἐκτίνει τὸ ἀργύριον. cf. v. 4 et 22: μὴ ἔλαττον ἐννεοβόλου δοκίμου ἀργυρίου. Neapoli 5272_{27} ἀργυ[ρίου δεινάρια δι]ακόσια. Pari 5435_{18} (^{0}IV). Myconi $5417_{7.\,23.\,24.\,33}$ (IV^0). Ibid. 5416_{18} (III—II) ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ ἀργυρίου. Amorgi 5372_6. Tei $5634_{8/9.\,18.\,27}$ (III). M 1_6 (V). Vocabulum ἀργύριον in lexicis Hdteis desideratur, etiam ap. Brosch-

mannum, quamquam legitur III 13_{15} *ἔπεμψαν πεντακοσίας μνέας ἀργυρίου.*

**ἀρετή* omnis hominum vel rerum virtus. Neapoli 5271_3 *ἀρετῆς ἕνεκεν.* it. Eretriae 5318_2. Thasi 5464_6. Leri $5520_{5/6}$ (IV). Ephesi 5595_3. *Adesp.* (*Athenis*) 5776_4 *μεγάλην τε φιλοχσενίης ἀρετῆς τε πάσης μοῖραν ἔχων. . .* Ibid. 5781_1 *προξενίας ἀρετῆς τε χάριμ. . .* Hoc verbo similibusve virtutes resque gestae commemorantur, propter quas populus virum de re publica bene meritum honore quodam afficit. cf. Larfeld II 834 et 857 sqq. Notabilis est ap. Hdt. pluralis *ἀρεταί* „fortia facta" I 176_3; *γῆς ἀρετή* est fertilitas soli: IV 198_1. VII 5_{14}.

ἄρνες agni. Eretriae 5315_6 (341/40) *παρέχειν ἄρνας.* Myconi $5416_{30.35}$ (IV⁰) *δέκα ἄρνες.* l. 32. 34 *τῶν ἀρ(ν)ῶν ὧν οἱ παῖδες θύουσιν.* Prienae singularis numerus legitur: P 362_{19} (ante 350) *ἄρνα φέρειν ἀπὸ τῆς ποίμνης.* Haec vox, quae saepe apud Hom. occurrit, desideratur ap. Hdt. De nominativo *ἀρήν* in tit. cf. Herwerd. 200.

**ἀριθμός* numerus. Tei 5633_9 (370—50) *ἐξεῖναι . . ὗς τρέφειν ἐς τὸν ἀριθμὸν τὸν τῶν προβάτων.* Ita Hdt. VII 60_2 *ὅσον μὲν νῦν ἕκαστοι παρεῖχον πλῆθος ἐς ἀριθμόν.* Sic codd. α, cui lectioni favet titulus noster; at β: *πλήθεος ἀριθμόν.* Saepius hac voce utitur Hdt. cf. Schweigh. I 99. Porti s. v.

**ἀριστερός* 3 sinister. Mileti 5495 (VI) *ἀπὸ τῶν ἀριστερῶν ἀπαρξάμενοι* i. e. a sinistris. Ephesi 5600_5 (VI) *ἐγ δὲ τῆς ἀριστερῆς ἐς τὴν δεξιὴν πετόμενος.* Chii $5661_{31/32}$ (VI) *ἐγδίδομεν . . τῆς ἑκατοστερίης* (sc. *γῆς*) *τ[ὴν ἐπ' ἀρ]ιστερὰ τῆς ὁδοῦ.* Huiusmodi dicendi formas inde ab Homero saepius leges in litteris Graecis: *ε* 277, *ἐπ' ἀριστερὰ χειρός. B* 526 *ἐπ' ἀριστερά.* Hippocr. 1034 h. *ἐξ ἀριστερῶν.* 1035 a *ἐν τοῖσι ἀριστεροῖσι.* Ut in titulis sic ap. Hdt. exempla numerum praebent tum pluralem tum singularem: VII 42_3 *Κάνης ὄρος ἔχων ἐν ἀριστερῇ.* VI 33_2 *τὰ ἐπ' ἀριστερὰ ἐσπλέοντι τοῦ Ἑλλησπόντου πάντα.* De forma Hdtea *ἀριστερᾶς χερός* pro *ἐξ ἀ. χ.* cf. Herwerd. p. 202.

**ἄριστον* prandium. Mileti 5495_{45} (VI) *τῶι ὠιδῶι δεῖπνον παρέχει ὁ ἱέρεως, ἄριστον δὲ ὠισυμνήτης.* Vox *δεῖπνον,* sc. cena, opponitur prandio. Hoc vocabulum iniuria omittunt lexica Hdtea, legitur enim I $63_{4.5}$. III 26_{15}. VI $78_{3/4}$ = prandium.

**ἄροτος* aratio. Oropi 5339_3 (411—377) *μέχρι ἀρότου ὥρης.*[1] Amorgi 5371_8 (IV) *εἰ νέον ἀροῖ τοὺς ἄλίους ἀρότους.* v. 13 *ἀποτείσει . . . ἀρότου ἑκάστου ζυγοῦ.* Semel tantum ap. Hom. *ι* 122; Hdt. IV 46_{12} *ζῶντες μὴ ἀπ' ἀρότου.* cf. quae de voce *ἄλιος* disputavimus.

[1]) Mense Novembri sub occasum Pleiadum Hyadum Orionis ex definitione Hesiodi Op. 616. Wilamowitz, Hermes XXI p. 91 sqq. Ditt. 589 not. 3.

**ἀρόω* aro. Amorgi 5371_7 (IV) *τὴγ γῆ[ν ἀρόσε]ι ἐναλλάξ.* l. 8 *εἰ νέον ἀροῖ τοὺς ἀλίους ἀρότους.* Tei 5633_4 (370/50) *τῶν βοῶν τῶν ἀρούντων.* Saepius Hdt. IV 19_4. Nota part. praeterit. pass. reduplicatione auctum IV 97_{10} *ἀρηρομένον οὐδέν.* cf. Σ 548 . . *ἀρηρομένη δὲ ἐῴκειν χρυσείῃ περ ἐοῦσα.*

ἀρρωστία infirmitas. Tomis 5545_7 (I) *τῶν δὲ διὰ . . τὰς ἀρρωστίας μὴ δυναμένων φυλάσσειν τὴν πατρίδα.* Ap. Hdt. semper *ἀρρωδεῖν* et *ἀρρωδίη* pro *ὀρρωδεῖν* (littera *ο* ad *ω* proximae syllabae ficta: Prellwitz 338, Smyth § 131, Boisacq p. 82) legitur. Hippocratis codd. formam vulgarem per *ο*- praebent. cf. Hoffmann III 238. Apud Atticos scriptores ambae formae inveniuntur.

**ἄρσην* mas, masculus. Thasi 5455 $a_{1/2}$ (V) *θῆλυ καὶ ἄρσεν ἂμ βούληι προσέρδειν.* Inter Iones solus Hdtus a forma Ionica *ἄρσην* discedit et semper fere formam *ἔρσην* habet. Vulgaris forma *ἄρσενος* legitur III 66_6 (*α*) I 109_{10} (*β*), *ἄρσενες* 193_{29} in RSI, *ἄρσενας* 193_{26} in RSI. cf. Hoffm. III 247. In lapidibus Doricis haud raro vocem *ἔρσην* invenies: Messen. 4650. Epidaur. (Thumb Hdb. p. 106), Ditt. $938_{19\cdot 20}$. 803_{131}. Gortyn. (Thumb 125), Coi 3640, Elide *ἐρσεναιτέραν* (Thumb p. 173); item in monumentis Aeolicis (Thumb p. 207, 225). Non abs re esse videtur hic etiam ea afferre, quae de huius vocis in Aegyptiacis papyris formis disputavit Crönert p. X: „*ἄρσην* illo loco satis memorabili: *σώματα θηλυκὰ Παρθένιον Μυρίνην, ἐρσενικά* PPetr II praef. 23_{13} (238[a]) sunt qui Cyrenaicae dialecti vestigia servari dicant. sed iam alia suppetunt testimonia: *σώματα ἐρσενικά* PPetr[2] 174_2 (III[a]) *τέλος ὄνου ἔρενος λευκ(οῦ)* P Lond II 79_4 (144[p]). immo variam volgaris sermonis tenemus formam, cuius originem inde ab Ionum potius dialecto convenit repetere." cf. quae de hac ce scripsit Mayser p. 5 cum ad. 3. Legerlotz KZ. VII 239, VIII 53, Schmidt ibid. XXV 23. Fick Gött. gel. Anz. 1883, 117. Smyth p. 138 sq. Fontibus inspectis, cum vox *ἔρσην* apud Iones a solo Herodoto neque ab eo quidem semper usurpetur, *ἄρσην* veram esse puto Ionicae dialecti formam.

ἄρσιχος sporta. Amorgi 5371_{29} (IV) *ἀρσίχωι χορούσηι μέδιμνον.* l. 23 *ἀποτείσει ἑκάστης ἀρσίχου τριώβολον.* Vocem *ἄρριχος* habet Aristoph. Aves 1309. De forma -*ρσ*- (pro -*ρρ*-) ap. Iones et antiquiores scriptores Atticos verba fecit G. Meyer 353 sq. Wackernagel, KZ. 29, 127 sqq. Hirt, Hdb. p. 158, a quorum sententia abhorret Brugm. Gr. Gr.[3] p. 119. cf. nunc Thumb, Hdb. p. 354.

**ἄρτι* modo, nuperrime. Sami 5702_{25} *σπληνίσκον λινοῦν ἄρτι νέον.* Hdt. III 72_{15}, 108_{12}. cf. Lobeck ad Phryn. p. 18 sq. Kühner-Gerth II 119, 6.

**ἀρχαιρεσίαι* electiones magistratuum. P 4_3 (ante 330) $2_{2.17}$ etc. cf. indicem in calce operis ab Hillero de Gärtr. con-

fecti, qui statuit *ἀρχαιρεσίας* idem esse ac *τιμαιρεσίας*, i. e. novam electionem magistratuum. cf. Xen. Mem. III 4, 1 Plat. Legg. VI 652 c. Ditt. 324_{29} (Olbiae) *ἀρχαιρετικὴ ἐκ(κ)λησία*. Ut in Prienae titulis sic ap. Hdt. haec vox significat ipsam magistratuum electionem atque creationem; interdum tamen sumitur pro magistratuum consilio VI 58_{19} *ἀγορὴ δέκα ἡμερέων οὐκ ἵσταταί σφι, οὐδ' ἀρχαιρησίη συνίζει*. cf. Caillemer ap. Daremberg-Saglio I 1 p. 372. Schömann-L. I 418, II 121.

**ἀρχεῖον* curia, locus, quo vel magistratus vel cives conveniebant, ut de re publica agerent. Iasi 5516_{12} (IV°) *ἀναγράψαι τὸ ψήφισμα ἐν τῆι παραστάδι τῆι πρὸ τοῦ ἀρχείου*. P 10_{14} *μετεῖναι αὐτοῖς . . ἱερῶν καὶ ἀρχείων*. Inde ab Hdto legitur IV 62_3 *κατὰ νομοὺς ἑκάστοισι τῶν ἀρχείων* (sic habet *a*, *β* habet *ἀρχαίων*). Stein et post illum Holder *ἀρχέων* emendaverunt, a voce *ἀρχαί* = *βασιληίαι* regnum hanc formam ducentes cf. not. Steinii ad locum. De vi huius vocis in titulo saec. a. C. IV invento Mytilenis cf. Ditt. 914 not. 4. Eiusdem indices p. 154. Thalheim ap. Pauly-W. II 445.

**ἀρχή* magistratus. Eretriae $5307_{5.9}$ (410—377) *τὰς ἀρχάς, ὁπόραι ἄρχουριν ἐν ἑκατέρει τεῖ πόλει*. Wil. Erythris $7_{4/5}$ *μὴ ἐξεῖναι γραμματεῦσαι ἔτι μηδενὶ μηδεμιῆι ἀρχῆι*. Ibidem v. 7 *γραμματεύειν ἅπαξ τῆι αὐτῆι ἀρχῆι*, quo loco *τιμήν* significat vox *ἀρχή*. cf. Wilam. Abh. l. l. p. 33. Hdt. III 80_{23} *πλῆθος ἄρχον . . πάλῳ μὲν ἀρχὰς ἄρχει*. cf. VI 67_4 etc. Ditt. III p. 154.

ἀρχηγός i. q. *ἄρχων*. Mileti 5504_2 (VII) *οἱ Πύθωνος παῖδες τοῦ ἀρχηγοῦ*. Antiquissimum hic habes eius vocis testimonium. Hac cum vi legitur ap. Aesch. Agam. 250. Idem significat quod *ἄρχων*, ut Hdt. II 123_4 *ἀρχηγετεύειν* pro *ἄρχειν* usurpatur. cf. Stein ad loc. Mayser 5 et 471.

ἀρχιερητεύω pontificis maximi munere fungor. Magnesiae $5751_{2/3}$ (I) *Κλέαινος Κλεαίνου ἀρχιερητεύων ἀνέθηκεν τὴν ὑδρίαν*. Vox rarissima: legitur in Spt. I Macch. 14, 47. Ioseph. A. I. XII 9, 7. XX 9, 1. IG XIV 1045 et ubique *α* pro *η* habet: *ἀρχιερατεύειν*. Vox *ἀρχιερεύς* saepius ap. Hdt. invenitur.

ἀρχιτεκτονέω architectus sum. Oropi 5340_7 (IV) . . *ον ἠργάσατο, ... [ἀρχιτ]εκτονέοντος*. Notatu dignissimum est hanc vocem hic iam in saeculi IV[i] titulo exstare. Eadem enim vi in litteris Graecis ap. solum Plutarchum Per. 13, etc. occurrit; translative cum aedificandi notione invenitur in Aristoph. Pace 305. Theophr. Char. II 5 *ἠρχιτεκτονῆσθαι*; Sept. (apud Anz. 384); in papyris Ptolemaeorum aetatis Petr. II 13 (5) 5 (258—53 a) ap. Mayser 462. Vox *ἀρχιτέκτων* inde ab Hdto III 60_8 legitur. Iniuria ergo omittitur in lexicis Hdteis.

ἀρχός dux. Mileti 5507_1 (VI) *Χάρης εἰμι ὁ Κλείσιος Τειχιούσσης ἀρχός.* Vox haud raro in Boeorum titulis legitur: Collitz n. 382, 383, 384 et passim. IG XIV 1073 *ἀρχὸς ἑῴας* est magister militum Orientis vel comes Orientis. Herw. p. 217.

**ἄρχω.* 1. activum a) incipio. Eretriae 5315_8 (341/40) *ἄρχειν τῆς μουσικῆς τετράδα φθίνοντος.* Tei 5633_{20} (IV) *ἄρχ[ει δὲ ὁ ἐνιαυτὸς ὁ] . . .* Mylasae 5754_{11} (II⁰) *ἄρξαι δὲ αὐτῶι τῆς μισθώσεως ὁ ἐνεστὼς μείς,* i. e. initium conductionis erit proximo mense. Sic semper cum genetivo casu coniunctum legitur ap. Hdt. ut I 130_{12} *Κροῖσον ἄρξαντα ἀδικίης.* VI 119_4. Wil. Erythris 7_{15} *ἄρχειν δὲ τούτοις μῆνα Ἀρτεμισιῶνα.* b) i. q. *βασιλεύω, ἄρχων εἰμί* regno. Eretriae $5307_{5/6}$ (410—377) . . *τὰς νῦν ἀρχάς, ὁπόραι ἄρχουριν.* Ceae 5401_2 (IGA) *Θεοκύδης . . . Ἀφροδίτηι ἀνέθηκεν ἄρξας.* Thasi 5468_6 (V⁰) *ὑπὸ τὸν χρόνον, ὃν οἱ ἑξήκοντα . . ἦρχον, οἵδε ἐθεύρουν.* Mileti 5502_{13} (I post C.) *ἦρξέν τε δικαίως καὶ εὐσεβῶς καὶ φιλαγάθως.* Incerta est significatio, quam vox nostra habet Chalcide 5291 (V). Exempla Hdtea. ap. Schweigh. I 103. 2. medium *ἄρχομαι* cum incipiendi notione occurrit Eretriae $5315_{22/23}$ *τοῖς ἀγωνισταῖς . . . ἀρξαμένοις μὴ πλέον τρισὶν ἡμέραις πρὸ τοῦ προάγωνος.* Mileti $5495_{10.\,23}$ (VI) *ἄρχονται θύειν . .* Hdt. saepius IV 51, V 28 etc.

**ἄρχων* (part. praes. verbi *ἄρχω*) magistratus archontis munere fungens. 1. Summus magistratus: Thasi $5401_{21.\,22}$ (411) *ἄρχ[ων Ἀθήνησι Καλλία]ς.* Chii 5661_7 (IV) *Κλυτιδέων τῶι ἄρχοντι.* Locutio *ἐπ' ἄρχοντος* ad annum significandum legitur: Istiaeae-Orei 5341_1 (260), Thasi 5464 a_5 (V⁰), 5483_1 (⁰IV), Myconi 5416_2 (III—II), Amorgi 5372_1, Ceae 5409_1. Pari 5437_1 (II), Cycici 5523_2 (⁰IV), Sami 5702_{30}. Pro *ἐπ' ἄρχοντος* invenitur genetivus absolutus: *ἄρχοντος . . .*: Thasi $_1$, Panticap. 5557_3 (387—47), Phanagoreae 5645_5 (387—47), 5646_6 (347—309), 5647_3, 5648_3, 5649_2, 5650_2. Theodosiae 5578_3 (347—42), Pantic. 5559_3 (347), 5560_2, 5561_3, *5558_3*. Amorgi 5354_1 (VI) *ἄρχοντες τῆς πόλεος Σῶνδρος, Πεισῖνος.* it. Myconi $5416_{13.\,19}$. Iasi 5515_6 (353) *ἄρχοντες·* sequuntur nomina, quibus postea opponuntur *ταμίαι, ἀστυνόμοι, συνήγοοι, πρυτάνεις* etc. 2. Omnes civitatis magistratus (generaliter): Thasi 5464_{11} *ἵνα ἂν ἀποδείξωσιν οἱ ἄρχοντες.* Zeleae 5532_{22} (post 334) *τοὺς δὲ ἄρχοντας ἀποδόσθαι τὰ χωρία.* it. v. 33. 38. Sami 5698_{17} (post 322) *ἐπέστειλε εἰς Ἰασὸν πρὸς τοὺς ἄρχοντας.* Tomis 5545_{24} *παραπραθῆναι αὐτοῖς ὑπὸ τῶν ἀρχόντων.* Vox non deest Hdto: VI 106_4 *ἀπικόμενος δὲ ἐπὶ τοὺς ἄρχοντας* (sic vocantur ephori Lacedaemonii); it. apud. Diod. Sic. IV 169. 3. Magistratus homini privato oppositus: Tei 5634_6 (III) *ἢν δὲ ἄλλος τις ἄρχων ἢ ἰδιώτης εἴπηι.*

ἀσπονδεί sine pacto. Erythris 5687_9 (357—55) *καὶ ἔσπλουν*

καὶ ἔκπλουν (sc. *εἶναι αὐτῶι*) *ἀσυλεὶ καὶ ἀσπονδεί.* Wil. Erythris 10_6 (IV^1 saec. poster. parte) *[ἀσυλὶ καὶ] ἀσπονδί.* cf. cum hac forma *ἀμισθί,* quod inde ab Archilocho frg. 41 legitur. cf. Meisterh. p. 48 sqq. Mayser 87 sqq. Idem legitur Magnesiae 5737_{18} (IV^0) et Erythris 5688_5 (IV). Locativi sunt *ἀσπονδεί, ἀσυλεί, ἰδίει, νηποινεί.* cf. ap. Hdt. *πανδημεί* et Rhodi BCH XI 289(432/24) *ἀκονιτεί.* Recentior forma *ἀσπονδί* (cf. Nachmanson 139) ad exemplum adverbiorum, quorum stirps in consonans exit, ficta est. cf. Smyth p. 605. Amer. Journal of Philol. VI 428; Meisterhans[3] 147 not. 1266. Huius vocis, qua utuntur soli posteriores, origo a voce *σπονδή* et *α* priv. repetenda est; adiectivum *ἄσπονδος* sine libatione, sine pacto, cui opponitur *ὑπόσπονδος,* ap. Thuc. III 111, 113 legitur; apud. Eur. Dem. Pol. Plut. idem valet quod „implacabilis".

ἄστατος 2 instabilis. Maroniae 5684_3 *πρὸς ἀστάτους καὶ φερομένους ἄλλοτε ἄλλους τῆς τύχης.* Aristot. Metaph. XI 8, 4. Pol. VI 57. Plut.

ἀστικός 3 urbanus. Amorgi $5361_{32.49}$ (^{0}IV) *ἐπὶ τοῦ ἀστικοῦ δικαστηρίου.*

**ἀστός* civis, indigena. Pari 5433_{11} (411) . . *οὔτε ἀστῶι οὔτε ξείνωι.* Item Pari 5427_2. Mileti 5497_7 (IV^0) *τῶν ἀστῶν ὃν ἂν θέληι ὁ ξένος.* Iasi 5517_5 (IV/III) *παρὰ τῶν ξένων . . . καὶ παρὰ τῶν ἀστῶν.* Saepius Hdt. pro *πολιήτης, ἐγχώριος, ἐγγενής.* Plura exempla ap. Schw. I 107. Ad mulierem, quae civis est, significandam invenitur vox *ἀστή* Halicarnassi 5729_6 *παρέξεται ἱέρειαν ἀστὴν ἐξ ἀστῶν.* Hac voce, quae est Ionica et poetica, utitur Hdt. I 173_{20} *ἢν γυνὴ ἀστὴ δούλῳ συνοικήσῃ.* cf. IV 78_{10}. 146_8 ap. Schw.

**ἄστυ* urbs. Teni 5492_{76} (^{0}II) *ἐπρίατο τῆς οἰκίας τῆς ἐν ἄ[στ]ει . . τὸ μετέωρον.* Ap. Hdt. non modo urbs maior, sed etiam minor I 5_{13} *σμικρὰ καὶ μεγάλα ἄστεα.* cf. I 14_{18} ap. Schweigh. I 107.

ἀστυνομέω munere *ἀστυνόμου* fungor. Adesp. (Chers. Taur.) 5785 (aetate?) cf. Bechtel p. 772. In litteris Graecis inde a Demost. LV prooem. legitur. cf. Caillemer ap. Daremberg-Saglio I, 1 p. 504.

ἀστυνόμος i. fere qui aedilis ap. Romanos. Iasi 5515_{10} ($I\mathring{V}$) *ἀστυνόμοι·* sequuntur nomina. Adesp. (Cherson. Tauric.) 5785 $a_{1\cdot2\cdot3\cdot4}$ $b_{5\cdot6}$. Athenis astynomi deni erant (ut agoranomi, metronomi, etc.) quini in urbe, quini in Piraeo, qui praeter alia negotia viarum habebant curam. cf. Aristot. *Ἀθ. πολ.* 50, 2. Plat. Legg. VI 759, XI 913 sqq. Harpocr. s. v. Diog. Laert. VI 5, 90. Schömann-L. I 143 et 446; Oehler in P.-W. II 1870 sqq. Inde ab Aeschyl. Ag. 88 legitur de diis civitatis praesidibus.

ἀσυλεί, a voce *ἄσυλος,* inviolabiliter, sacrosancte, Erythris 5687_8 ($I\mathring{V}$) *ἀσυλεὶ καὶ ἀσπονδεί.* Item $5688_{4/5}$ (IV). Magnesiae 5737_{18} (IV). cf. supra s. v. *ἀσπονδεί.*

ἀσυλία sanctitas, ius asyli. Eretriae 5310_{10} (IV) εἶν αὐτοῖς.. ἀσυλίαν καὶ πολέμου καὶ εἰρήνης. Oropi 5338_7 (IV) ἀτέλειαν δὲ εἶν καὶ ἀσυλίαν .. αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις. Inde ab Aeschyli Suppl. 610 legitur. In titulis dicitur ἀσυλία de loco, quem violari, aut de rebus, quibus spoliari nefas est (ἀ priv., συλᾶν spoliare). cf. quae dicuntur de hac re in tabula Oeanthensi, ap. Solmsen Inscr. sel.[3] n. 35; praeter auctores, qui illic laudantur, cf. IJG I 514. Vox legitur etiam ap. Pol. IV 74. Plut. Rom. 9, saepissime in titulis, etiam in papyris Aegyptiacis, Mayser 426. De re ipsa Schömann-L. II 25 et Szanto in P.-W. II 1879 sqq.

*ἀτακτέω sum ἄ-τακτος, inordinatus. Eretriae 5315_{26} (341/40) ζημιοῦν τὸν ἀτακτέοντα κατὰ τὸν νόμον. Tomis 5545_{21} (I) τοὺς ἀτακτοῦντας ζημιοῦν. Xen. Dem. Plut.

*ἀτελείη immunitas. Quid sit, docet Schömann-L. I 502, II 25 sq. Caillemer in Daremberg-S. II p. 511 sqq. Oehler in P.-W. II 1911 sqq. Saeculo VI. Mileti 5495_{43} τῶι κήρυκι ἀτελείη ἐμ μολπῶν πάντων. Cyzici 5522 b_3 πόλις (ἔδωκε ..) Μεδίκεω .. ἀτελείην καὶ πρυτανεῖον. Saec. V. Eretriae 5308_7 (411) ἀτελέην καὶ προεδρίην. De iota dempto in insula Euboea cf. quae sub voce ἀεί disputavi. Incertae originis est 5793_3 .. ἀτελέη. Saec. IV. Oropi 5338_6 (ante 333) ἀτέλειαν δὲ εἶν .. αὐτῶι. Tei 5633_{12} (370—50) ἀτέλειαν. it. l. 17. 18. 20. Erythris 5687_6 (357—55) ἀτέλειαν καὶ προεδρίην. it. Zeleae 5533 a_3 b_4 c_4 d_5 e_6. Ephesi 5589_5 (302/1) ὅπως ἂν ἡ ἀτέλεια ὑπάρχηι τῆι θεῶι. l. 4/5 τῆς ἀτελείας. Iasi 5516_9 δεδόσθαι αὐτοῖς ... ἀτέλειαν καὶ προεδρίην. Aetatis κοινῆς: Eretriae 5310_{12} ἀτέλειαν .. καὶ προεδρίαν. It. Hilacarn. 5728_{10}. Formam „ἀτέλειαν", quae inde a medio saeculo IV[0] ad initium III[i] saec. legitur, a dialecto Attica repetit Wackernagel Mitth. 17, 143. cf. Nachmanson p. 27 ad. 2. Hdt. saepius ut I 54_6 Δελφοὶ ἔδοσαν Κροίσῳ προμαντηίην καὶ ἀτεληίην καὶ προεδρίην, quam formulam sane e monumentis Delphicis accepit Hdt. cf. Steinii notam ad locum. Alia exempla ap. Schweigh. I 108. De forma Ionica ἀτεληίη cf. Fritsch, VHD p. 20 et Smyth p. 175.

*ἀτελής, -ές. 1. immunis. Eretriae 5315_{33} (341/40) πωλεῖν .. ὅτι ἂμ βόληται ἀτελέα (sc. τὸν βολόμενον). Thasi 5461_{12} ἀτελὴς ἔστω. Pari 5433_{24} ἀτελεῖς ἐόντων. Cyzici 5522 b_7 (VI—I) τῶν δὲ ἄλλων πάντων ἀτελεῖς (ΑΤΕΛΕΣ). Tei 5633_2 (370/50) ἀτελεῖς δὲ αὐτοὺς εἶναι .. χορηγιῶν .. l. 5 βοῦς ἀτελεῖς τῶν ἔργων. l. 10 καὶ εἶναι αὐτὰς (sc. ὗς) ἀτελεῖς. cf. l. 11 et 15. Erythris 5689_4 (IV) εἶ[ναι ἀτελ]έα πάντα. Sami 5698_{20} (322/21) ἀτελῆ τὰ ἑαοτῶν ἐξάξονται. Prienae 5582_8 ἀτελὴς δὲ ἔσται πάντων. Hac notione saepius ab Hdto usurpatur: VI 46_{11} Θασίοισι ἐοῦσι καρπῶν ἀτελέσι. I 192_{19} τέσσερες κῶμαι τῶν ἄλλων ἐοῦσαι ἀτελέες. cf. Dem. XX 27 ἀτελὴς τριεραρχίων; de gen. casu voci ἀτελής addito cf. Kühner-Gerth

I 401 A. 5. De re ipsa Larfeld I 520 sqq. 2. inritus: Cumis 5270_2 *ἀτελέα καὶ ἔπεα καὶ ἔργα εἶναι.* Hac notione saepius et ap. scriptores (cf. Thes.) et in lapidibus. cf. Ditt. III p. 268.

* *ἄτιμος* 2 ignominiosus. Amorgi $5361_{42.\,44}$ (IV[1] saec. priore parte) *ἄτιμος ἔστω.* Wil. Erythris 7_{12} *κατάρητόν τε αὐτὸν εἶναι καὶ ἄτιμον.* Chii 5653 $a_{14/15}$ *κἄτιμος ἔστω.* Inde ab Hom. legitur, etiam ap. Hdt., quamquam in lexicis Hdteis desideratur. cf. I 173_{22} *ἢν δὲ ἀνὴρ ἀστός . . . γυναῖκα ξείνην ἢ παλλακὴν ἔχῃ, ἄτιμα τὰ τέκνα γίνεται,* quibus opponuntur *τὰ τέκνα γενναῖα.* Hippocr. 236, 31 de re nullius pretii. cf. ap. Schw. I 109 *ἀτιμίη, ἀτιμοῦν.* De re ipsa Caillemer in Daremberg-S. I 1 p. 521. Schömann-L. I 224. 380. 564.

* *ἀτρέκεια* firma veritas, fides. Magnesiae 5736_{29} (VI) *ἀγνοῶν ἐμῶν προγόνων εἰς τὸν θεὸν νοῦν, ὃς Πέρσαις εἶπε πᾶσαν ἀτρέκειαν.* Vocem certissimum vestigium dialecti Ionicae esse vindicavit Ditt. Hermae 31, 643 sq. et Syll. 2 adn. 9. Significat dei fidem atque constantiam, quae Persis non uno oraculi responso, sed diutino usu apparuit. *ἀτρέκεια,* quae vox ut ipsa ap. Hom. non inveniatur, certe tamen derivanda est ab Homerico illo *ἀτρεκής,* frequens est cum apud poetas: Pind. frag. 232, 4, *ἀτρέκειαν εἰπεῖν,* Eurip. (Stob. Flor. 43, 22) tum ap. Hdt. VI 1_7 *εἰδὼς τὴν ἀτρεκείην τῆς ἀποστάσιος.* cf. Steinii notam ad loc. VI 82_{10} *μαθεῖν δὲ αὐτὸς οὕτω τὴν ἀτρεκείην, ὅτι οὐκ αἱρέει τὸ Ἄργος;* IV 152_{11} et Steinium ad loc. Plura exempla ap. Schweig. I 109. cf. etiam Wilam. Gr. Leseb. Erläuterg. p. 253. Quod verbum etiam ii habent, qui antiquiorum scriptorum dialectum Ionicam imitati sunt: Arrian. VI 25, 1 *ὁ τὴν ἀτρέκειαν τοῦ ἔργου ἐξελέγεων* et Pseudopherecydes ap. Diog. Laert. I 122 *ἔστι δὲ οὐκ ἀτρεκίη πρηγμάτων οὐδ' ὑπισχνέομαι οὔτ' ἀληθὲς εἰδέναι.* Ab Atticorum sermone non solum subst. *ἀτρέκεια* sed etiam adiect. *ἀτρεκής* abest. De forma verbi egit Fritsch, VHD p. 20.

† *ἄττηγος* hircus. Magnesiae 5746_{51} ([0]II) *τῶι δὲ Ἀπόλλωνι ἄττηγον (θύοντες)* cf. Eustath. ad Hom. Od. IX 222 p. 1625 *Ἰωνικοὶ δέ τινες καὶ ἀττήγους καλοῦσιν ἡλικίαν τινὰ τῶν ἀρρένων* (sc. *αἰγῶν*). Arnobius adv. nation. V 6 p. 178 R „hirquos Phryges suis attagos elocutionibus nuncupant, inde Attis nomen ut sortiretur effluxit.“ cf. O. Kern, Inschr. v. Magnesia p. 82 n. 98. Nachmanson p. 97. Solmsen KZ 34, 63 sq. Alibi vox non reperitur. cf. de huius verbi origine Prellwitz[2] 64. Thumbii Hdb. p. 352. Herwerd. 222.

ἀττική, ἡ (scil. *συκῆ*?), usurpatur Zolotas Chii III b_{28} *ὁ τόπος . . ὁ ἀγορασθεὶς παρὰ Περικλεῦς, ἐν ᾧ πεφύτευται ἡ ἀττική.* v. 23 eiusdem lapidis legitur *ὁ τόπος . . . ἐν ᾧ αἱ συκαῖ πε[φύ]κασιν.*

* *αὐθημερόν* uno eodemque die. Oropi 5339_{18} (411—377). Legitur ap. Hdt. *αὐτημερόν* II 122_8. VI 139_{12}; Hippocr. *αὐθ-* 175a, 868d, 55, 6.

αὐλαίη aulaeum, velum. Sami 5702_{26} (347/6). Ap. solos posteriores scriptores legitur in litteris: Pol. XXXIII 3, 2. Plut. Alex. 49, Pyrrh. 20; Menandri fragm. inc. (= CAF III 834 K). In lapidibus *αὐλεία* pro *αὐλαία* bis traditur: Ditt. Andaniae 653_{36} (91 a. Ch. n.) *μηδὲ περιτιθέμεν ταῖς σκαναῖς μήτε δέρρεις μήτε αὐλείας;* in titulo Attico ap. Ditt. 587_{122} (329/8) *τὴν αὐλείαν τοῦ ἐπιστασίου.* His testimoniis fretus scripsit Ditt. 653 ad. 36: „Apud scriptores semper *αὐλαία* legitur, sed utique tituli in hac re maior est fides quam codicum." Item monet 540 not. 58 vocabulum *σημεία*, quod in antiquioribus titulis legitur, apud scriptores abiisse in *σημαία*. Sed mihi res dubia videtur, cum formam *αὐλαίη* (non *αὐλείη*) tradant et codd. et titulus Samius anni 347/6. cf. etiam Herw. p. 237. Saglio ap. Daremberg-S. I 1, p. 561 sq.

**αὐλή* aula. Eretriae 5315_{14} (341/40) *ἐν τεῖ αὐλεῖ.* Halicarn. 5727 a_9 (V^0) *πρὸς τῆι αὐλῆι ταύτηι.* Iasi 5515_{40} *ἐπρίατο αὐλήν.* l. 46. Erythris 5690 a_{18} (IV) *ὄπισθε τῆς αὐλῆς.* Hdt. in descriptione labyrinthi II 148_{11} *τοῦ γὰρ δυώδεκα μέν εἰσι αὐλαὶ κατάστεγοι.*

αὐλῳδός ad tibias canens. Eretriae 5315_{16} (341/40) *αὐλῳδοῖ παιδὶ πεντήκοντα* (sc. *δραχμάς*). l. 11 *τὴν δὲ μουσικὴν τιθεῖν . . . αὐλῳδοῖς.* Hac voce, quae etiam legitur in titulo Attico Ditt. 668_{12} (priore IV^1 a. Ch. saeculi parte scripto) et in tit. Thespiensi Ditt. 693_{19}, utuntur soli scriptores posteriores: Plut. (saepius) et Paus. X 7. De substantivis attributorum munere fungentibus (*αὐλῳδοῖ παιδί*) cf. Kühner-Gerth I 271 sqq.

**αὔξάνω* augeo. *Pari* $5430_{7/8}$ (VI) *τῶν γενεὴν βίοτόν τ' αὖχσ' ἐν ἀπημοσύνηι.* Hdt. saepius, e. g. VIII 30_5 *εἰ δὲ Θεσσαλοὶ τὰ Ἑλλήνων ηὖξον.* cf. IX 31_{21} etc.

† *αὔτοικος* qui familiam et domum habet. Zeleae 5533 e_6 (post 333) K - - *εὐεργέτηι γενομένωι τῆς πόλεως δοῦναι . . λεὼν αὔτοικον.* Bechtel p. 654 dubitans proposuit significationem servi cum familia („Sklaven samt Haus"), quae mihi videtur recta esse interpretatio, ut infra s. v. *λεώς* docebo.

αὐτοκράτωρ = *ὃς αὐτὸς κρατεῖ, οὐ διὰ ἄλλου τινός*, „Selbstherrscher", Eretriae 5315_{45} (341/40) *ἐλευθέρων ὄντων Ἐρετριέων καὶ εὖ πρηττόντων καὶ αὐτοκρατόρων.* Paulo enim antea expulsis tyrannis a Philippo rege impositis Eretrienses sui iuris facti erant. Thuc. Xen. Plat. Dem.

**αὐτόνομος* 2 qui suis legibus utitur. Saepissime occurrit vox in titulis Prienaeis. cf. indicem ap. Hiller de Gaertringen. Inde ab Hdto legitur I 96_1 *ἐόντων δὲ αὐτονόμων πάντων ἀνὰ τὴν ἤπειρον;* VIII 140_7 ap. Schweigh. I 111.

**αὐτός* 3. — I. *αὐτός* ipse 1. cum substantivo coniunctum vel cum pronomine, quod substantivi munere fungatur: Zolotas Erythris V $b_{17/18}$ (V/IV) *δίωξιν*

δ' εἶναι ὅτις αὐτὸς ζώει μὴ κατὰ νόμον τραφείς. Mylasae 5753 c_6 *Μανίτα δὲ αὐτοῦ τὴν δίκην λαβόντος.* Ibid. 5755_{15} (II) *αὐτοῦ Θρασέου τοῦ Πολίτου.* Mileti 5501_9 *ἐπὶ στεφανηφόρου αὐτοῦ Φιλοδήμου.* Lewissi 5789_4 (III) *πανώλεα εἴη αὐτῶν πάντων.* Ap. Hdt. haud raro *αὐτὸς ἕκαστος* invenitur: III 82_{11} *αὐτὸς ἕκαστος βουλόμενος κορυφαῖος εἶναι.* VIII 123_6 *αὐτὸς ἕκαστος δοκέων ἄριστος γενέσθαι.* VIII 10_{12} etc. Item Oropi 5339_9 (411 bis 377) *τεῖ θυσίει αὐτὸν ἑαυτοῖ κατεύχεσθαι ἕκαστον.* 2. s o l u m (saepissime): a) I n i n s u l a E u b o e a e i u s q u e c o l o n i i s: Eretriae 5314_7 (IV priore parte) *ἐκπρηττόντων δὲ οἱ ἱεροποοὶ ἢ αὐτοὶ ὀφειλόντων.* Amphipoli 5282_6 (357/6) *φεόγειν . . . καὶ αὐτοὺς καὶ τοὺς παῖδας.* l. 8/9 *αὐτούς* opponitur *τὰ χρήματα,* it. l. 23. Eretriae 5308_4 (IV⁰) *καὶ αὐτὸν καὶ παῖδας.* it. l. 6. 12. 13. Ibid. $5309_{7/8}$ (IV⁰) $5310_{7/8}$. Oropi 5338_9 (ante 333). Eretriae 5311 a_2 (321—309) *ἐπαγγέλλεται Ἐρετ[ριεῦσιν . . . .], αὐτὸς τὰ ἀναλώματα παρέχων.* Histiaeae-Orei 5341_6 (260). b) T h a s i 5483_{10} (IV̊) *δικάζεσθαι δὲ τοὺς ἀπολόγους ἢ αὐτοὺς ὀφείλειν.* it. ibid. 5464_{15}. c) I n A s i a m i n o r e: M 1_3 (V) *φεύγεν . . αὐτὸς καὶ ἐκγόνος.* l. 6 *αὐτὸς ὀφείλειν.* Chii 5653 a_{17} (V). Halic. $5726_{36/37}$ (ante 454). Ibid. 5727 a_{25} (V⁰). Mylasae 5753a_7. b_{14}. c_{19} (367—355) *καὶ αὐτὸν καὶ τοὺς ἐκείνου πάντας.* Erythris $5687_{10/11.\ 11/12}$ (357—55). Chii 5661_{30} (IV̊) *τὴν γῆν . . αὐτὴγ καὶ τὰ ἑπόμενα πάντα.* Chii 5655_{16} (333/2) *κρίνεσθαι περὶ τούτου αὐτοὺς παρ' ἡμῖν.* Zeleae 5533 a_4. b_5. c_5. d_6. e_7. Erythris $5686_{5.\ 12}$ (334) *αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις.* it. Iasi 5516_9 (IV⁰). Leri 5520_9 (IV⁰). Prienae 5581_5 (306—281) *αὐτ]οὶ συνησθέντες ἐπὶ τῶι ἐρρῶσθαι ἡμᾶς.* Ibid. 5588_9 *δοῦναι αὐτοῖς κατάπερ καὶ αὐτοὶ ἀξιοῦσιν.* Ephesi 5589_7 (302—301) *δοῦναι αὐτῶι πολιτείαν . . αὐτῶι καὶ ἐκγόνοις.* it. Sami 5698_{27} (320). Tei 5634_{15} (III) *ἐξώλης εἴηι καὐτὸς καὶ γένος τὸ ἐκείνου.* Halicarn. 5728_7 *ἀναγράψαι αὐτὸν πρόξενον . . . εἶναι δὲ αὐτῶι ἀτέλειαν . . .* Λ Ι͡Ι *καὶ ἐκγόνοις.* *Adesp.* (*tit. Athenis inventus*) 5781_1 *ἀρετῆς χάριμ προγόνων τε καὶ αὐτοῦ.* Ex innumerabilibus fere huiusmodi Hdti exemplis pauca attulit Schw. I 111. Cum alia suppeditet Thesaurus, vix est, quod ego vulgatissimi huius dicendi modi testimonia afferam. cf. etiam Kühner-Gerth I 651 sqq. — II. C a s u s o b l i q u i pronominis *αὐτός* i n l a p i d i b u s n o s t r i s s a e p i s s i m e l o c u m p r o n o m i n u m p e r s o n a l i u m t e n e n t (=is, ille, hic.). a) i n i n s u l a E u b o e a e i u s q u e c o l o n i i s: Amphipoli 5282_{11} (357/6) *τὰ δὲ χρήματα αὐτῶν δημόσια εἶναι.* l. 16/17 *ἀναγράψαι αὐτοὺς ἐστήλην.* l. 22 *τὰ δὲ χρήματα αὐτοῦ δημόσια ἔστω.* Eretriae 5309_7 (IV⁰) *εἶναι αὐτοῖς πρόσοδον πρὸς τὴν βουλήν.* Ibid. $5310_{8/9}$ (III) *καὶ εἶν αὐτοῖς γῆς . . . ἔνκτησιν.* b) T h a s i 5464_5 *ποεῖ ἀγαθὸν τὴν πόλιν καὶ τους ἐντυγχάνοντας αὐτῶι* (= sibi). cf. eiusmodi exempla ap. Kühner-Gerth I 563, 5. c) in A s i a m i n o r e: M 1_4 (⁰V) *ἑκατὸν*

στατῆρας αὐτῶι γενέσθαι. l. 8 *κατακτε̃ναι [αὐτ]ὸς τὸς ἐπιμηνίος.* Tei $5633_{2.4.5.6.10\,\mathrm{bis}.16/17.17.18.20}$ *ἀτελεῖς δὲ αὐτοὺς εἶναι καὶ χορηγιῶν καὶ...* Chii 5653 c_9 (V) *ἐπαράσθω κατ' αὐτοῦ ὁ βασιλεύς.* *Ibid.* 5674_{10} (V) *Εὐωπίδης τόδε μνῆμα αὐτῆ ἐπέστησεν.* Mylasae 5753 b_{11} (361/60). Halicarn. $5737_{14.15}$ (IV⁰). Zeleae $5532_{19.22.24}$ (post 334). Mileti $5496_{11.19}$ (IV). Chii 5655_{12} (333/2). Sami $5698_{14.21}$. Iasi 5517_8 (IV/III). Tei $5634_{3.16.19}$; $5636_{6.8}$ (III). Mylasae 5754_{11} (II); $5755_{4.6}$. Halicarn. 5730_7 (II/I). Tomis $5545_{22.24}$ (I). Chersonesi Taur. $5784_{6.8}$ *μή τις αὐτοῖς εἴη πη κτῆσις ἀλλ' ἀπολλύοιντο καὶ παῖδες αὐτοῖς.* Vocabulum *αὐτός* sic usurpatum legitur inde ab Homero. cf. Lehrs, Quaest. Ep. p. 124. Kühner-Gerth I 563, 4. III. *ὁ αὐτός* idem. *Naxi 5421* (IGA) *τοῦ ἀϜυτοῦ λίθου εἰμὶ ἀνδριὰς καὶ τὸ σφέλας.* Ceae 5407_{10} (IV) *τῆι αὐτῆι ἡμέραι.* it. Myconi $5416_{8.11.35}$ (III/II). M 1_{12} (V) *τὴν αὐτὴν θωιὴν ὀφείλεν.* Mileti 5497_4 (IV⁰) *λάψεται τὰ γέρεα τὰ αὐτά.* Zeleae 5532_{27} (post 334) *ἐνεχέσθων ἐν τῶι ψηφίσματι κατὰ τὰ αὐτά.* Forma contracta *κατὰ ταὐτά* legitur Halic 5727 a_7 (V⁰). Iasi 5517_4. Chii 5663_{17}. Erythris $5689_{13.31}$. Pro *ὁ αὐτός, οἱ αὐτοί, τὸ αὐτό* usurpat Hdt. *ὡυτός, ὡυτοί, τὠυτό.* cf. Stein I p. LXXI 61. Schweigh. I 112, 5. IV. *αὐτοῦ* ibidem. Amorgi 5361_{30} (⁰IV) *ταύτας μὴ εἶναι δικάσασθαι μήτε αὐτοῦ μήτε ἐν ἐκκλήτωι μηδαμοῦ.* it. l. 49 Myconi $5416_{26.29}$ (III—II) *δαινύσθων αὐτοῦ.* Tei 5633_{15} (370—50) *τούτων αὐτοὺς ἀτελεῖς εἶναι καὶ αὐτοῦ πωλέο[ντας καὶ ἐξάγοντας].* Hdt. saepius etiam redundanter *αὐτοῦ ταύτηι,* eo ipso loco: IV 135_4 etc. Plura ap. Schweigh. I 113. cf. Kühner-Gerth I 385 a; 645, 6. Brugm. Gr. Gr.³ p. 389.

**ἀφαιροῦμαι* spolior. Zolotas Chii XXI_{18} (V) *μὴ πωλεῖν . . . τὸν μετάβολον . . . μηδαμόθεν ἢ παρὰ τῆς ἀγέλης· ἢν δέ που ἄλλη . .,* *[ἀφαι]ρέσθω τῶν ἐρίων.* Ap. Hdt. passivum verbum *ἀπαιρεῖσθαι* cum accusativo casu coniungitur. cf. Schw. I p. 66. Kühner-Gerth I 328 A. 10 c; 324 sq.

**ἀφανής* 2 sublatus, perditus. Tei 5632 $b_{38/39}$ (475) *ὃς ἂν ταστήλας ἀφανέας ποιήσει . .* Chii 5653 $a_{11/12}$ (V) *ἤν τίς τινα τῶν οὔρων τούτων . . ἀφανέα ποιήσει.* Inde a Pind. et Hdto legitur: III 104_4 *ὑπὸ τοῦ καύματος οἱ μύρμηκες ἀφανέες γίνονται ὑπὸ γῆν.* VII 37_7. IV 150_{14} *ἐς ἀφανὲς χρῆμα ἀποστέλλειν ἀποικίην* (= *ἄδηλον πρᾶγμα*). II 23_1 et Steinii not.

**ἀφανίζω* tollo, subverto, exstinguo. Notione propria: Iasi 5517_7 (IV/III) *ἢν δέ τις τὴν στήλην ἀφανίζει.* Translate: Magnesiae 5736_{19} (IV) *τὴν ὑπὲρ θεῶν μου διάθεσιν ἀφανίζεις.* Inde ab Hdto III 126_{13} *ἀποκτείνας δέ μιν ἠφάνισε αὐτῷ ἵππῳ.* cf. IV 95_{16} passivum: *ἐκ μὲν τῶν Θρηίκων ἠφανίσθη.* Alia testimonia ap. Schweig. I 114.

**ἀφηγέομαι* dux sum, duco. Tomis 5545_{10} (I) *οἴεται δεῖν κατα-*

στῆσαί τινας τοὺς ἀφηγησομένους καὶ φυλάξοντας τοὺς . . τόπους. Sic Plat. Legg. VI 760 d. Xen. Cyr. II 3, 22. Contra ap. Hdt. notione „narrandi" occurrit vocabulum (ἀπήγησις = narratio, cf. s. v.). I 24_{23} ἀπηγέεσθαι πᾶν τὸ γεγονός. III 70_3 ἀπηγήσατο πᾶν τὸ πρῆγμα. Plura ex. ap. Schw. I 72 ἀπηγέεσθαι.

*ἀφικνέομαι pervenio. Oropi 5339_8 (411/10) ἐπιμελεῖσθαι . . τῶν ἀφικνεομένων εἰς τὸ ἱερόν. Prienae 5581_4 (?). Inde ab Hom. et Hesiodo saepissimeque ap. Hdt. Schw. I 74.

*ἀφίσταμαι deficio. Prienae 5581_{13} (306—281) οὐδαμῶς ἀφίσταται τῶν ἡμῖν χρησίμων. Hdtus verbum ἀφίσταμαι modo cum praep. ἀπό (I 95_9 ἀπ' αὐτῶν Μῆδοι ἤρξαντο ἀπίστασθαι) modo cum solo genetivo coniungit: II 113_{11} τοῦ Ἀλεξάνδρου ἀπιστέαται θεράποντες. cf. Kühner-Gerth I p. 396 sqq. Cum Hdto consentiunt lapides Attici. cf. Meisterh. p. 212, 9. Ditt. III p. 269.

ἄφρων 2 amens. Chers. Taur. 5784_5 (III) [γένοιντο ἄ]φρονες. Verbum ἀφροσύνη bis ap. Hdt. legitur, sed ἄφρων desideratur, cum ap. alios scriptores inde ab Homero passim legatur hoc adiectivum.

*ἄχος dolor. *Adesp.* (*tit. Athen. inv.*) 5781 . . . ἱππόβοτον δὲ πατρίδα Σαλυβρίαν ἵκετ' ἄχος φθιμένου. cf. Δ 169. Υ 293. Hdt. II 131_5 ἡ παῖς ἀπήγξατο ὑπὸ ἄχεος. Vox poetica, quae legitur etiam ap. Xen. Cyr. V 5, 6. VI 1, 37. Plut. Cor. 20, Nic. 10.

*ἄχρι usque ad, particula „terminum ad quem" significans. Chii 5653 $a_{3/4}$ (V) ἀπὸ τῆς τριόδου ἄχρι Ἑρμωνόσσης. P 3_{12} (334/3) δεδόσθαι αὐτῶι . . γῆς ἔγκτησιν ἄχρι ταλάντων πέντε. Hdt. II 138_8 ἄχρι τῆς ἐσόδου τοῦ ἱροῦ ἑκατέρη ἐσέχει. Semel ἄχρι οὗ I 117_{15} ἄχρι οὗ τελευτήσῃ. cf. Steinii not. ad IV 172_{14}; Kühner-Gerth I 346; Smyth p. 595; Brugmann Gr. Gr.[3] 563; G. Meyer[3] 395.

*ἄωρος 2 immaturus. Amorgi 5379_3 (IV) ὤλετ' ἄωρος ἐών. Hdt. II 79_{12} ἀποθανόντα δὲ αὐτὸν ἄωρον (ἄωρον β; ἄνωρον α) cf. Eur. Iph. Aul. 1218 ἄωρον ἀπολλέσαι[1]).

B.

*βακχεύω Bacchis initio. Cumis $I_{4/5}$ (V) οὐ θέμις ἐντοῦθα κεῖσθαι (ε)ἰ μὴ τὸν βεβαχχευμένον, i. e. non licet hic sepeliri nisi Bacchis initiatum. Hoc loco nec Bacchi sollemnia celebrandi

[1]) Brugmann, Gr. Gr.[3] 169 § 159 „Im Anschluß an Doppelheiten wie ἄισος = *ἀ-Ϝισος und ἄν-ισος, ἄελπτος = *ἀ-Ϝελπτος und dgl. stellte sich ἄ-οδμος neben ἄνοδμος, ἄ-οζος neben ἄν-οζος." Ita explanari videtur ἄ-ωρος et ἄν-ωρος.

notione ut ap. Hdt. IV 79_{10}, etc. nec furendi ut in Soph. Ant. 136 et saepius in Eur. Bacch. legitur, sed de eo dicitur, qui mysteriis initiatur, quae vocabuli nostri vis omnino nova est. cf. Comparetti, Ausonia I (1907) p. 13—20; Haussoullier, RPh. 1906 II p. 141 sq. Roscher ap. Pauly-W. s. v. Bacchus II p. 2784.

βαλανεῖον balneum. M 2 *τὸ βαλανεῖον ἀνέθηκεν.* Aristoph. Plut. 535. Plat. Rep. VI 495e.

βαρβαρικός 3 barbaricus. Sami 5702_{26} (IV̊) *παραπετάσματα δύο· βαρβαρικὰ ποικίλα.* Vox *βαρβαρικός* semel in quibusdam codd. Hdteis occurrit: VIII. 115_{8} *τὸ οὔνομα ὡς ἔστι Ἑλληνικὸν καὶ οὐ βάρβαρον* (*β; καὶ οὔτε βαρβαρικόν* AB[2], om. B[1]).

**βάρβαρος* 2 barbarus. Tei 5632 $b_{26/27}$ (475) *ἢ πρὸς Ἕλληνας ἢ πρὸς βαρβάρους.* Chii 5655_{11} (333/2) *τῶν δὲ προδόντων τοῖς βαρβάροις* (Persis!) *τὴν πόλιν* (Epistola Alex. Magni ad insulae Chii incolas missa). Saepius Hdt. et inde ab illo scriptores solutae orationis (cf. Homer. *βαρβαρόφωνος*!), Aeschyl. Pers. 255. 337 etc. cf. A. Eichhorn, *Βάρβαρος* quid significaverit (Diss.), Lipsiae 1906.

**βασιλεύς.* 1. rex, populi princeps: a) Persarum. Magnesiae 5736_{1} (VI—2) *βασιλεὺς βασιλέων Δαρεῖος.* l. 16/17 *ἐμ βασιλέως* (sc. *Περσῶν*) *οἴκωι.* Mylasae 5753 a_{5} (367/6) *ἀποσταλεὶς ὑπὸ Καρῶν πρὸς βασιλέα.* (sc. *Περσῶν*). l. 8 *καὶ βασιλεὺς ἀδικεῖν καταγνοὺς Ἄρλισσιν ἐζημίωσε θανάτωι.* b) aliarum nationum: Alexander Magnus: Chii 5655_{1} (333/2) *παρὰ βασιλέως Ἀλεξάνδρου.* l. 19 *παρ' Ἀλεξάνδρου τοῦ βασιλέως.* Iasi 5516_{7} *Ἀλεξάνδρωι βασιλεῖ.* Prienae 5583_{1} *Βασιλεὺς Ἀλέξανδρος.* Ptolemaeus: Mileti 5511_{1} (260) *Βασίλισσαν Φιλωτέραν βασιλέως Πτολεμαίου.* Ibid. 5500_{10} (51—47) *πρὸς βασιλέα Πτολεμαῖον βασιλέως Πτολεμαίου.* Ut in titulis Atticis sic in Ionum lapidibus deest articulus, ubi de Rege Persarum sermo est, itemque in titulo votivo Milesio 5511 (cf. Meisterh.[3] 230 sq.). Semel tantum invenitur articulus Chii 5655_{18} (supra), ubi de Macedonum rege agitur. 2. Magistratus liberae rei publicae: Mileti 5495_{22} (VI) *τούτοισι τοῖς ἱεροῖσιν ὁ βασιλεὺς παρίσταται.* Chii 5653 c_{10} (V) *ἐπαράσθω κατ' αὐτοῦ ὁ βασιλεός* (cf. Blass, Ausspr.[3] p. 72). Ibid. 5662_{8} (V—IV) *ὁ ἰδὼν κατειπάτω πρὸς τοὺς βασιλέας* (sc. *Χίων.*). Mileti 5497_{5} (IV°) *ἢμ μὴ βασιλεὺς λαμβάνηι.*

**βασιλεύω* regno, rex sum: 1. absolute: Wil. Chii 25 a_{4} (600) *δημαρχῶν ἢ βασιλεύων.* Mylasae 5753 $a_{1/2}$ (367/6) *ἔτει τριηκοστῶι . . Ἀρταξέρξευς βασιλεύοντος.* it. b_{2}. c_{1}. cf. Hdt. II 137_{3} *ἐπὶ τούτου βασιλεύοντος.* 2. c. gen. coniunctum: Panticap. 5557_{4} *Λεύκωνος ἄρχοντος Βοσπόρου . . . καὶ βασιλεύοντος Σινδῶν, κτλ.* it. legitur ibid. 5559_{4}. 5560_{3}. 5561_{4}. Theodosiae 5578_{4}. Phanag. 5647_{4}. ibid. 5648_{4}. 5649_{3}. 5650_{4}. 5646_{5} . . *ἄρχοντος*

Παιρισάδους Βοσπόρου καὶ βασιλεύων (anacolouthia) *Σινδῶν.* cf. Hdt. II 137_6. I 206_5. De genetivo casu cf. Kühner-Gerth I 367, 7. Omnes tituli isti posteriore saeculi IV[i] parte exarati sunt. In his titulis Spartocidae Graecorum archontes, barbarorum autem reges vocantur. Sic *ἄρχων Σικελίας* ineunte saeculo quarto in lapidibus vocatur Dionysius, quia paulo ante Carthaginiensibus devictis totam fere Siciliam in suam ditionem redegerat: Ditt. 66_7. 89_{18}. 90_8.

βασίλισσα regina. Mileti 5511_1 (285—247) *βασίλισσαν Φιλωτέραν.* Saepius legitur in lapidibus Ptolemaeorum aetatis (ap. Mayser p. 255). In titulis Atticis Ionica vox *βασίλισσα* post annum 307 occurrit: Meisterh. 101. Ea in litteris Graecis utitur praeter Alcaeum et Aristot. (Bekker, Anecd. Gr. 84) Xen. Oecon. IX 15. Dem. LIX 74. Philemo (ca. 300 a. C. n.) CAF II frg. 16 K. cf. Lobeck Phryn. 225. Herwerd. 267. Schweizer, Perg. 140. Nachm. 121. Thumb, Hell. 57; Hdb. 380. Hdt. semper utitur forma *βασίλεια.*

βάσις basis. Olbiae 5549_{12} (post. Ch.) *νείκην χρύσεον σὺν βάσει ἀργυρέῳ.* Aesch. Soph. Plat.

βασκαίνω invideo, criminor. *Amorgi* 5353_1 (IGA) *Σατέλης ποτὲ καλός· ἐβάσκηνέν νιν . . . Δάμαλις.* Antiquissimum huius verbi, quod in litteris primum ap. Dem. VIII 19, XVIII 189 legitur, hoc est testimonium. Posteriores scriptores saepe eo usi sunt.

βασμός gradus. Cyzici 5524_{10} (IV) *ἐμισθώσατο Τεῦκρος τὸμ πύργον καὶ βασμὸν οἰκοδομῆσαι.* Difficile est e nostro titulo eruere, quid sit *βασμός:* partem inferiorem turris esse vult Haussoullier, Etudes sur l'histoire de Milet 175 sq., gradus scenae Wilhelm, Jahresber. d. österr. arch. Inst. III 54 sqq. de forma cf. *ἀνδροβασμός* supra.

βεβαιόω stabilio. Halicarn. $5727a_4$ (V[0]) *βεβαιοῦν τοὺς θεοὺς τὸν αΐδιον χρόνον.* Inde a Thuc. et Plat., sed *βέβαιος* inde ab Hdto in litteris Graecis legitur.

βεβαιωτής confirmator, sancitor. Teni 5492_{108} (183/2) *πρατῆρες καὶ βεβαιωταὶ τῶν χωρίων καὶ τῆς οἰκίας . .* nomina sequuntur. Est is sponsor, qui fidem interponit pro aliquo, cf. titulos 5727 et Ditt. 844, 846 sqq., de re ipsa Plat. Legg. XII 7 initio. IJG I p. 97 et indicem in calce voluminis. Vox saepius in papyris Aegyptiacis saeculi II a. C. invenitur. Mayser 443.

βέβηλος 2 profanus, de locis dicitur, quae intrare cuilibet fas est. Magnesiae 5736_{25} (VI) *χώραν σκαπανεύειν βέβηλον ἐπέτασσες.* Aesch. Suppl. 509 *καὶ πῶς βέβηλον ἄλσος ἂν ῥύοιτό με;* Soph. O. C. 10. Thuc. IV 97 *ἐν βεβήλῳ.*

βελτίων 2 melior. Tomis 5545_{16} (I) *ἕως ἂν εἰς βελτίονα κατάστασιν παραγενηθεὶς ὁ δῆμος.* Qua comparativi forma non utitur

Hdt., saepissime autem habet ἀμείνων, haud raro κρέσσων (Jacobitz p. 6), λωίων semel in orac. I 85_8.

*βιβλίον libellus, pro βίβλος usurpatum in unico titulo Samio 5702_{38} (346/5) ἀνεγίγνωσκεν ἐκ τοῦ βιβλίου τοῦ σεσημασμένου. In lapidibus Atticis saec. II a. C. antiquioribus invenitur βιβλίον, βίβλος, inde autem a I° saec. rursus βύβλος et βυβλίον (cf. Meisterh. 28, 4), cum in papyris Aegyptiacis iam a saec. III° a. C. fere βυ- occurrat (Mayser 102). Libri scripti locis innumerabilibus inter βιβλίον et βυβλίον fluctuant, sed sic tamen, ut βιβλίον et βίβλος longe frequentius reperiantur, quod exemplis ostendunt ex Heredoto depromptis Schw. I 121 sq. et Bredow 42. De codicum vario scribendi modo non est quod plura faciam verba, quippe quod nunc commode consuli possit Crönert p. 21, qui plurima de hac re testimonia collegit. cf. etiam Dziatzko ap. Pauly-W. III 1103. Smyth 156. Hoffmann 290, Brugmann, Gr. Gr.³ 70. G. Meyer³ 153, Thesaurum denique linguae Latinae s. v. „Bibliotheca".

*βίος. 1. vita. Prienae 5582_6 ἱερήσεται δὲ τὸμ βίον α[ὐτοῦ . .]. Ephesi 5605_3 ἱερατεύοντος διὰ βίου. Maroniae 5684_2 ἀδήλου τῆς τοῦ βίου τελευτῆς οὔσης. 2. victus. Cherson. Taur. 5784_3 (Defixionum tabella) ζοῆς καὶ βίου μὴ ὄναιντο. Homerus vocem βίος, quae in Odyssea ter (ο 491, σ 254, τ 127) legitur, nisi ad ipsam vitam significandam non adhibet, de victu simulque de vita dicitur βίοτος ap. Hom., βίος ap. Hes. Op. 31 R ᾧτινι μὴ βίος ἔνδον ἐπηετανὸς κατάκειται ὡραῖος. 42 κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισιν. cf. 232 et 499 (βίοτος). Accedit Pindarus, apud quem vitam quoque significat, N. VI 10 βίον ἀνδράσιν ἐπηετανὸν ἐκ πεδίων ἔδοσαν et Aesch. fr. 44; apud alios etiam poetas (e. g. Anacr. fr. 21, 6), Hdt., Thuc. saepe de bonis victuque usurpatur: Hdt. I 35_5 τούτοισι βίος ἀρκέων ὑπῆν. Eodem capite paulo inferius notione vitae legitur τελευτὴ τοῦ βίου ἀρίστη ἐπεγένετο. cf. I 32_{26}. 30_{19}. VIII 26_2. 51_8. 106_{11} etc. cf. Kühner-Gerth I 11, 3. Weber, Anacreontea 50.

βίοτος bona, fortuna. *Pari* 5430_7 (VI) τῶν γενεὴν βίοτον τ' αὖχσ' ἐν ἀπημοσύνηι. cf. Homer. δ 686. α 160. Ξ 122. Hes. Op. 229 etc.

†βοηγία. Tei 5633_3 (370—50) ἀτελεῖς δὲ αὐτοὺς εἶναι καὶ χορηγιῶν καὶ βοηγιῶν καὶ λαμπαδαρχιῶν. Ut χορηγία (< χορός + ἡγέομαι) officium publicum designabat, quo functus civis chorum suis sumptibus instruebat, sic βοηγία (< βοῦς + ἡγέομαι) eius munus, cui βοῦς praebendus erat. Quid autem sit βοῦς, docet Hesychius: Διὸς βοῦς· ὁ τῷ Διὶ ἀνετὸς (immunis) βοῦς ὁ ἱερός· ἔστιν δὲ ἑορτὴ Μιλησίων. βοηγός igitur is videtur esse, qui bovem sacrum praebet, quo βοηγία ipsa instituitur. cf. ταυροκαθάψια ap. Thessalos, de

quibus egit Haussoullier, Mélanges Weil 155 sq., Etudes 232, 3; de *βοηγία* cf. Chishull, Antiq. Asiat. Herw. 280 et 390 s. v. *Διὸς βοῦς*.

**βοηθέω* accurro, auxilio venio. Erythris 5689_{15} (345/4) *βοηθήσω Ἑρμίαι καὶ τοῖς ἑταίροις.* l. 26 *βοηθήσειν*. Formam *βωθεῖν* ex Hdto affert Eustath. p. 812, 59. Rara nunc inveniuntur huius formae vestigia in codd. Hdteis, quam habent omnino septies: VIII 1_{10}. 14_5. 45_2. 47_5. 72_4. 144_{25}. IX 23_3 (*β*; sed *βοη- α*); ideo iure monet Hoffmann III 370 non esse dubitandum, quin et in simplici verbo et in compositis ubique forma *βοη-* sit reddenda.

βόσκημα pecus. Eretriae 5314_{12} (^{0}IV) *ἐὰν δὲ βόσκων . .* (sc. *ἁλοῖ*), *στερέσθω τοῦ βοσκήματος.* Inde ab Aesch. et Xen. Hell. IV 6. 6. legitur.

**βόσκω* pasco. Eretriae 5314_{11} (^{0}IV) *ἐὰν δὲ βόσκων ἢ εἰρελῶν* (sc. *ἁλοῖ*). P 362_{20} (ante 350) *οἱ τὰς αἶγας βόσκοντες.* l. 18 *τοὺς τὰ πρόβατα βόσκοντας.* Ap. Hdt. non modo pascere pecora sed etiam alere homines significat I 44_7 *φονέα τοῦ παιδὸς ἐλάνθανε βόσκων.* VI 39_{12} *πεντακοσίους βόσκων ἐπικούρους.* Sic saepius scriptores, ut Aristoph. Lys. 260 et 1204, Thuc. VII 48, alii.

βουκολέω boves pasco, pasco. Chii 5662_6 (V—IV) *ἢν δὲ ποιμαίνηι ἢ ὑφορβῆι ἢ βουκολῆι . .* l. 11 *τῶι δὲ . . . βουκολέοντι ἴθυνα ἔστω.* Inde ab Homero.

**βουλεύω* 1. activum: machinor. Tei $5632\,b_{24}$ (475) *ὅστις . . τι κακὸν βουλεύοι περὶ Τηΐων τοῦ ξυνοῦ εἰδὼς ἢ πρὸς Ἕλληνας.* Hdt. eadem notione usurpat *βουλεύειν* cum accusativo rei V 124_3 *ἐγκερασάμενος πρήγματα μεγάλα δρησμὸν ἐβούλευε ὁρῶν ταῦτα.* it. VIII 18_5. Cum dativo personae et accusativo rei IX 110_4 *τῇ Μασίστεω γυναικὶ ἐβούλευε ὄλεθρον.* Sic Xen. et saepius poetae. 2. medium: decerno. Halicarn. 5726_1 (454) *τάδε ὁ δῆμος ἐβουλεύσατο ὁ Ἁλικαρναΐτέων . . ἐν τῆι ἱερῆι ἀγορῆι . . μὴ παραδιδόναι:* iussit populus. Mileti 5498_6 (III) *ὁ δῆμος βουλευσάσθω, ὅπως πάντα πραχθήσεται.* Qua cum vi haud raro ap. Hdt. occurrit vox *βουλεύεσθαι.* cf. Schw. I 125, 4. Thuc. VI 23. cf. Kühner-Gerth II 372 sq., qui multa huiusmodi exempla collegit.

**βουλή* senatus. Eretriae 5309_9 (IV) *εἶναι αὐτοῖς πρόσοδον πρὸς τὴν βουλήν.* it. 5310_{14}. Thasi 5461_{21} (411) . . . *ὃν ἂν ἡ βουλὴ συγγράψηι.* Amorgi 5361_{47} (^{0}IV) *τὴν* (sc. *γνώμην*) *τῆς βουλῆς.* Myconi 5416_{10} (III) *βουλὴ πριαμένη ἱερεῖα.* l. 13 *τὰς ὗς βουλὴ κρινέτω.* De articulo omisso cf. s. v. *ἀγορά.* Ceae 5409_3. Thasi 5464_3 *κατὰ ψήφισμα βουλῆς καὶ δήμου.* Chii $5653\,b_3$ (V) *ἐς βουλὴν ἐνεικάντων.* Chii 5662_2 (V—IV) *βουλῆς γνώμη.* Mileti 5496_{16} (IV). Ephesi 5589_2 (302/1). Magnesiae 5741_3 (III). Locutio *ἔδοξε τῆι βουλῆι,* placuit senatui, legitur Eretriae 5308_2

(post 350), 5310_5. Amorgi 5364_1 (III). Thasi 5464_5. Erythris 5686_1 (°IV). Ibid. 5687_1 (357/6). Iasi 5515_1 (353). Mileti 5496_4 (IV). Ephesi $5589_{1.2}$ (302/1). Sami 5698_1 (IV). Magnesiae 5737_8 (IV), 5738_7. Halicarn. 5728_4, 5729_4. Tomis 5545_{12} (I). Dicendi forma *ἔδοξε τῆι βουλῆι καὶ τῶι δήμωι* occurrit Eretriae 5308_{10} (IV̊), 5309_4, 5315_4. Amorgi $5366_{1.16}$ (III). Ibid. $5368_{3/4}$ (II°). cf. infra s. v. *δοκέω*. In omnibus quae attuli exemplis hoc verbum notionem senatus habet, quae inde ab Homero in litteris Graecis est usitatissima. cf. B 53 *βουλὴν δὲ πρῶτον μεγαθύμων ἷζε γερόντων* etc., rarissime autem ap. Hdt., ap. quem semper fere consilium significat. cf. Schweigh. I 125. IX 5_7 *Ἀθηναῖοι δὲ αὐτίκα δεινὸν ποιησάμενοι, οἵ τε ἐκ τῆς βουλῆς καὶ οἱ ἔξωθεν.* cf. Larfeld I 726 et 816, de re ipsa cf. Oehler in P.-W. III 1020 sqq.

**βούλομαι* volo. Oropi 5339_{31} (411—377) *θύειν δὲ ἐξεῖν ἅπαν ὅτι ἂν βόληται ἕκαστος.* l. 43 *τοὶ βολομένοι.* Eretriae 5315_{32} (341/40) *πωλεῖν . . τὸμ βολόμενον ὅτι ἂμ βόληται ἀτελέα.* l. 38 *ἐάν τις βόληται συμπομπεύειν.* Forma *βόλομαι*, quae in insula Euboea eiusque coloniis legitur, usurpatur inde ab Homero, *Α* 319, *α* 234, *π* 387, praeterea invenitur in dialecto Arcadica, C.-B. 1223_{24}. cf. Cyprium *βόλε* et Plat. Cratyl. 420 bc, nec deest in papyris Aegyptiacis *βολομένου* Par. 40, 18, 21, 24 (156 a); *βολάμενοι* Par. 48, 10 (153a). *βόλομαι* Amh. II 93,3 (181ᵖ). cf. Mayser 116. Nachm. 61. Crönert 129 sqq. G. Meyer³ 137 et 194 sq. Blass, Ausspr.³ 70. Thasi 5455 a_2 (V) *Νύμφῃσιν . . θῆλυ καὶ ἄρσεν, ἂμ βούλῃι, προσέρδειν.* Amorgi 5371_{38} (IV) *τῶι βουλομένωι.* Myconi 5416_{21} (III—II) *ἡ βουλομένη.* Erythris 5686_{11} (post 394) *ἣν βούληται.* Ibid. 5689 (IV̊) *ἐάν τι βού(λ)ωνται ἐκτ[ίθεσθ]αι κατὰ ταὐτά.* Tei 5633_{19} (IV̊) *εἰὰμ βουλέωνται ἐξάγειν*, quam formam coniectura assecutus est Schweigh. I 124: „Nescio, inquit, an pro *βούλομαι* etiam *βουλέομαι* olim fuerit usurpatum, unde certe futurum *βουλήσομαι* derivatum est.“ Aliter de hac forma disputavit Brugm. Gr. Gr.³ p. 313. cf. Tei 5633_9. Ibid. $5634_{19.20}$ (III). Reliquarum dialectorum formas collegerunt Herw. p. 286 et Boisacq p. 129.

**βοῦς* bos. Eretriae 5315_{27} (341/40) *παρέχειν δὲ ἱερέα κριτά, βοῦς* Tei 5633_5 *εἶναι . . τοὺς ἐργάτας βοῦς ἀτελεῖς . .* l. 4 *[τῶν βοῶ]ν τῶν ἀρούντων . .* Wil. Erythris 11_{16} (380—360) *βοιὸς τρεῖς σάρκας* (sc. *ἐπὶ τὴν τράπεζαν παρατιθέτω*). Cum forma *βοιός* cf. *βοιηθέω, ὀγδοίης, ὀγδοιήκοντα* apud Buck § 31. a. Nescio an ad Homericum *τεσσαρά-βοιος* fictum sit. De vocis vi usuque ap. Hdt. cf. Schw. I 126.

**βραχίων ὁ* armus animalium. Myconi 5416_8 (aet. Maced.) *ἡ πλάτη σπένδεται· τῶι ἱερεῖ γλῶσσα καὶ βραχίων.* it. l. 32. Hdt. V 12_{11} *ἐκ τοῦ βραχίονος ἵππον ἐπέλκουσαν.* IV 71_{10} *βραχίονας περιτάμνονται.*

**βωμός* ara. Chalc. Adesp. 5291_{12} (V) *λαβὼν ἐπὶ τὸν βωμόν . .*

Oropi 5339_{26} (411—377) ἐπὶ τὸν βωμὸν ἐπιτιθεῖν. l. 46 ἐν τοῖ (sc. κοιμητηρίοι) πρὸ ἠοῦς τοῦ βωμοῦ. Amorgi 5349_1 (IV) βωμὸν Διεινύσωι Ἱπποκράτης. Myconi 5416_{36} (III—II). Pari 5437_5 (II). Wil. Erythris 11_{35} (380—60) περὶ τὸν βωμόν. Vox βωμός iniuria omissa est a lexicographis Hdteis, cum saepius ap. Hdt. inveniatur: cf. I 131_{21}, $183_{5.6.7.8}$. IV 59_{11}, etc.

Γ.

*γαλαθηνός 3 lactens. P 174_{12} γαλαθηνῶι ἔλατρα ἐγ δύω χοινίκων (sc. παρέχεται) „simul cum lactente, quod diis immolabatur, liba offerebantur". cf. infra s. v. ἔλατρον. Inde ab Homero legitur δ 336, ρ 127: νεβροὺς κοιμήσασα νεηγενέας γαλαθηνούς. Anacr. frg. 51, 2 νεβρὸν .. γαλαθηνόν. cf. Athen. IX 396 c. Simonides bis de infantibus dixit. Hdt. I 183_8 opponit τὰ τέλεα πρόβατα eis, quae sunt γαλαθηνά: οὐκ ἔξεστι θύειν ὅτι μὴ γαλαθηνὰ μοῦνα. cf. Stengel, Kult. 138. Kleemann, Voc. Hom. p. 11.

*γάρ enim. *Thasi* 5457_3 (V) καλὸν τὸ μνῆμα ἔστησε θανούσηι Λεαρέτηι· οὐ γὰρ ἔτι ζῶσαν ἐσοφσόμεθα. Wil. Chii 25_9 (600) ἦν γὰρ ἁλοῖ. Magnesiae 5736_8 (VI) ὅτι μὲν γὰρ τὴν ἐμὴν ἐκπονεῖς γῆν .. ἐπαινῶ σὴν πρόθεσιν. l. 22 δώσω σοι .. πεῖραν ἠδικημένου θυμοῦ· φυτουργοὺς γὰρ ἱεροὺς .. φόρον ἔπρασσες. Particula γάρ in sententiis causalibus quae enuntiatis, quorum causa reddenda est, praeponuntur (πρόληψις), Herodoti maxime propria est ut I 8_8, 97_9 etc. cf. Kühner-Gerth II 332 sq.

γεγωνέω clara voce loquor, clamo. Chii 5653 $b_{13/14}$ (V) διὰ τῆς πόλεως ἀδηνέως γεγωνέοντες. cf. Boisacq s. v. γέγωνα p. 142. Hac voce poetica utuntur, cum poetae tum Plat. Hipp. M. 292 D οὐδέν σοι μᾶλλον γεγωνεῖν δύναμαι et Xen. Cyr. VI 27. cf. Curtius Studien I 388.

γείτων 2 vicinus. Myconi 5417_{19} (IV—III) τὸ οἴκημα .. ὧι γείτων ἡ οἰκία. it. l. 27 et 30. Teni 5492_{63} (183/2) ἐπρίατο .. τὰς θύρας ..., οἷς γείτων Ἀρκεσίμβροτος. it. l. 77 cf. l. 43. 47. 49. 56. 66/67. 93. 107. Halicarn. 5727 $a_{47.50}$ (400). Inde ab Homero legitur.

*γενεή 1. origo. *Regii* 5277 *a* (V^0) Γλαυκίαι με Κάλων γενε[αῖ Ϝ]αλεῖορ ἐποίη. Hdt. III 33_3 ἐκ γενεῆς νοῦσον μεγάλην λέγεται ἔχειν. cf. Polyb. VI 19, 2 ἀπὸ γενεᾶς ab ortu. it. Aelian. N. H. II 46. 2. progenies, familia. *Pari* 5430_7 (VI) τῶν γενεὴν βίοτόν τ' αὐχσ' ἐν ἀπημοσύνηι. Hdt. VI 86_{47} (Orac.) ἀνδρὸς δ' εὐόρκου γενεὴ μετόπισθεν ἀμείνων. cf. Φ 191 κρείσσων δ' αὖτε

Διὸς γενεὴ Ποταμοῖο τέτυκται. δ 27 *ἄνδρε δύω, γενεῇ δὲ Διὸς μεγάλοιο ἔικτον.* 3. suboles, solitum vitae humanae spatium. Halicarn. 5729_7 *ἱέρειαν ἀστὴν ἐπὶ τρεῖς γενεὰς γεγενημένην.* Ita saepius Hdt. ut II 142_6 *γενεαὶ τρεῖς ἀνδρῶν.* VII 171_4 *τρίτῃ γενεῇ μετὰ Μίνωνα τελευτήσαντα.*

**γένος* 1. stirps, suboles. Thasi 5464_9 *εἶναι Π. πολίτην καὶ τοὺς παῖδας . . . καὶ γένος τὸ ἐκ τούτων γενόμενον.* Tei 5632 a_5 (475) *κεῖνον ἀπόλλυσθαι αὐτὸν καὶ γένος τὸ κείνου.* it. l. 12 et $b_{7.\,28.\,41/42}$. Ibid. $5634_{15.\,30}$ (III) *ἐξώλης εἴη καὐτὸς καὶ γένος τὸ ἐκείνου.* Hdt. III 159_8 *ἵνα σφι γένεα ὑπογίνηται,* ita Schweigh. I 130, sed lectio omnino incerta est: ap. Bekker, Holder, Stein legitur *γενεή.* Alii saepe. cf. Thesaur. II 575. 2. gens. *Prienae* 5585_1 (330) *Κύπριος γένος ἐξαλαμῖνος.* Hdt. I 6_1 *Λυδὸς ἦν γένος,* etc. 3. genus, gens (= pars populi). Chii 5663_2 (IV) *ὅταν τὸ γένος θύῃ* (opponitur *ἐὰν ἰδιώτης θύῃ*). Sami $5698_{30.\,31}$ (322/1) *ἐπικληρῶσαι αὐτοὺς ἐπὶ φυλὴν καὶ χιλιαστὺν καὶ ἑκατοστὺν καὶ γένος.* Halicarn. 5730_4 (II/I) *μεταγράψαι . . . κατὰ γένος ἱερεῖς τοῦ Ποσειδῶνος.* cf. Fustel de Coulanges, Cité antique, 19e éd. 111 sqq.; 336—337. Hdt. I 101_2 *Δηόκης μέν νυν τὸ Μηδικὸν ἔθνος συνέστρεψε . . ἔστι δὲ Μήδων τοσάδε γένεα, Βουσαί, Παρητακηνοί.* Ibid. 56_7 *τοῦς μὲν τοῦ Δωρικοῦ γένεος, τοὺς δὲ τοῦ Ἰωνικοῦ·* cf. II 164_1.

**γεραιός* 3 senilis. Massiliae 5626_2 (aetatis incertae) *Κλεύδημος Διονυσίου γεραίτερος νικήσας ἐφήβους εὐταξίαι . . .:* „Cleudemus cum paucis ante annis epheborum certamen, cui *εὐταξία* nomen erat, vicisset bisque gymnasiarchiam in se recepisset, postea senatoribus adscriptus est.“ Kaibel, IG XIV 2445. Senatorem ergo significare videtur in nostro titulo, in quo explicando Kaibel monet *γεραιούς* sive *γεραιτέρους* senatores dici in Phrygiae inscriptionibus. cf. Xen. Cyr. I 55. *γεραίτερος,* natu maior, legitur ap. Hdt. VI 52_{18} *σφέας κελεύειν ἀμφότερα τὰ παιδία ἡγήσασθαι βασιλέας, τιμᾶν δὲ μᾶλλον τὸν γεραίτερον.* Desideratur vox in lexicis Hdteis.

**γέρας* donum honoris causa datum. Wil. Erythris 8_{10} *γέρα δὲ λάψεται . . .* $11_{24/25}$ *ταῦτα εἶναι γέρα τῶι ἱρεῖ.* Mileti 5496_8 (IV) *ἐὰν δέ τις μὴ ἀποδῶι τὰ γέρεα τῆι ἱερῆι τῆς Ἀρτέμιδος τὰ γεγραμμένα.* l. 17 *ἀποδοῦναι τὰ γέρεα τὰ γινόμενα.* Ter *γέρεα* eadem notione ibid. $5497_{1.\,4.\,7}$ occurrit. Vox *γέρεα* — Ionica pluralis forma ut *κέρεα* pro *κέρατα* — saepius legitur ap. Hdt. II 168_1, IV 162_5, 165_3, VI 57_{24}, VII 104_6. Apud scriptores idem significat vox *γέρας* atque „munus, quod honoris causa alicui tribuitur“: Hom. A 118 *αὐτὰρ ἐμοί γέρας αὐτίχ᾽ ἑτοιμάσατ᾽ ὄφρα μὴ οἶος | Ἀργείων ἀγέραστος ἔω,* ubi dicitur de praemio, quod e manubiis depromitur, sicut et alibi saepe. Hes. O. 126 R *Πλουτοδόται· καὶ τοῦτο γέρας βασιλήϊον ἔσχον.* Hdt. IV 162_5 *ἀπαίτεε τὰ τῶν προγόνων γέρεα.* VI 57_{24} *τὰ τῶν βασιλέων γέρεα.*

VII 104_6. *Panticap.* 5558_2 (347—309) ἀθάνατον θνητῶι πατρὶ γέρας τελέσας. Cum hoc testimonio conferri potest illud Homeri τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων (frequens ap. Hom. locutio) pro honore, quo adficimus mortuos. Γέρεα illa sacerdotis sacra facientis nihil aliud sunt nisi victimae partes, quas sacerdos ab eo, qui hostiam praebebat, accipiebat vectigaliumque sive reditus loco habebat. Latius quam γέρεα patet vox ἱερώσυνα, qua non solum victimae quaedam partes significantur, verum etiam alii reditus ut pecunia, etc. cf. Stengel, Hermes 31, 640 sq.; die gr. Kultusalt. p. 38.

γερουσία senatus. Ephesi 5589_2 (302/1) τὸ ψήφισμα ἀνήνεγκαν τῆς γερουσίας. l. 4 ἀποσταλείσης πρεσβείας . . ὑπὸ τῆς γερουσίης. cf. Xen. Mem. IV 4, 16 ἐν ταῖς πόλεσι αἱ γερουσίαι.

γεωργία agri cultura. Teni 5492_{94} (183/2) τὰ ὕδατα ὅσα ἐστὶ τῆς γεωργίας. Pl. Thuc. Aristot.

*γῆ 1. terra opponitur mari: Erythris 5689_{16} (302/1) κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν. it. l. 27. *Eretriae* 5302_5 τὸν δὲ κατὰ γαῖ᾽ ἐκάλυσφεν ναυτίλον. cf. Verg. mihi terram inice. Hdt. sic saepius VII 133_4 γῆν τε καὶ ὕδωρ φέρειν παρὰ βασιλῆα. cf. V 17_5. 18_3 etc. 2. patria: *Adesp. (tit. Athenis inv.)* 5780_3 γῆς ἀπὸ πατρωίης. 3. terrae pars, regio. Amphipoli 5282_4 (357/6) τὴν γῆν τὴν Ἀμφιπολιτέων. Magnesiae 5736_{10} (VI) Persarum rex de parte regni hanc usurpat vocem: τὴν ἐμὴν ἐκπονεῖς γῆν. Tei $5632\,a_6$ (475) ἐς γῆν τὴν Τηΐην. it. $b_{9.\,22}$. Ephesi $5597_{12.\,14}$ (287—81). 4. ager, fundus. Oropi 5338_8 (ante 333) γῆς καὶ οἰκίης ἔνκτησιν it. Eretriae 5310_{10}. Amorgi 5371_7 (IV) τὴγ γῆν ἀρόσει ἐναλλάξ. Cei 5399_2 (IV) Ποιασσίων ἡ γῆ. Halicarn. 5726_9 (V) μήτε γῆν μήτε οἰκία. cf. l. 25. 17. 29. Ibid. $5727\,a_{3.\,7.\,12.\,16.\,18.\,20.\,21.\,26.\,27.\,29.\,31.\,34\,36.\,37.\,39.\,42.\,57.\,60}$ $c_{5.\,15}$ (V^0). Chii $5653\,c_{12}$ (V) τὰς γέας καὶ τὰς οἰκίας ἐπρίαντο. Chii $5661_{8.\,10.\,29.\,31.\,37}$ (IV^0). Iasi $5515_{31.\,33.\,36.\,51}$ (IV^0). Mileti $5493\,b_{26}$ τῶν οὔρων ἀποδεχθέντων τῆς γῆς. Zeleae 5532_{40} (post 334) αἱ δημόσιαι γέαι. Ibid. $5533\,f_1$ (post 334) τὰς γέας τῶμ φυγάδων. Ephesi $5597_{4.\,5.\,10}$ (287—81). Mylasae $5755_{1.\,8.\,10.\,14}$ (II^0). Magnesiae 5744_2. De plurali forma, quae etiam apud Hdt. legitur (cf. IV 198_4 αὕτη ἡ γῆ ὁμοίη τῇ ἀρίστῃ γεῶν), egit Hoffmann III 267; A. Fick, BB 11, 250 et 28 (1904), 93.

*γίνομαι fio. γ littera evanescit in γίνομαι, γινώσκω, iam a saeculo V^0, qua de forma a γίννομαι derivanda egit G. Meyer[3] p. 364. Fuochi, Studi II 231. Schmid, Atticismus II 29. Brugm. Gr. Gr.[3] p. 107. Thumb, Hdb. p. 352, 12 b.[1]) Hdtei codd.

[1]) „In γίγνομαι und γιγνώσκω ist das zweite γ mit Ersatzdehnung, vermutlich infolge einer dissimilatorischen Wirkung des anlautenden γ- geschwunden: γινομαι und γινώσκω sind in der ionischen Prosa einstimmig überliefert.“ Thumb, Hdb. p. 352. Nota tamen legi Sami 5702_{38} (IV^0) ἀνεγίγνωσκεν ἐκ τοῦ βιβλίου. cf. quae sub hac voce supra disputavi.

semper fere *γίνομαι* tradunt (Bredow 124), quod idem de Heroda dicendum est (R. Meister 860). 1. orior, nascor. Thasi $5464_{8/9}$ *γένος τὸ ἐκ τούτων γενόμενον.* Halicarn. 5729_7 *παρέξεται ἱέρειαν ἀστὴν . . ἐπὶ τρεῖς γενεὰς γεγενημένην.* Hdt. I 133_2 *ἡμέρην τῇ ἕκαστος ἐγένετο.* VIII 22_{12} *ἀπ' ἡμέων γεγόνατε,* etc. Non modo de animalibus sed etiam de rebus usurpatur ut de fructibus, qui ex aliqua re gignuntur: M 1_4 (⁰V) *ἑκατὸν στατῆρας αὐτῶι γενέσθαι.* Chii 5663_{13} (IV) *τὰ δὲ γινόμενα ἀποδιδόναι τὸν θύοντα τῶι ἱερεῖ.* Mileti 5496_{17} (IV) *τὰ γέρεα τὰ γινόμενα.* cf. Xen. An. VII 8, 3. *χρήματά μοι γίγνεται.* Dem. XX 37, XXVII 24 etc. 2. fieri, evenire. Oropi 5339_{17} (411—377) *τὰ δὲ μέζονα ἡχοῖ ἑκάστοις αἱ δίκαι ἐν τοῖς νόμοις εἰρῆται, ἐντοῦθα γινέσθων,* si de maioribus delictis agatur, res apud iudices agatur, ad quos secundum legem pertinet. Eretriae 5315_{24} (341/40) *μέχρι οὗ ἂν ὁ ἀγὼν γένηται.* Neapoli $5272_{14.18}$ *τότε ἡ οἰκονομία ὑπὸ τῶν προγεγραμμένων γείνεσθω,* administratio sollemnium instituenda est ita, ut praescripta serventur. Thasi 5461_{10} (411) *ὀλιγαρχίης . . γενηθείσης.* Ibid. 5464_{11} *ὅτι δ' ἂν ἀνάλωμα γίνηται εἰς ταῦτα, δοῦναι τὸν ἱερομνήμονα.* Ceae 5406_{11} (II) *τὰς γεγενημένας τιμὰς Χαρμίππωι.* Mileti 5495_{12} (VI) *καὶ παιὼν γίνεται.* Halic. 5726_{19} (ante 454) *ἀπ' ὅτεο ὃ ἄδος ἐγένετο.* Mylasae 5753 a_3 (367—60) *ἐκκλησίης κυρίης γενομένης,* it. b_3. Erythris 5689_7 (IV̊) *ἐπειδὰν δὲ εἰρήνη γένηται . . .* Wil. Chii 25 b_{13} (600) *ὁκό]σαι ἂν ἔκκλητοι γένωνται* (sc. *δίκαι*) . . . Mileti 5498_1. Prienae 5588_6 *περὶ τῆς δίκης τῆς γενομένης περὶ τῆς ἱερατείης.* Magnesiae 5738_8 *ἐκκλησίας κυρίας γενομένης.* Tomis 5545_6 (I) *διὰ τὴν γενομένην λοιμικὴν περίστασιν.* Huc pertinent exempla Hdtea, quae collegit Schweigh. I 132, 2 sq. Cum dativo personae coniunctum hoc verbum commode interdum reddas verbis Latinis contingere, fieri, accidere: Amorgi 5361_{33} (ⁿIV) *οἱ διαλλακταὶ . . . οἷς δεῖ τὰς δίκας ἐπὶ τοῦ ἀστικοῦ δικαστηρίου γενέσθαι.* Mileti 5495_{37} (VI) *γίνεται δὲ Ὀνιτάδησιν ἀπὸ μολπῶν ὀσφύες πᾶσαι.* cf. l. 44 *ὁ δ' οἶνος ἀπὸ μολπῶν γίνεται.* Chii 5663_{14} (IV) *γίνεσθαι δὲ καὶ τοῖς ἄλλοις ἱερεῦσι, . . κατὰ ταὐτά.* cf. Hdt. IX 46 *ἡδομένοισιν ἡμῖν οἱ λόγοι γεγόνασι,* et Thuc. V 111. 3. fio, sum, ubi copulae munere fungitur *γίνομαι.* Eretriae 5315_{40} *ὅπως ἂν ὡς καλλίστη ἡ πομπὴ γίνηται.* Thasi 5464_4 *ἀνὴρ ἀγαθὸς γεγένηται περὶ τὴν πόλιν.* Ceae 5411_3 *Φιλητὼ . . ἱέρεια γενομένη.* M 1_7 (⁰V) *ἢν δὲ ἡ πόλις ἐγκρατὲς γένηται.* Mylasae 5753 a_{15} *ἐξώλη γίνεσθαι καὶ αὐτὸν καὶ . . .* it. b_{14}. $c_{18/19}$. Zeleae 5533 a_2 (IV⁰) *εὐεργέτηι γενομένωι τῆς πόλεως.* it. b_3. $d_{2/3}$. e_3; contra c_3 *προξένωι ἐόντι καὶ εὐεργέτηι.* Iasi 5516_2 (IV⁰) *καλοὶ κἀγαθοὶ γεγένηνται περὶ . .* it. Sami 5698_5 (post 322). Tei 5634_5 (IV) *ἢν δὲ οἱ ἐνεστηκότες ταμίαι ἢ οἱ ἑκάστοτε γινόμενοι.* it. l. 26. Halic. 5730_3 (II/I) *τοὺς*

γεγενημένους ἀπὸ τῆς κτίσεως ἱερεῖς. Exempla Hdtea haud pauca collegit Schweigh. I 133, 3. cf. praeterea Stahl 94 sq. et 219 3. De *γίνομαι* ap. posteriores Graecos cf. Thumb, Hell. 207, Hdb. 379. Mayser 164 sq. et grammaticos, quos Mayser in adn. 1 p. 165 laudat.

**γινώσκω* censeo, existimo, statuo. De forma cf. quae sub verbo *γίνομαι* docui, et Thumb, Hdb. p. 352, 12. In codd. Hippocrateis (Kuehl. Proleg. I. CXIV sq.) longe saepius *γιν-* legitur, ita ut editor omnibus fere locis *γινώσκω* receperit. „*Γινώσκω* quidem eiusque composita ubique nunc sic scripta (*γιν-*) apud Nostrum leguntur nulla varietate adnotata." (Bredow 124). Mylasae 5753 c_7 (355/4) *ἔγνωσαν Μυλασεῖς παρηνομημένου τοῦ ἱεροῦ . . ἔρευναν ποιήσασθαι*, templi polluti quaestionem habendam esse censuerunt. Ephesi 5589_6 (302/1) *ἐγνῶσθαι ἐπαινέσαι Εὐφρόνιον*. Ut in his exemplis ita saepius ap. Hdt. *γινώσκω*, quod proprie est verbum „sentiendi", pro verbo „volendi" ponitur, ita ut non censere aliquid esse significet, sed efficere, ut aliquid fiat vel sit. Hdt. I 74_{17} *Ἀλυάττεα ἔγνωσαν δοῦναι τὴν θυγατέρα Ἀστυάγει*. I 78_9 *Τελμησσέες τάδε ἔγνωσαν, στρατὸν ἀλλόθροον προσδόκιμον εἶναι Κροίσῳ*. Alia ex. ap. Stahl 633, 1; Kühner-Gerth II 68 sq.; Schweigh. I 133.

**γλῶσσα* lingua = corporis membrum. Myconi $5416_{8.31.32.33.34}$ (III) *γλῶσσα*, i. e. lingua victimarum, quae sacerdoti tribuitur. Chii $5663_{3.7}$ (IV) *τῶι ἱερεῖ . . δίδοσθαι . . γλώσσας καὶ σπλάγχνα*. Mileti 5497_2 (IV⁰) *λά[ψεται γλῶσ]σαν, ὀσφύν, δασέαν . . .* Hac vi inde ab Homero legitur. Ap. Hdt. I 123_{17} *ἀπὸ γλώσσης ἐπειπεῖν*, ore, oretenus, nempe non scripto aut per litteras. cf. Schweigh. I 134. At semper fere ap. Hdt. *γλῶσσα* est sermo gentis cuiusque proprius, *γλώσσης χαρακτήρ*. Sic I 57_{14} *τὸν τῆς γλώσσης χαρακτῆρα ἔχουσι ἐν φυλακῇ*, 142_{17} *οὗτοι χαρακτῆρες γλώσσης τέσσερες γίνονται*. cf. Il. B 804. Thuc. III 94. Sic autem Romani quoque „linguam" itemque plurali numero „linguas" dicunt.

**γνώμη* sententia, decretum. Halic. 5727_4 (V⁰) *γνώμη πρυτάνεων*. Chii 5662_2 (V—IV) *βουλῆς γνώμη*. Zeleae 5532_{13} (post 333) *κατὰ γνώμην τὴν ἑαυτοῦ* (*ψηφίσματος*). Halic. 5728_3. Sami 5699_4 *γνώμηι πρυτάνεων*. Notionem sententiae haud raro habet ap. Hdt. cf. exempla, quae collegit Schweigh. I 135, 2) et Herwerd. 317. Hesych. *γνῶμαι· τὰ ψηφίσματα*.

**γνώμων*. Iasi 5515_{52} (ante 353) *γνώμονες παρέστησαν*, testes hic esse videntur, sed, cur hoc solo loco enumerentur, cum ceteris huius lapidis locis occurrant mnemones, expediri non potest. cf. *ἐπιγνώμων* infra. Translaticia atque vulgaris vis huius vocabuli, quod semel ap. Hdt. legitur II 109_{10}, solarii est, cuius umbra designantur horae, quod quidem Romani Graeco nomine gnomonem vocant. cf. Plin. N. H. II 72. Hdt. l. l. *πόλον καὶ γνώμονα καὶ τὰ δυώδεκα*

μέρη τῆς ἡμέρης παρὰ Βαβυλωνίων ἔμαθον οἱ Ἕλληνες. cf. Steinii adn. ad loc. Herw. 318. Ap. Lys. VII 25 γνώμων inspector est. In tit. edito ab Hogarthio ap. Flinders Petri, Koptos, 1896 p. 27 sqq. l. s. (a. 90 post. Ch.) normam portitorum significat. Lex. Rhet. p. 233, 28: γνώμων, σύνταξίς τίς γραμμάτων, καθ' ἣν τὰ τέλη πράττεσθαι χρὴ τοὺς ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς εἰσκομίζοντες (καὶ) ὧν ἂν ἐκφέρωνται. cf. Wilcken, O. G. I 347. De re ipsa cf. Schultheß in P.-W. VII 1500 sqq., ubi sub 3) de nostris quoque γνώμοσι verba facit.

*γονή genus. Zolotas Chii $IIIa_{14}$ b_{15} (epist. Attali regis) Μενεστράτου τοῦ Βίωνος, γονῇ δὲ Ἀθηναγόρου, ἀγροὶ οἱ ἐν τῇ Ἀκτῇ. Bion est pater adoptivus (ποιητός), cui opponitur verus pater Athenagoras. Lysias XIII 91 γόνῳ πατήρ dicit. Seminis vi occurrit vocabulum ap. Hdt. III 101_3, 109_5; Hypocr. 232, 29 etc. Plat. Phaed. 248 d, etc.

*γονυ genu. Zolotas Chii $XIX_{6/7}$ (V^0) τῶν ἱρέων γίνεσθαι σπλάγχνα τὰ ἐς γόνατα καὶ γλώσσας.[1])

*γράμματα. 1. scriptum: Thasi 5461_{18} (411 a. Ch.) ἀντίγραφα τῶν γραμμάτων. Sic saepius Hdt. I $187_{4.14}$. IV 87, alii scriptores, lapides. cf. Ditt. III p. 274. 2. Litterae et acta publica: Chii $5661_{25/26}$ (IV̂) ὁμολογοῦσιν τὰ γράμμα[τα τὰ τῶ]ν συναγωγῶν Ἡρόκριτος, Πολύξενος . . . agitur de tabellis rerum conductarum. cf. Aristoph. Eccles. 1050. Plura in Thes. II 754 et Ditt. l. c.

*γραμματεύς scriba publicus. Pari 5440_9 (III) nominum serie praeposita legitur καὶ ὁ γραμματεὺς Ἀνδρῶναξ Ἀπολλοδώρου. Apud Atticos iam Cimonis aetate legitur IG I 13_5. cf. Meisterh.[3] 230, 28. Herwerd. 321. Ditt. Syll. III 155.

γραμματεύω scriba sum. Neapoli 5271_5 ἡ φρητρία . . Λεύκιον . . γραμματ(εύ)σαντα, ἄρξαντα τὸν πενταετηρικὸν θεοῖς. In titulo legitur ΓΡΑΜΜΑΤΙΣΑΝΤΑ. Si mendo caret locus, vox ad vocabulum γραμματιστής ficta est. Ceterum verbum γραμματίζω = γραμματεύω Boeotos usurpasse notum est. cf. IG VII 5240 b_{33}, Collitz-Bechtel 496_{13}, 548_5. Herwerd. 321 s. v. γραμματίδδοντος. Magnesiae 5737_7 (IV^0) ἐγραμμάτευεν Πλείσταρχος. Ibid.

[1]) Quid sit σπλάγχνα τὰ ἐς γόνατα, me nescire fateor. Legitur similis quidem locutio Chii $5663_{4.8}$ (saec. IV) σπλάγχνα τὰ εἰς χεῖρας, de qua tamen certant grammatici. Ditt. 599, nota 2, duobus locis (Lyc. Leocr. 20 et Aesch. I 114) commotus hic caerimoniam sublata exta manibus gestandi intellegendam esse putat, quam non nisi in sacris, quae iurisiurandi causa fierent, valuisse suspicatur. Hoc negat Ziehen, LGS II 298 statuitque σπλάγχνα τὰ ἐς χεῖρας esse eam quantitatem extorum, quam sacerdotes manibus tenere poterant, „meminisse enim oportet quibusdam locis maiorem extorum partem sacerdotibus cedere solitam esse velut Halicarnassi et Iasi partem quartam, unde intellegitur alibi, ut tantummodo τὰ εἰς χεῖρας acciperent, diserte praecipi.“ Ziehen, ibid. Neutram explicationem convenire nostro titulo patet, ubi legitur σπλάγχνα τὰ ἐς γόνατα. Nescio an eae victimae indicentur partes, quae ad genua sacerdotis immolantis et ad manus propius accedebant.

5741_3 (III) *γραμματεύοντος τῆς βουλῆς Λ.* Ibid. 5738_6. Halic. 5728_2, 5729_3. Wil. Erythris $7_{1/2}$ *ὅσοι ἤδη ἐγγραμμάτευσαν* . . . 3/4 *μὴ ἐξεῖναι γ-σαι.* it. 5/6. 9. cf. Larfeld II 603 sqq., 708; Mayser 463. Legitur IG I 176 (426 a. C.). Non abs re est hunc Poll. IV 19 afferre locum: *Ἡρόδοτος μέντοι γραμματιστὴν τῶν ἐν Σάϊ ἱερῶν χρημάτων εἴρηκεν ἀντὶ γραμματέως.* cf. Hdt. II 28_4, III 123_4. Cass. Dio. 755, 1. De re ipsa egerunt Schömann-L. I 311 et nuperrime multo etiam accuratius atque copiosius Schultheß in P.-W. VII 1708—80.

**γράφω* scribo. 1. activum: Oropi 5339_{42} (411—377) *ἐκτιθεῖν ἐν τοῖ ἱεροῖ γράφοντα ἐν πετεύροι σκοπεῖν τοῖ βολομένοι.* Amorgi 5361_{31} (°IV) *ἐὰμ μὴ οἱ διαλλακταὶ γράψαντες καταλείπωσιν.* Erythris 5687_{18} (357) *γράψαι δὲ ταῦτα ἐστήλην.* it. 5689_{31} (IV̊), $5688_{7/8}$ (IV). Chii $5655_{4/5}$ (333/2) *νομογράφους, οἵτινες γράψουσι τοὺς νόμους.* cf. Hdt. V 58_{14} *ἐς . . διφθέρας γράφουσι.* I 125_4 *γράψας ἐς βυβλίον τὰ ἐβούλετο.* 2. medium: Oropi 5339_{40} (411) *τὸ ὄνομα τοῦ ἐγκαθεύδοντος γράφεσθαι τὸν νεωκόρον.* cf. Hdt. III 82_6 *γενομένου γὰρ τέρατος φυλάσσουσι γραφόμενοι τὠποβαῖνον.* cf. Schweigh. I 138. 3. passivum: Neapoli $5272_{20/21}$ *τὸ δὲ γραπτὸν τὸ τεθὲν ἢ προσηλωθὲν ὀφειλέτωσαν ... μεταπαραδιδόναι:* „scriptum, propositum, affixum, formula sollemni dictum est ut in stilo quem vocant curiali“ Franzius CIG n. 5785. Tei $5632\,b_{36/37}$ (475) *ταστήλας ἐν ἧισιν ἠπαρὴ γέγραπται.* Halic. $5726_{44/45}$ (ante 454). Mileti 5496_7 (IV). v. 14 *ὀφείλοντα τὴν ζημίην τὴν γεγραμμένην.* Prienae 5581_9 (306—281) *παραπλησίως τοῖς ἐν τῶι ψηφίσματι γεγραμμένοις.* cf. Dem. XX 92 *οἱ νόμοι καθ' οὓς τὰ ψηφίσματα δεῖ γράφεσθαι.* Tei 5634_5 (III) *καθάπερ ἐπάνω γέγραπται.* Hinc *τὰ γεγραμμένα* vim accipiunt praescripti, legis: Olynthi $5285\,b_6$ (389) *τελέοντες τὰ τέλεα τὰ γεγραμμένα.* Neapoli 5272_{24}, Amorgi 5361_{40} (°IV) *παρὰ τὰ γ.* Mileti 5496_{10} (IV) *τὰ γέρεα τῆι ἱερῆι . . τὰ γεγραμμένα.* Iasi 5517_6 (IV—III). Tei 5634_6. l. 16 *ἅπερ ἐν τοῖς νόμοις γεγραμμένα ἐστίν.* Aoristi I et II formae inveniuntur: Mileti 5495_5 (saec. VI) *καὶ οὕτωι τάδε γραφθέντα ἐτέθη.* Chii 5655_7 (333/2) *τὰ δὲ γραφέντα* (scil. *ὑπὸ τοῖς γράφουσι τοὺς νόμους*) *ἐπαναφέρεσθαι πρὸς Ἀλέξανδρον.* cf. Hdt. IV 91_8 *ταῦτα δὲ ἐνθαῦτα ἐγράφη.* Ap. Hdt. etiam cum pingendi notione occurrit verbum *γράφω* IV $88_{3\cdot5}$ *ἀπ' ὧν δὴ Μαρδοκλέης ἀπαρχὴν ζῷα γραψάμενος πᾶσαν τὴν ζεῦξιν τοῦ Βοσπόρου καὶ βασιλέα τε Δαρεῖον ἐν προεδρίῃ κατήμενον καὶ τὸν στρατὸν αὐτοῦ διαβαίνοντα, ταῦτα γραψάμενος ἀνέθηκε ἐς τὸ Ἡραῖον,* ubi notanda primum structura verbi c. duplici acc., deinde significatio medii: pingendum curare, ut ap. Plut. Mor. 40, Pompei. 2.

†*γυλλός ὁ* cubus aut quadrangulus lapis. Mileti 5495_2 (VI) *καὶ γυλλοὶ φέρονται δύο.* Adhuc vocabulum ap. solum Hesych.

legebatur: *γυλλός· κύβος ἢ τετράγωνος λίθος.* Dubitabatur de vera scribendi ratione quoniam eadem glossa in Et. M. sic legitur: *γυαλός.* Recte monet Wil. difficile intellectu esse vocem *γυαλόν* (< *γύαλον* = vola), in qua rei concavae notio inest, sensim „aleae" significationem cepisse.[1] cf. Wilam. Berl. Sitzb. 1904 p. 629; Walde s. v. vola.

γυμνασιαρχέω. Massaliae 5626_4 *γυμνασιαρχήσας δίς.* Chii $5660_{1/2}$ *ἐπὶ . . γ[υμνασι]αρχούντων . . . οἵδε ἐνίκων τῶν τε παίδων . . .* E titulo, quem laudavi, difficile est erui, quid fuerit *γυμνασίαρχος* Massaliae, nescio an magistratus annuus, qui summam rerum gymnasticarum curam habebat ut Tei ap. Ditt. 523_{29} et fortasse etiam Chii in eo quem attuli titulo, cum agatur hic de certaminibus puerorum, epheborum etc. Non confundendam esse iure monet Ditt. 523 ad. 14 cum hoc instituto, quod in plerisque civitatibus fuisse videtur, Atheniensium illam liturgiam, quae *γυμνασιαρχία* vocabatur, quae semper ad diem certam atque constitutam potissimumque ad lampadedromiae certamen spectabat; item ab his magistratibus distinguendi menstrui gymnasiarchi, qui posteriore aetate Athenis ex ephebis constituebantur. cf. Ditt., De Ephebis Atticis p. 43. Schömann-L. I 110 et 501. Oehler in P.-W. VII 1969—2004.

**γυμνάσιον* gymnasium. Zolotas Chii III b_6 (epist. regis Attali) *εἰς τὴν τοῦ πυρὸς καῦσιν τὴν ἐν τῶι γυμνασίωι ..* Ap. Hdt. IX 33_8 de corporum exercitatione usurpatur.

γυναικονόμοι magistratus modestiae matronali praefecti, ne licenter exeant et sint indecore ambulatrices (Thesaur.) Sami 5711_3 *οἱ γυναικονόμοι ..* sequuntur nomina. Complures civitates, in quibus huiusmodi magistratus erant, enumerat G. Gilbert, Gr. Staatsaltertümer II p. 337. Herw. 326. Athen. VI p. 245 a, Aristot. Pol. IV 15. Schömann-L. I 155 et 580. Boerner in P.-W. VII 2089 sq.

γυνή. 1. mulier. Chalc. Adesp. 5291_5 (V) *ἀνήβους ἢ γυνα[ῖκας].* Oropi $5339_{45.46}$ (411—377) opponuntur *ἄνδρες* et *γυναῖκες.* Ceae 5398_{18} (V^0) *τὰς γυναῖκας τὰς ἰούσας ἐπὶ τὸ κῆδος.* v. 24. 28 item. 2. uxor. Apolloniae 5339_7 *Δήμη . . Κρινομένους γυνή.* Neapoli 5272_2 *Οὐαλερίας Μούσης τῆς ἑαυτοῦ γυναικός.* Ceae 5398_{26} (V^0) *μιαίνεσθαι δὲ μητέρα καὶ γυναῖκα καὶ ἀδελφεάς.* Myconi 5417_{12} (IV^0) *Ἀριστολόχην ἐνηγγύησε Σωστράτωι γυναῖκα.* it. v. 15. 21. 23.

---

[1] „Die Errichtung eines solchen Steinwürfels für Apoll ist recht merkwürdig; aber man versteht sie als Symbol des Agyieus, der ja keineswegs bloß dorisch ist. Der, den in Korhyra *Μῦς ἵσατο* (Ath. Mitth. XIX 241) hat Kegelform; zylindrisch geben Grammatiker an (Hes. *Ἀγυιεύς*). Der Würfel wird nicht minder brauchbar sein. Zugehörig ist wenigstens *γύλλινα· ἐρείσματα γειοοί*, das durch Theognostus Can. 108 geschützt wird." Wil. l. l. p. 629.

26. 29. 33. Amorgi 5364_6 (III) *ἀλουσῶν παρθένων τε καὶ γυναικῶν*. cf. Xen. An. III 2, 25 *γυναιξὶ καὶ παρθένοις ὁμιλεῖν*. *Chii* $5674_{1/2}$ (V) *ἐσλῆς τοῦτο γυναικὸς . . . τὸ σῆμα . . ἐστί*. Panticap. 5571_8 (V) *Ἰτίη Αὐάσιος γυνή*. idem legitur Phanag. 5649_1 (347—309). Panticap. 5564_3, 5572_2. Prienae 5584_2. Coloph. 5612_2. Tei 5640_4. Chii 5667_3, 5670, 5673_2. Erythris 5696_2. *Ξενοκράτηια . ., Δημητρίου δὲ γυνή, χαῖρε*. Clazom. 5609_4 *στήλη Ἡσυχίης τῆς Κλέωνος γυναικός*. it. Smyrnae $5617_{21.\,31}$ (^{0}III). Chii 5668_2, 5682. Erythris 5694_2. Lewissi 5798_2 (III) *τοῦτο τὸ μνῆμα ἐργάσαντο . . ἐπὶ ταῖς γυναιξὶν ταῖς ἑαοτῶν*. Herodotea exempla ap. Schw. I 139.

*γωνία angulus. Amorgi $5370_{3/4}$ (V) *πῦρ μηδένα καίειν . . πρὸς τοῦ καινοῦ οἴκου τῆς γωνίας*. Hdt. saepius: I 51_7 *ἐπὶ τοῦ προνηίου τῆς γωνίης* et similiter VIII 122_6, utroque loco de templo Delphico loquens. II 148_{30} *τῆς δὲ γωνίης τελευτῶντος τοῦ λαβυρίνθου ἔχεται πυραμὶς τεσσερακοντόργυιος*. „An *γωνία* forsan non semper utique angulum, verum etiam quamlibet extremitatem significat? Et quoniam vocab. *γῶνος*, cuius diminutivum *γωνία* est, per *γουνὸς* exponit Hesychius, forsan vocab. *γωνίη* etiam nil aliud nisi extremitatem Nostro significaverit.“ Schweigh. I 140. De etymol. cf. Boisacq p. 153 (*γόνυ*) et 160

Δ.

*δαίμονες manes. Iasi 5519_1 *Δαιμόνων ἀγαθῶν* = Bonis manibus. Saepe legitur in cipporum inscriptionibus ut Mylasae, Ath. Mitt. XV n. 23. 24. 25. 27. Saepe alibi *θεοῖς δαίμοσιν*, e. g. IG XIV 938. 1609. 1611. 2506, passim. Herw. 330. Eadem notione occurrit vox ap. Aesch. Pers. 620, 641. Eur. Alc. 1003, sed singulari numero et genere feminino (*μάκαιρα δαίμων*). *δαίμονας*, i. e. manes imprimis Lucianus usurpavit. Ap. Hdt. vocabulum *δαίμων* significat deum, heroem. Schw. I 140 sq. cf. Waser in Pauly-W. IV. 2010—2012.

*δαίνυμαι epulor. Myconi $5416_{26.\,28/29}$ (III) *δαινύσθων αὐτοῦ*. Inde ab Hom. legitur, cf. *Ω* 802. *κ* 184 etc. Hdt., apud quem activa quoque vox occurrit I 162_4 („epulo excipere“), saepius I 211_9 *Κιθέντες ἐδαίνυντο*. III 18_5. II 100_{12}.

δαίς taeda. Mileti 5495_{33} (VI) *πάρεξις . . . δαίδος*. „Leistung von Kien“ Wil. Od. *η* 101, de simulacris puerorum faces tenentium *ἕστασαν αἰθομένας δαΐδας μετὰ χερσὶν ἔχοντες, ‖ φαίνοντες νύκτας κατὰ δώματα δαιτυμόνεσσιν*, „Lampades igniferas manibus retinentia dextris, ‖ Lumina nocturnis epulis ut suppeditentur“ (Lucretius II 25).

δακρυόεις 3 lacrimabundus. *Amorgi* 5377_3 (IV) *δακρυόεν δὲ πόλει πένθος ἔθηκε θανών*. Saepius ap. Hom. Hes. Theog. 227 R *Ἄλγεα δακρυόεντα*.

**δακτύλιος* annulus. Pari 5436_5 .. *δύο δακτύλ[ιοι]* .. Agitur de rebus ad templum pertinentibus, auctore Thierschio, Abhd. d. Bayer. Akad. d. Wiss. 1835, 637 n. 12. Hdt. raro ea voce utitur. II 38_{10}.

δανείζω. 1. activum: mutuum do, feneror: Neapoli 5272_{17} *ἐπιψηφιζέτω ἡ φρητρία, οἷς θέλει δανίζειν*. Nota formam per *ι*, unde *δανίσας* ap. Lucill. (Anth. Pal. 11, 309) et fut. Atticum *δανιεῖν* ap. Hes. pro *δανίσειν*. 2. medium: mutuor: eiusdem tituli v. 11 *ὃν δὲ ἂν ὁ δανειζόμενος διδῶ ἀλλοφρήτορα*, si alius phratriae consortem det is, qui mutuatur (representetur ille in conventu, ut approbetur); idem significat v. 15 *οἱ δεδανεισμένοι*. Quo modo differat activum *δανείζω* a medio *δανείζομαι*, docet Kühner-Gerth I 109, § 374. 3. passivum, mutuum dari: v. 6 *τὰ δεινάρια δανειζέσθω* .. *τῇ πόλει*, fenori dentur.

**δαπανάω*. Activum non invenitur in titulis; passivum = consumor, impendor: Tei 5636_{10} *ἐδαπανήθησαν δραχμαὶ X*. Hdt. II 37_{14} *οὔτε τι τῶν οἰκηίων τρίβουσι οὔτε δαπανῶνται*. 125_{19} *κόσα οἰκὸς ἄλλα δεδαπανῆσθαί ἐστι ἔς τε σίδηρον*. Pro verbo *δαπανᾶν* plerumque verbum *ἀναισιμοῦν* usurpat Hdt. Activum inde a Thuc. legitur.

**δαρεικοί*, sc. *στατῆρες*, nummi quidam aurei a Dario Hystaspis filio, Persarum rege, primum cussi. Erythris $5687_{16.17}$ (357/55) *στεφανῶσαι Μαΰσσωλον μὲν [ἐκ δαρ]εικῶν πεντήκοντα, Ἀρτημισίην δὲ ἐκ τριήκοντα δαρε[ικῶν]*. Hdt. VII 28_9 *χρυσίου τετρακοσίας μυριάδας στατήρων Δαρεικῶν*. cf. Hultsch in Pauly-W. s. v. „Dareikos" IV 2181 sqq., ubi collecta habes omnia et titulorum et codicum testimonia huius vocis. cf. praeterea Herw. 335 et Steinium ad Hdt. III 89_{10}.

δαρτός 3 excoriatus. Myconi 5416_{25} (III) *ὑπὲρ καρπῶν Διὶ Χθονίωι, Γῆι Χθονίηι δερτὰ μέλανα ἐτήσια*. Mileti 5495_{31} (VI) *ἔρδεται τῶι Πανθύωι ἔτει παρὰ Κεραιίτηι δαρτόν*. In titulis distinguuntur ut hostiarum genera *ἱερεῖα δαρτά* et *ἱερεῖα μὴ δαρτά* (*Ἐφ. Ἀρχ.* 1902 p. 29 sqq. v. 18 in titulo, quem publici iuris fecit Papabasileios): illa sunt victimae, quarum pelles detrahi solebant, haec victimae, quarum pelles detrahi aut non debebant aut non poterant, velut porci vel aves. Iniuria nonnulli (Prott LGS I 17, Herwerd. 350) *δαρτά* hostias pelle spoliatas interpretati sunt, neque enim sacrificabantur tales hostiae nec coloris mentio, id quod iam Rhode, Psyche I² 206, recte admonuit, apta esset. Interpretandum potius „hostiae pelle spoliandae" iure statuit Stengel, Hermes 39, 611. Ceterum *δαρτός* non solum est „is, qui est ex-

coriatus", sed etiam „qui potest pelle exui" (Thesaur. s. v.): Galenus II p. 644 (ed. Kühn) *εἶναι τὸ ζῶον ἕν τι τῶν δαρτῶν ὀνομαζομένων, οἷον ἢ πρόβατον ἢ βοῦν ἢ αἶγα.* Cum forma Milesia convenit Hesychii glossa: *δρατὰ* (Il. Ψ 169)· *δαρτά, ἐκδεδαρμένα δύματα* (Et. M. 287, 9 sq.). De forma disseruit Brugm. Gr. Gr.[3] p. 86. Ziehen LGS II p. 44. Wil. Berl. Sitzb. 1904 p. 630.

δασμός tributum, vectigal. Chii 5661_{20} (IV) *ἀποδιδόντος ἐμοῦ .. τὸμ πρῶτον δασμὸν ἅμα πρώτωι ἔτει μετὰ Λάσωνα πρύτανιν,* agitur de pecunia, quae per partes restituitur. cf. Searles II p. 10.

**δασύς* 3. a. asper, hirsutus, cui opponitur *λεῖος*. Mileti $5497_{2.3.6}$ (IV^0) *ἢν ἐν θύηται, λάψεται γλῶσσαν, ὀσφὺν δασέαν, ὤρην.* Difficultates, quas Bechtelio movent verba *ὀσφὺς δασέα*, de medio sustulisse videtur Dittenberger eis, quae in adnotatione huius tituli (Sylloge[2] n. 627) proposuit: esse haec duo verba commate distinguenda ita, ut *δασέα* non pro adiectivo habeas ad *ὀσφὺν* relato, sed pro substantivo, quod totam pellem hirsutam significet. Quam interpretationem optime fulsit exemplis: „nempe ut alibi pellem inter *ἱερεώσυνα* fuisse docet Arist. Thesm. 758 *τουτὶ τὸ δέρμα τῆς ἱερείας γίγνεται* (cf. etiam n. 601, 12), sic in hoc ipso titulo, quae nunc singillatim enumerantur, v. 1 vocibus *τὰ δέρματα καὶ τὰ ἄλλα γέρεα* comprehensa sunt, et v. 7. 8 peregrinus qui sacra faciet eadem dare iubetur quae civitas det praeter pellem." Ditt. l. l. b. densus, consitus: Zeleae $5533\,e_4$ (post 334/3) *Κλεάνδρωι δοῦναι ἡμικλήριον δασείης* (sc. *γῆς*. cf. Kühner-Gerth I 265 sq.). Sic. Hdt. IV 21_6 *γῆν νεμόμενοι πᾶσαν δασέαν ὕλῃ παντοίῃ* (opponitur *γῇ ψιλῇ*). cf. 109_6. Alia ex Hdtea ap. Broschmann I p. 111. Sic saepius Xen. An. IV 7, 6; 8, 2; VI 4, 5 etc. De feminina forma huius vocabuli ita res se habet apud Iones:

Homerus:	Poetae lyrici:	Hdtei codd.:
δασεῖα	*δασεῖαν*: Hipp. 19_2	*δασέα*
	δασείῃσιν: „ 19_3	

Alii Iones:	Tituli:
δασεῖαι: Hippocr. V 634	*δασέαν*: Mileti $5497_{2.3.6}$
δασεῖα: Hippocr. II 12—*έας* II 92	*δασείης*: Zeleae $5533\,e_4$

**δέ* particula adversativa et copulativa. cf. Kühner-Gerth II 261 sqq. 1. adversativa *δέ* particula et in lapidibus et apud scriptores occurrit, qua significetur id enuntiatum, quod ab *δέ* incipiat, oppositum esse ei, quod praecedat. Ceae 5398_{29} (V^0) *μιαίνεσθαι δὲ μητέρα καὶ γυναῖκα καὶ ἀδελφεὰς καὶ ..., ἄλλον δὲ μηδένα.* Mileti 5497_5 (IV^0), postquam de eo victimarum genere, a quibus pellis detrahi potest, actum est, subiungitur: *ἢν δὲ*

εὐστὸν θύηι ἡ πόλις . . ., Iasi 5517_3 λαμβανέτω τῶν θυομένων σκέλος ἓν . . .: τῶν δὲ ἐνθρύπτων λαμβανέτω ἓν ἀπὸ πλεκτοῦ etc. At cave credas opponi revera semper inter se res contrarias, cum δέ particula occurrit: haud raro enim, ubi novum enuntiatum praecedentibus adiungitur, hac particula posita nihil fit nisi narratio continuatur. Saepius titulos invenies, in quibus paene unumquodque enuntiatum a δέ particula incipit. cf. Oropi 5339, Tomis 5545 in fine, Tei 5633, Chii 5655, Erythris 5687, 5689, etc. Plerumque coniunctionibus conditionalibus εἰ, ἐάν, ἄν, ἤν, εἰάν subiungitur δέ: εἰ: Eretr. 5307_4, Erythris $5692\,a_{58}$, Mylasae $5753\,a_{14}$, b_{13}, c_{18}; — ἐάν: Amorgi 5361_{40}, 5371_{23}, Cei 5404_3, Myconi 5416_{20}, Mileti 5496_8, Chii 5655_{15}, $5663_{6\cdot 10}$ etc. — ἄν: Oropi $5339_{9.12.19}$ Ceae 5399_7, Thasi $5464_{15.16}$; — ἤν: Amphip. 5282_{18}, Pari 5433_1, Thasi $5483_{4.8}$, Mileti $5497_{2.5}$, Iasi $5517_{6.7}$, Zeleae 5532_{18}, Tei 5634_5, Chii $5653\,a_{16.20}$ etc. — εἰάν: Amorgi 5371_{36}. Saepissime haud secus atque ap. scriptores opponuntur inter se μὲν . . . δὲ: Eretriae 5307_{17} Ἐρετριᾶς μὲν Ἀμαρυνθοῖ, Ἱστιαιᾶς δὲ ἐπὶ Κηναίωι. Oropi 5339_{44} καθεύδειν χωρὶς μὲν τοὺς ἄνδρας, χωρὶς δὲ τὰς γυναῖκας, τοὺς μὲν ἄνδρας ἐν τοῖ (κοιμητηρίοι) . . ., τὰς δὲ γυναῖκας ἐν τοῖ . . . cf. Amorgi $5361_{47.48}$, Thasi $5464_{6.9}$, Tomis $5545_{5.6}$. Dignus est qui memoretur titulus Ephesius 5600, in quo μέν et δέ sic inter se opponuntur, ut non lapidem VI[1] a. C. saeculi legere te credas, sed ipsius Gorgiae orationem:

I_1 ἐγ μὲν τῆς δεξιῆς ἐς τὴν ἀριστερὴν πετόμενος,

I_2 { ἢμ μὲν ἀποκρύψει, δεξιός,
ἢν δὲ ἐπάρει τὴν εὐώνυμον πτέρυγα . . ., εὐώνυμος·

II_1 ἐγ δὲ τῆς ἀριστερῆς ἐς τὴν δεξιὴν πετόμενος,

II_2 { ἢμ μὲν ἰθὺς ἀποκρύψει, εὐώνυμος.
ἢν δὲ τὴν δεξιὴν πτέρυγα ἐπάρας . . ., δεξιός.

cf. etiam Tei 5634_{22}, $5636_{5.7}$. Magnesiae 5736_8 (V̊I—2) ὅτι μὲν γὰρ τὴν ἐμὴν ἐκπονεῖς γῆν, . . . ἐπαινῶ σὴν πρόθεσιν . . . ὅτι δὲ τὴν ὑπὲρ θεῶν μου διάθεσιν ἀφανίζεις, δώσω σοι . . . In antiquissimo titulo Milesio 5495 saepius in enuntiatis inter se oppositis μέν particula desideratur. Idem fit Thasi 5461_{22}, Abderae 5643_{10}, etc. De versu 5495_{45} cf. Meisterhans[3] 250, 6 et adnot. 2. copulativae particulae loco usurpatur δέ ad praedicata, quae ad eandem personam referuntur, coniungenda: Prienae 5584_2 Ἡγησὼ Ἱπποσθένεος Εὐκρίτου δὲ γυνή, Smyrnae 5619 ὁ δῆμος Δημοῦν Διονυσίου, Εὐξένου δὲ γυναῖκα. Tei 5640_4, Chii 5670_1, 5673_2 etc. cf. Hdt. VII 8_{25} ἐς Σάρδις ἐλθόντες ἅμα Ἀρισταγόρῃ τῷ Μιλησίῳ, δούλῳ δὲ ἡμετέρῳ, etc. De peculiari huius particulae usu Hdteo cf. quae disputavit Schweigh. I 141 sqq.

δεινάριον denarius: nummus Romanus. Neapoli $5272_{6.7}$ δεινάρια. Vocem Latinam auctores, e. g. Plut. Camill. 12, Cic. 8.

δηνάριον scribunt: sic O. Kern, Magnesiae 164_9 δηνάρια πενταχιςχείλια (2. saec. p. C.); de scriptura ει = lat. ē cf. Eckinger, 23 sqq. Blass, Ausspr.[3] 35, 37 adn. 94. Recentiore aetate invenitur scriptura per ι: δινάρια bis in tit. Gytheioneo ap. Le Bas 243 a (161—169 p. C.). cf. praeterea Thumb, Hell. 159 sq.; Walde s. v. denarius; Hultsch in Pauly-W. V 202—215.

δειπνέω ceno. Neapoli $5272_{19/20}$ ἐν ταῖς ἡμέραις, .. αἷς θύοντες δειπνοῦσιν. Inde ab Hom. legitur. Hippocr. 1, 594 (Littré).

*δεῖπνον cena. Mileti 5495_{44} (VI⁰) τὸ δεῖπνον παρέχει ὁ ἱέρεως, ἄριστον δὲ . . . It. Neapoli 5272_5. Saepissime ap. Hdt. cf. Broschm. I 11.

*δέκα decem. 1. Sine alio numero: Eretriae $5307_{12.13}$ δέκα τάλαντα. Ibid. 5315_{21} δέκα (δραχμάς). Oropi 5339_5 δέκα ἡμέρας. Eretriae 5311 a_6 δέκα ἔτη. Myconi $5416_{30.35}$ δέκα ἄρνες. Teni 5492_{15} Ἀπελλαιῶνος πέμπτει ἐπὶ δέκα. Halic. 5726_{38} (475) ἄξια δέκα στατήρων. Tei 5633_{20} (IV̊). Erythris 5692 b_{48} ἐπώνιον δέκα (cf. s. v. ἐπώνιον). Tomis 5545_{20} (I). 2. cum alio numero: Eretriae 5315_{18} ἑκατὸν δέκα (δραχμάς). Halicarn. $5726_{18.24}$ (ante 454) ἐν ὀκτὼ καὶ δέκα μησίν. Chii 5653 $d_{13/14}$ (V) χειλίων τριηκοσίων δέκων δυῶν: ad formas τριῶν, τεσσάρων ficta est forma δέκων. cf. Brugm. Gr. Gr.[3] 416 adn. et Thumb Handb. p. 359. Iasi 5515_{32} (IV̊) στατήρων δεκαδύο. v. 45 στατήρων δεκαέξ. Omnia Hdtea exempla collegit Broschm. I 12.

*δέκατος 3 decimus. 1. ἡ δεκάτη (sc. μερίς sive μοῖρα), decima pars: *Deli I_2* ἀνέθεκεν (τόδ' ἄγαλμα) . . . εὐχσάμενος δεκάτεν. *Naxi 5420* (VI) Δειναγόρης μ' ἀνέθηκεν . . Ἀπόλλωνι δεκάτην. *Phari 5489_3* (post 385) .. δεκάτη(ν) με ἀνέθηκε Ἀφροδίτηι. Mileti 5504_4 (VII—VI) τὰ ἀγάλματα τάδε ἀνέθεσαν οἱ Πύθωνος παῖδες . . . δεκάτην. M 3_4 (tit. a Dario rege Susam translatus) τάδε τἀγάλματα . . ἀνέθεσαν τὠπόλλωνι δεκάτην. Halicarn. $5731_{1\cdot2}$ . . Ἀθηναίηι δεκάτην. Scriptorum testimonia posterioris sunt aetatis, nam primum haec vox ap. Hdt. invenitur: IV 152_{14} οἱ δὲ Σάμιοι τὴν δεκάτην τῶν ἐπικερδίων ἐξελόντες ἓξ τάλαντα ἐποιήσαντο χαλκήιον κρητῆρος Ἀργολικοῦ τρόπον· καὶ ἀνέθηκαν ἐς τὸ Ἥραιον. cf. infra s. v. σύλη. VIII 27_{16} ἡ δὲ δεκάτη ἐγένετο τῶν χρημάτων ἐκ ταύτης τῆς μάχης. Plura ap. Broschm. I 13. cf. Kühner-Gerth I 266 adn. 1. 2. δεκάτη (sc. ἡμέρα). Ceae 5399_6 (⁰V) μηνὸς Βακχιῶνος δεκάτηι. Item Myconi $5416_{15.26/27}$ (III). Ap. Hom. saepe δεκάτη seu τῇ δεκάτῃ occurrit, sed praemisso semper vocabulo ἐννῆμαρ. cf. Α 54, Ω 612, 665; η 253, ι 83, etc. Ap. Hdt. ἡμέρη vox ipsa additur III 157_7, 14_1, $155_{18/19\cdot21}$. Inter Atticos Aristoph. in Av. 494 et 922, deinde Demosthenes saepius δεκάτην pro „decima die" usurpant. De hac re cf. quae adnotavit Koch in Pauly-Wiss. IV 2423 sq.

**δελφίς* ὁ delphinus. Sami 5700_{12} *δελφῖνα χάλκεον.* Inde ab Homero legitur. Hdt. I 23_4, $24_{21.32}$.

**δέμω* extruo, aedifico. Ephesi 5597_9 (287/81) *καὶ ἐὰν τεῖχος δέμωμεν ἀπὸ τοῦ πύργου.* Ni errem, primum hic occurrit verbum *δέμειν* tempore praesenti positum: cf. Thesaur., ubi legitur „inusitatum praeter perf. et aor. I." Haud raro hoc verbo utitur Hdt. cf. Schweigh. I 148.

**δένδρον* arbor. Ceae 5399_{12} (^{0}IV) *ἥμερα δένδρα μὴ κόπτειν.* Mylasae $5755_{3.4}$ (II) *σὺν δένδρεσιν ἐλαΐνοις τρισὶν καὶ τοῖς ἄλλοις δένδρεσι πᾶσιν.* v. 13 *σὺν τοῖς ἐνοῦσι δένδρεσιν. ἐλαΐνοις πᾶσιν.* Hdt. triplici forma utitur: 1. communi *δένδρον* I 193_{18}, III 107_9 (omnes codices). 2. *δένδρος*: VI 79_{10} *ἀναβὰς ἐπὶ δένδρος* (α; *δένδρου*: β), qua cum forma convenit dativus *δένδρεσιν* eius quem laudavi tituli; sed IV 22_6 *ἐπὶ δένδρεον ἀναβάς.* Genetivus *δένδρεος* legitur in stela inventa in Asclepieo Epidaurio, quae est tertii a. Chr. n. saeculi: *καταπετὼν ἀπὸ τοῦ δένδρεος:* Ditt. 802_{11}.[1]) 3. *δένδρεον*, quod saepissime legitur. cf. Bredow 251 sq.

**δεξιός* 3. 1. proprie dexter: Neapoli 5273_2 *ἐν τεῖ κλίνει τεῖ ἐς δεξιὰν ἐσιόντι*, in proxima cupa, quae ad dextram tibi est intranti. Ephesi 5600_5 (VI) *ἐγ δὲ τῆς ἀριστερῆς ἐς τὴν δεξιὴν πετόμενος.* v. 8 *ἢ δὲ τὴν δεξιὴν πτέρυγα ἐπάρας.* Hanc notionem saepius habet vox *δεξιός* ap. Hdt. cf. II 36_{17} *γράφουσι Ἕλληνες μὲν ἀπὸ τῶν ἀριστερῶν ἐπὶ τά δεξιὰ φέροντες τὴν χεῖρα, Αἰγύπτιοι δὲ ἀπὸ τῶν δεξιῶν ἐπὶ τὰ ἀριστερά.* Plura ap. Schweigh. I 149. 2. translative faustus: Ephesi 5600_2 (VI) *ἢμ μὲν ἀποκρύψει, δεξιός*, si e conspectu abierit avis, faustum erit omen. Hom. saepius: N 821 *ὣς ἄρα οἱ εἰπόντι ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις, ‖ αἰετὸς ὑψιπέτης.* cf. Ω 294, ω 312. Aesch. Prom. 489. Eur. Phoen. 1189. Xen. pass. Nullum ap. Hdt. huiusmodi exemplum repperi. 3. tertia nobis occurrit significatio huius vocis apud Herodotum: aptus, idoneus, sollers I 60_{12} *ἔθνος δεξιώτερον.* Hac cum vi inde ab Hdto legitur ap. Thuc. III 82: Aristoph. Vesp. 1265, Nub. 428 etc.

δέρας pellis. Zolotas Chii XIX_8 (V^0) *τῶν ἱρέων γίνεσθαι σπλάγχνα . . καὶ γλώσσας καὶ δέρας.* Notatu dignum est hanc vocem, quae, si excipias Eurip. Bacch. 835, Med. 480, apud solos poste-

---

[1]) Eustath. Il. p. 396, 22: *ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τῷ Αἰλίου Διονυσίου λεξικῷ φέρεται ὅτι λέγεται οὐ μόνον δένδρον, ἀλλὰ καὶ δένδρεον καὶ δένδρος. Φησὶ γοῦν ὅτι δένδρον μᾶλλον ἢ δένδρος καὶ δένδρα μᾶλλον ἢ δένδρη, καὶ αἱ πτώσεις δένδρου καὶ δένδρῳ μᾶλλον ἢ δένδρει καὶ δένδρους. Ξενοφῶν δέ, φησίν, ἐκείνως μᾶλλον ὀνομάζει, δένδρος καὶ δένδρει καὶ δένδρεσι καὶ δένδρη καὶ δένδρεα.* Smyth p. 386 „The stem *δενδρυ-* (Attic *δένδρει, δένδρεσι*) has in New Ionic succumbed to the influence of the sigmatic stem, which in Attic generated *δένδρη* (*δένδρα*)." cf. praeterea Schulzium Q. E. 404 c. a. 2; Kühner-Blass I^3 505 c; Croenert 174, 4; Mayser 288, 4.

rioris aetatis scriptores legitur, hic iam quinto a. C. n. saeculo nobis occurrere.

*δέρμα pellis. Oropi 5439_{30} (411—377) τῶν θυομένων . . . τὸ δέρμα. Eretriae $5315_{28/29}$ (341/40) τὰ δέρματα. idem legitur Mileti 5495_{38} (VI), 5497_{1} (IV°), Chii 5663_{5} (IV), Iasi 5517_{6} (IV bis III), Halic. 5729_{12}. Hdt. II 91_{15} παρέχοντες ἄεθλα κτήνεα καὶ χλαίνας καὶ δέρματα, sunt praemia victorum, ut Iliad. X 159. Ap. Hdt. IV 64_{14} δέρμα appellatur et cutis: δέρμα δὲ ἀνθρώπου . . . ἦν ἄρα σχεδὸν δερμάτων πάντων λαμπρότατον λευκότητι.

δερτός. vide s. v. δαρτός.

*δεσμός vinculum. Mileti 5495_{33} (VI) πάρεξις . . δεσμῶν τοῖσ' ἱερηίοισιν, enumerantur res ad sacrificia necessariae, inter quas sunt vincula ad victimas ligandas. Quinquies legitur ap. Hdt., VI 91_{8} τὰ δεσμά; in lapidibus Atticis invenitur duplex forma pluralis: δεσμοὶ λίθων (378 a. C.) et δεσμὰ χαλκίων (377 a. C.), cf. Meisterh.[3] p. 143, 3. Hippocr., De fract. p. 776 c. φλεγμονὴ δὲ οὐ μεγάλη προσγίνεται οὐδὲ δεσμὸς τοῦ ἄρθρου. Vocem saepius in papyris inveniri docet Mayser p. 284, 435.

δέσπονα domina. Cyzici 5525 δεσπόνησιν, pro δεσποίναις, Cerere et Proserpina, dictum videtur. cf. Bechtel ad. loc. Smyth p. 154, § 151; 210, § 228, 3; 365, § 450, 3. Herw. 351.

δεῦρο huc. *Eretriae* $5304_{3/4}$ δεῦρο ἰὼν ἀνάνειμαι. Hom. Tragg. Plat. etc.

*δεύτερος 3 secundus. Eretriae 5315_{16} (341/40) δευτέροι, . . . τρίτοι (dativ. sg. masc.) it. v. 18. 19. 20/21. Amorgi 5371_{10} (IV) τὸν δεύτερον σκαφητόν. Thasi 5466, Magnesiae $5738_{2/3}$ μηνὸς Κουρηιῶνος δευτέρηι ἱσταμένου. it. 5740. Mileti $5502_{3/4}$ (post C.) παρήδρευεν τὴν δευτέραν ἑξάμηνον. Zolotas Erythris V $b_{11/12}$ (V°) τὴν δευτέρην πρυτανηίην. Hdtus saepius, etiam adverbii loco: δεύτερα. cf. Schw. I 150. Hdt. I 23_{6} τῶν τότε ἐόντων οὐδενὸς δεύτερος, unde collegerunt quidam grammatici (cf. Butm. Gram. I 285) numeralis δύο tanquam comparativum esse δεύτερος et superlat. δεύτατος.

*δέχομαι sive δέκομαι accipio. Cei 5403_{3} (363/2) . . . [δε]κέσθω ἡ πόλις. Notatu dignissimam duxit Bechtel p. 572 formam δεκ-, quae hic primum in Ionico lapide nobis occurrit, cum in codd. Hdti frequentissima sit.: Hoffmann III 601. Neque deest titulis nostris forma communis δεχ-, quae ad formam ἔχω ficta est: ἕξω : ἔχω = δέξομαι : δέχομαι. cf. infra καταδέχομαι, ὑποδέχομαι. Halicarn. 5726_{27} (ante 454) ὁρκοῦν δὲ τοὺς δικαστὰς ἡμίεκτον δεξαμ[ένου]ς. Chii 5653 $c_{4/5}$ (V) τοῦς ἀποκληιομένους ἡ πόλις δεξαμένη . . Zolotas Erythris V $b_{31/32}$ (V°) κύαμον ἐδέξατο. Exempla Hdtea haud pauca habes ap. Schw. I 148.

*δέω (ἐδέησα). 1. activum, quod neque ap. Hdt. neque in titulis

nisi impersonaliter usurpatur, significat opus est, oportet: Amorgi 5361_{32} (400—350) *οἱ διαλλακταί, . . οἷς δεῖ τὰς δίκας ἐπὶ τοῦ ἀστικοῦ δικαστηρίου γενέσθαι.* Myconi 5416_{20} (III) *ἐὰν δέ τι δέηι καλλιερεῖν, ἱεροποιοὶ διδόντων,* „si non fausta sunt sacrificia, denuo *ἱεροποιοί* deos adire, h. e. *καλλιερεῖν* iubentur". Prott LGS I 17 [1]). Zeleae 5532_{39} (IV⁰) *εἰάν που ἄλληι τῆι πόλει δέηι;* locutio *ἐάν τι δέηι,* si oporteat, saepe in litteris Graecis, imprimis ap. Xen., occurrit. Tei 5634_{8} (III) *ἐπιψηφίζειν . . ὡς δεῖ τὸ ἀργύριον κινηθῆναι.* Tomis 5545_{9} (I) *οἴεται δεῖν καταστῆσαι τινας.* Quibus cum exemplis cf. quae Schw. I 143, 1) et 2) attulit. 2. medium *δεῖσθαι:* a) indigere et in Ionum lapidibus et ap. Hdt. legitur: Olynthi 5285 b_{4} (389) *ὅτι ἂμ μὴ τὸ κοινὸν δέηται.* Eretriae 5311 a_{4} *ἀτέλεια ξύλων, ὅσων ἂν δέηται εἰς τὴν ἐργασίην.* Inde ab Hdto saepius sic ap. Graecos legitur: Hdt. VIII 59_{4} *ἦν ἐν τοῖσι λόγοισι οἷα κάρτα δεόμενος.* it. III 46_{3}. cf. Thuc. III 84, VII 28. b) rogare, precari, quae significationes ambae e prima ortae sunt: qui re aliqua indiget, eam adpetit et precatur: Oropi 5339_{36} (411—377) *ἐγκαθεύδειν δὲ τὸν δειομένον.* De forma cf. Hoffmann III 426 sq., Smyth 21, Meisterh.³ 45 sq., apud quos alia eiusdem scribendi modi reperies exempla. Herw. 341. Quo loquendi modo saepius utitur Hdt.: IV 84_{2} *ἐδεήθη Δαρείου, ἕνα αὐτῷ καταλειφθῆναι.* Plura ex. ap. Schweig. I 144, 2); Kühner-Gerth I 396 sqq. Stahl, passim.

**δή.* Amorgi 5366_{16} (III⁰) *περὶ δὲ τούτων δεδόχθαι τεῖ βουλεῖ . . . ἐπαινέσαι Τίμεσσαν.* Particula *δή* hoc igitur loco significat designatque aliquid, quod ex ipsis, quae antea dictae sunt, rebus, apparet: agebatur de meritis Timessae, ad quae particula *δή*, ut ita dicam, lector breviter revocatur. Ita saepe usurpatur *δή* ab Hdto et ab historiarum scriptoribus, cum facta longe lateque ab ipsis narrata in fine paucis comprehendunt: Hdt. I 14_{1} *τὴν μὲν δὴ τυραννίδα οὕτω ἔσχον οἱ Μερμνάδαι τοὺς Ἡρακλείδας ἀπελόμενοι.* I 32_{1} *Σόλων μὲν δὴ εὐδαιμονίης δευτερεῖα ἔνεμε τούτοισι,* etc. cf. Kühner-Gerth II 127 sq. [2])

---

[1]) Similibus fere verbis officia *τῶν ἐπὶ τὰ ἐκθύματα* exponit Arist. *Πολ. Ἀθ.* 54, 6. *τά τε μαντευτὰ ἱερὰ θύουσιν κἄν τι καλλιερῆσαι δέῃ καλλιεροῦσι μετὰ τῶν μάντεων* (Blass⁴).

[2]) a) Eandem particulam usurpat Hdt. pro *καὶ ἤδη:* IX 66_{11} *προτερέων δὲ τῆς ὁδοῦ ὥρα καὶ δὴ φεύγοντας τοὺς Πέρσας* (nos: auch schon). IV 102_{3} *τῶν δὲ καὶ δὴ οἱ βασιλέες συνελθόντες ἐβουλεύοντο* (cf. Steinii adn. ad loc.). VI 137_{21} *τοὺς δὲ οὕτω δὴ ἐκχωρήσαντας, ἄλλα τε σχεῖν χωρία καὶ δὴ καὶ Λῆμνον* „und so denn auch." b) *δή,* quidem, suffixi munere fungitur ad vocabulum seu notionem praedicandam III 155_{5} *σύ, τῷ ἐστι δύναμις τοσαύτη ἐμὲ δὴ ὧδε διαθεῖναι,* me quidem. cf. I 114_{4} *τοῦτον δή* hunc quidem, et I 116_{17}. c) *δή,* idem fere quod *που* seu *ἴσως:* V 86_{12} *ἐμοὶ μὲν οὐ πιστὰ λέγοντες, ἄλλῳ δὲ δή τεῳ* et similia alibi. Sic Herw.; sed *δή* deleverunt hoc loco Holder, Stein, Fritsch.

δηλητήριος 2 nocens, noxius, perniciosus. Tei $5632_{1/2}$ (475) ὅστις φάρμακα δηλητήρια ποιοῖ . ., κεῖνον ἀπόλλυσθαι. Haec vox, quam hic ipso saeculo V ineunte legimus, tum per multa saecula e litteris Graecis evanescit. Post Christum II—III saec. ap. Herodianum legitur III 5, 9 ἔδωκε δὲ αὐτοῖς καὶ δηλητήρια φάρμακα, venena quoque dedit. Hesych.: δηλητήριον φάρμακον· βοτάνη θανάσιμος, cui Joseph. Flav. B. J. I 13, 10 ascripsit Alb. Aret., Acut. pass. II 10 φαρμάκοισι δηλητηρίοισι. Alia e recentioribus scriptoribus testimonia in Thesauro. Substantivum τὸ δηλητήριον, malum medicamentum, venenum usurpat Aristot. Plant. I 5, 7 δηλητήριον μὲν ἀνθρώποις, τροφὴ δὲ τοῖς ὄρτυξιν ὁ ὑοσκύαμος, et Plut. symp. 4, 1. Eiusdem stirpis vocabula δηλήμων (II $74_{1/2}$; III 109_{10}) et δήλησις (I 41_8; IV 112_3) usurpat Hdt.

δημαρχέω sum δήμαρχος (cf. vocem, quae sequitur). Neapoli 5271_4 ἡ φρητρία . . Λεύκιον . . δημαρχήσαντα . . θεοῖς. Wil. Chii 25 a_4 (600) δημαρχῶν ἢ βασιλεύων. v. 6 δημαρχέων. cf. quae Wil. ad loc. notat. Saepius in titulis legitur cf. Ditt. III p. 172: testimonia Atticae originis. Dem. Is.

**δήμαρχος* magister pagi sive δήμου, quo nomine Athenienses inde a Clisthene pagos vocabant. Eretriae $5315_{24/25}$ (411—377) τὸν δὲ ἀγῶνα τιθέντων οἱ δήμαρχοι. v. 35 τὴν δὲ πομπὴν καθιστᾶν τοὺς δημάρχους ἐν τεῖ ἀγορεῖ. Ibid. $5314_{2/3}$ (⁰IV) ὁ δὲ δή[μαρχος . .]. Wil. Chii 25 c_1 (600) . . δημάρχωι: στατῆρας . . Hac voce semel usus est Hdtus, Graecorum res cum Aegyptiacis conferens, ad designandum magistratum, qui νομάρχῃ oboediebat: III $6_{6/7}$. cf. quae de hoc officio disputavit Schoeffer in Pauly-Wissowa IV 2706 et maxime 2711. Schömann-L. I 390.

δήμευσις publicatio. Mylasae 5753 b_{10} (361/60) ἐζημίωσαν δημεύσει τῆς οὐσίης. Plat. Protag. 325 c χρημάτων δημεύσεις. cf. Dem. XVII 15. Arist. Ἀθ. πολ. p. 110_{20} (Blass) δήμευσις χρημάτων. De bonorum publicatione ap. Graecos cf. Boeckh, Staatsh. I p. 516 sqq., et Thalheim in Pauly-Wissowa IV 2853.

δημεύω publico. Iasi 5515_4 (353) τὰ κτήματα δημεῦσαι;. it. v. 15. cf. Thuc. 5, 60 τὰ μέντοι χρήματα ἐδήμευσαν αὐτοῦ. Xen. Hell. I 7, 20. Aristot. Pol. V 5, posteriores.

**δημιοργός*: Sami 5702_{29} (IV) ἐπὶ δημιοργοῦ Δαμασικλέους. De vocabuli forma egit G. Meyer[3] 215. Herw. 332 sq. 354. Brugm. Gr. Gr.[3] 72. Smyth 264. cf. quae supra docui sub voce ἀλοργός.

---

[1]) Hdt. III $6_{6/7}$ δεῖ τὸν μὲν δήμαρχον ἕκαστον ἐκ τῆς ἑωυτοῦ πόλιος συλλέξαντα πάντα τὸν κέραμον ἄγειν ἐς Μέμφιν. Recte ad verbum δήμαρχος Steinius: „Wie das ganze Land in νομοί eingeteilt war, von denen jeder durch einen νομάρχης verwaltet wurde, so zerfiel wieder der einzelne νομός in kleinere Bezirke. cf. Strab. p. 787. Der Beamte eines solchen untergeordneten Bezirkes heißt hier δήμαρχος, Ortsvorsteher."

Licet opificis quidem propria atque genuina huius vocis sit notio, in isto tamen titulo Samiaco non opificem significat, sed magistratum quendam annuum, quem Graeci *ἐπώνυμον* vocant. Vox *δημιοεργός* significat ea quidem ap. Hdtum „opificem", „sed praesertim", ait Schweigh. I 152, „de illo dicitur qui arte mel et varia bellariorum genera conficit": VII 31_5 *ἄνδρες δημιοεργοὶ μέλι ἐκ μυρίκης τε καὶ πυροῦ ποιεῦσι.* Vulgarem nominis formam *δημιουργούς* (non *δημουργούς*, ut vult. Schweigh.) *ἄνδρας* habes IV 194_3. cf. quae disputavit Schoeffer ap. Pauly-W. IV 2856 sqq. praesert. 2861.

δημοθοινέω epulum publicum civibus praebeo. Amorgi 5368_{18} (II⁰) *ἐδημοθοίνησαν.* Vox praeter hunc locum legitur in monumento in insula Syro a Prokeschio reperto IG XII 5, n. 129. *δημοθοινία* = *κρεωδαισία, κρεανομία* invenitur ap. Aristot. (Stob. Ecl. I 82), Lucian. Phalar. I 3, nonnullos recentiores. cf. Ditt. 306_{58}.

**δημοκρατία* populi potentia. Chii 5655_6 (333/2) *ὅπως μηδὲν ἐναντίον ᾖ τῇ δημοκρατίαι.* Patet e versu quarto agi de potentia populari: *πολίτευμα εἶναι ἐν Χίωι δῆμον.* Bis ab Hdto usurpatur VI 43_{13}, 131_3.

**δῆμος.* 1. populus: Eretriae 5309_{10} (IV⁰) *πρόσοδον . . πρὸς τὸν δῆμον.* it. ibid. 5310_{15}. l. 2 *ἀγαθὸς περὶ τὸν δῆμον.* v. 7 *εὐεργέτης τοῦ δήμου.* v. 17 *ὁ δῆμος.* it. Histiaeae-Orei 5341_6 (260). Eretriae 5318_1 *ὁ δ. ὁ Ἐρετριέων.* Ceae XI_2 (III) *ἡ βουλή, ὁ δῆμος.* ibid. 5412_1 (I) *ὁ δ. ὁ Ἰουλιητῶν.* ibid. 5406_{10} *ὁ δ. ὁ Ροδίων.* Zolotas Chii $XXI_{12/13}$ (V) *ζημιούσθω ὑπὸ τοῦ δήμου.* Chii 5655_2 (334/3) *Χίων τῶι δήμωι.* Zeleae 5532_3 (post 333) *ἐκ τοῦ δήμου.* v. 14 *ὑπὸ τοῦ δ.* 29 *ὁ δῆμος.* Sami 5698_9 (IV⁰) *προθυμία περὶ τὸν δῆμον.* 25 *τὸν δ. τὸν Σαμίων.* Magnesiae 5737_{13} (IV⁰) *τὸν δ. τὸν Μαγνήτων.* Iasi 5516_8 (IV⁰) *ἀπέδοσαν τῶι δήμωι.* Ephesi 5589_8 *ὁ δ. ὁ Ἐφεσίων.* 6 *χρήσιμος τῶι δήμωι.* Prienae 5581_2 *τῆι βουλῆι καὶ τῶι δήμωι χαίρειν.* v. 10 *ὁ δ.* Smyrnae 5618_1 (⁰III). Mileti 5511_2 *ὁ δ. ὁ Μιλησίων.* Ibid. $5498_{1.12}$ *τῶι δήμῶι συμφερόντως.* v. 6. 11 *ὁ δ. ὁ Μιλησίων.* Cizici $5522\,b_8$ (I) *δῆμος ὅρκιον ἔταμον.* Mileti 5500_3 (I̊). v. 8 *ἀποκαταστήσας τὴν ἐκκλησίαν τῶι δήμωι,* populo restituerat ademptam Milesiis libertatem. Tomis $5545_{3.\,17.\,23}$ (I). Tei $5640_{61/62}$. Erythris 5695_2. Dicendi formula *ἔδοξεν τῶι δήμωι* occurrit: Amphipoli 5282_1 (357/6). Eretriae 5308_{10} (I̊V), 5309_5, 5315_4, 5310_5. Amorgi 5370_1 (V), 5364_1 (III), 5366_1, 5368_4 (II⁰). Erythris 5687_2 (357/5). Iasi 5515_1 (353). Mileti 5496_5 (IV⁰). Sami $5698_{1/2}$ (320), 5699_4. Zeleae 5532_1, 5533 b, c, d, e, f_1. Ephesi 5589_1 (IV⁰). Halicarnassi 5737_9 (IV⁰), 5728_5, 5729_4, 5738_8. Locutio *δεδόχθαι τῶι δήμωι* legitur Amorgi 5366_{17} (III⁰). Sami 5698_{26} (320). Tomis 5545_{12}. cf. quae supra de voce *βουλή* disputavi. Accedunt quae infra

s. v. *δοκέω* exponentur. Hac notione vocem *δῆμος* ab Hdto usurpari nihil est quod multis exemplis probem. cf. Schweigh. I 152, 1, qui docet ap. Hdtum *τὸν δῆμον* non solum universe populum, sed subinde sigillatim plebem, plebem egenam, cui opponuntur locupletes, significare I $196_{12/13}$. Sic et *τοῦ Λυδῶν δήμου αἱ θυγατέρες* I 93_{11} sunt filiae de plebe Lydia ortae. cf. V 66_7, $69_{5.9}$. 2. pagus cuiusvis civitatis: Thasi 5461_{21} (411) [. . . *τοῦ δ]ήμου ὃν ἂν ἡ βουλὴ συνγράψηι.* Mileti $5501_{3.6}$. *Προφήτης Μιννίων . . δήμου Πλαταιῶν . . . Προφήτης Φιλόδημος . . δήμου Τιχιεσσέων, πατριᾶς Νειλειδῶν, φρήτρας Πελαγωνιδῶν.* Hdt., ubi de pago Attico agitur, verbis utitur *ἐκ δήμου Δεκελεῆθεν* IX 73_2, „cuiusmodi in formula praepositionem *ἐκ* omittere consuevit sequior aetas". Schweigh. I 152. cf. III 55_7 *δήμου γὰρ τούτου ἦν.* V 69_9 de pagis Clisthenis. cf. praeterea quae infra s. v. *λεώς* disputabo. 3. *ὁ δῆμος*, i. q. *δημοκρατία*, populi potentia. Chii 5655_4 (333/2) *πολίτευμα εἶναι ἐν Χιῶι δῆμον.* Haud aliter Hdt., apud quem intelligitur *ὁ δῆμος* „populus liber, suis utens legibus et institutis": I 170_{14} *κατάπερ εἰ δῆμοι . . εἶεν,* perinde ac si singulae urbes liberae essent. cf. Stein ad loc. Saepius ap. Thuc. V 4; VI 39, 89; VIII 21 etc. *ὁ δῆμος* et *οἱ ὀλίγοι* inter se opponuntur. I 107, 115; V 76; VI 28 *δῆμος* idem valet atque *δημοκρατία.* cf. Xen. Hell. II 3, 28 *τῆς δὲ τοῦ δήμου καταλύσεως.* VII 3, 3 *δῆμον καταστῆναι.* it. Aristot. Pol. III 4; IV 11.

**δημόσιος* 3. 1. publicus, adiectiv., cui opponitur *ἴδιος*: Eretriae $5311a_{4/5}$ (321/309) [. . . *περὶ τῶν ἔργων τῶν δη]μοσίων.* Ceae 5406_{15} (II) *σφραγισάμενοι τεῖ δημοσίαι σφραγῖδι.* cf. Arist. *Ἀθ. πολ.* XLIV, 1 *τηρεῖ . . τὴν δημοσίαν σφραγῖδα.* Wil. Chii $25\,b_{2/3}$ (600) *ἐς βολὴν τὴν δημοσίην.* cf. v. 6. Zeleae $5532_{4.9.11.28/29}$ (post 334) *τῶν χωρίων τῶν δημοσίων.* v. 40 *αἱ δημόσιαι γέαι.* Chii 5664_{11} (IV [*δημ]οσίη ἀτελε* . . . Erythris $5690\,a_{3.7.8.10.11.15.19.23}$ (IV) *ὁδὸς δημοσίη* opponitur *ὁδῶι ἀνδροβασμῶι = στενῆι ὁδῶι* Hesych. v. 17 *δημοσίην ὁδόν.* Ephesi 5597_2 (287—81) *μισθοῦμεν τὴ[ν γῆν τὴν δ]ημοσίην.* Tei 5634_{19} (III) *καὶ ἐν ἰδίαις δίκαις καὶ ἐν δημοσίαις* = causa publica. v. 25 *αἱ πράξεις . . τῶν δημοσίων δικῶν.* *ἱερὰ δημόσια,* de quibus saepius in titulis agitur, sunt hostiae, quae civitatis nomine immolantur: Oropi $5339_{28.35}$ (411—377) *τῶν δημορίων . . . τὸ δέρμα.* Eretriae 5315_{36} (341/40) *πρῶτομ μὲν τὰ δημόσια καὶ τὸ καλλιστεῖον, ἔπειτα τὰ κριτά, ἔπειτα τῶν ἰδιωτῶν.* Zeleae 5532_{38} *τὰ ἱερὰ τὰ δ.* Halic. 5729_9 *θύσει τὰ ἱερὰ τ. δ. καὶ τὰ ἰδιωτικά.* Hac cum notione raro apud Hdtum adiectivum *δημόσιος* invenies. V 29_{10} *δοκέειν γὰρ ἔφασαν καὶ τῶν δημοσίων* (sc. *ἀγρῶν*) *οὕτω δή σφεας ἐπιμελήσεσθαι ὥσπερ τῶν σφετέρων.* VI 121_7 *ὁ δημόσιος* i. q. minister publicus. 2. publicatus·

Amphipoli 5282 $_{11/12.\ 22/23}$ (357 6) τὰ χρήματα (eorum, qui e patria pelluntur) δημόσια εἶναι. cf. Thuc. II 13. Plat. Legg. 742 b etc. 3. Locutio concisa δημοσία (sc. σκηνή) legitur P 12_5 (300) ἐπειδὰν αἱ [κλήσεις ἐξήκ]ωσιν ἀπὸ δημοσίας. cf. Xen. Hell. IV 5, 8 ὡς δὲ συνέδραμον οὗτοι, τοῖς μὲν ἄλλοις εἶπεν (Agesilaus) οὐ γάρ πω ἠριστοποίηντο, ἐμφαγοῦσιν ὅτι δύναιντο ἥκειν τὴν ταχίστην, αὐτὸς δὲ σὺν τοῖς περὶ δαμοσίαν ὑφηγεῖτο ἀνάριστος. It. Resp. Lac. 15, 4 etc. De re ipsa cf. Niese in P.-W. IV 2079 s. v. „Damosia". 4. Adverbium δημοσίηι publice, publicis sumptibus, cui opponitur ἰδίηι: Mylasae 5753 b_{11} (361 60) ἐπώλησαν τὰ κτήματα αὐτῶν δημοσίηι; c_{15} (355 54) δημοσίη legitur: altera diphthongi -ηι pars apud Iones iam inde a V saeculo sensim obmutuisse videtur, quare in titulis hic illic omittitur. Halic. 5729_{10} λήψεται τῶν θυομένων δημοσίαι, publice, sc. hostiae, quae a populo offeruntur. cf. v. 12 τῶν δὲ ἰδιωτικῶν (= privatorum hostiae) λήψεται κωλῆν . . . Adesp. 5781_3 ἐνθάδ' Ἀθηναῖοι Πυθαγόρην ἔθεσαν υἱὸν δημοσίαι Διονυσίου, publicis sumptibus. cf. Hdt. I 30_{23} καί μιν Ἀθηναῖοι δημοσίῃ ἔθαψαν αὐτοῦ et III 55_{10}.

*δημότης civis. Oropi $5339_{9/10}$ ἂν δέ τις ἀδικεῖ . . ἢ ξένος ἢ δημότης. l. 15 τις ἢ τῶν ξένων ἢ τῶν δημοτέων. Ap. Hdt. II $172_{4.\ 17}$ voci δημότης opponitur βασιλεύς, v. 11 τύραννος nomen.

*διά per.

Gen.:	Accus.:
Hdt.: 206 testimonia	116
Tituli Ionici: 16 testimonia.	6

1. διά cum genetivo: a) de loco usurpatum significat α) motum per locum aliquem ad alium locum, ap. Hom. διέκ et διαπρό haud raro. Mileti 5495_{28} (VI) ἔρχονται τὴν ὁδὸν μέχρι ἄκρΟ, ἀπ' ἄκρΟ διὰ δρυμŌ. cf. Erythris 5690 $a_{13.\ 14.\ 16.\ 22.\ 23}$ (IV). Ephesi 5597_4 (287) πλάτος πόδας εἴκοσι . . διὰ τῆς γῆς Κλειτοφῶντος. v. 10 διὰ τῆς γῆς ταύτης. Secundum Helbing, l. o. p. 132, cum hac vi legitur διά ap. Hdt. centies quadragies sexies. cf. VII 8_{20} μέλλω ἐλᾶν στρατὸν διὰ τῆς Εὐρώπης ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα. cf. VIII 8_{31}, 105_5 ἐξήλαυνε τὸν στρατὸν διὰ τῆς Θρηίκης ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα. cf. III 145_4 et tabulas Heracl. I 130 (Solmsen, Inscr. select.[3] n. 18) τὰς δὲ τράφως τὰς διὰ τῶν χώρων ῥεώσας. β) per locum: Chii 5653 b_{11} (circa 475) διὰ τῆς πόλεως ἀδηνέως γεγονέοντες, non tamen e civitate egrediuntur. Hdt. VIII 50_4 ὁ γὰρ διὰ Βοιωτῶν τραπόμενος στρατός. IX 25_{15} τάσσεσθαι . . . διὰ ὄχθων, et v. 12 ἰέναι διὰ τῆς ὑπωρέης τοῦ Κιθαιρῶνος. cf. praeterea VIII 108_8, IV 69_6, IV 39_8. b) de tempore usurpatum significat α) per (de tempore continuo): Ephesi 5605_3 ἱερατεύοντος διὰ βίου. huc refero exempla Hdtea I 97_5 δι' ἡμέρης, quod legitur etiam II 173_{10}, VI 12_5, VII 210_{16}. VIII 12_2 διὰ πάσης τῆς νυκτός.

I 62_{18} (orac.) *σεληναίης διὰ νυκτός.* II 25_3 *διὰ παντὸς τοῦ χρόνου.* it. IX 13_6. I 122_{11} *διὰ παντός = ἀεί.* De hac forma in titulis recentioribus cf. Nachmanson p. 140. Hic praepositionis *διά* usus inde ab Hdto in litteris Graecis invenitur. cf. Thuc. I 38. Xen. An. VII 8, 11. Dem. XVIII 110, XXIII 144. In lapidibus saepius occurrit: *δι᾽αἰῶνος* = semper: Rhodi 4195 II 24; Lesbi 228_4, 254_{15}. *διὰ βίου*: Lesbi IG XII 2, 500, 10. Argis IG IV 590, 7, etc. Plura vide ap. Günther IF. 20 p. 82 sq. *β) διά* significat temporis intervallum (idem fere ac „post"). Hic usus item inde ab Hdto ap. scriptores pedestris sermonis invenitur. Zeleae 5532_{16} (post a. 334/3) *ἀνευρεῖν διὰ μηνὸς Ἡραίου, ἔκτεισιν εἶναι διὰ τοῦ Κεκυπωσίου.* v. 26 *ἀποδοῦναι τὴν τιμὴν διὰ μηνός.* cf. v. 23 et 5533 f_4. Hac vi saepius nobis occurrit praepositio *διά* ap. Hdt. II 73_3 *δι᾽ ἐτέων πεντακοσίων*, post annos quadringentos. IV 1_{10} *διὰ χρόνου τοσούτου,* interiecto tanto temporis spatio. III 27_{10} *διὰ χρόνου πολλοῦ.* VI 118_{11} *ἀλλά μιν (τὸν ἀνδριάντα) δι᾽ ἐτέων εἴκοσι . . αὐτοὶ ἐκ θεοπροπίου ἐκομίσαντο ἐπὶ Δήλιον,* post viginti annos. Hdt. eadem praepositione utitur ad intervallum, quo bina loca inter se distant, significandum: I 179_6 *διὰ τριήκοντα δόμων πλίνθου ταρσοὺς καλάμων διαστοιβάζοντες.* VII 30_5 *διὰ σταδίων ὡς πέντε μάλιστά κη ἀναφαινόμενος ἐκδιδοῖ καὶ οὗτος ἐς τὸν Μαίανδρον.* cf. IV 181_5. cf. Kühner-Gerth I 482. *γ)* per aliquem, alicuius opera: Erythris 5689_{26} (paulo ante annum 345/4) [*ὀμόσαι δ*]*ι᾽ ἀγγέλων.* Apud Hdt. semper fere invenitur *διά* cum vocibus *ἑρμηνέως, ἀγγέλου* vel cum pronomine coniunctum: III 38_{15} *δι᾽ ἑρμηνέως.* IV 24_5 *διὰ ἑπτὰ ἑρμηνέων.* VI 4_1 *δι᾽ ἀγγέλου; δι᾽ἀγγέλων* I 69_9, 99_5, 141_{12}. V 92_{78}, 103_2. VII 203_3. VIII 112_4; quinquies cum pronomine coniunctum: I 109_{12} *δ. ἐμεῦ*, 113_{11} *δ. τούτων*, 117_{18} *δ. ἐκείνων*, 129_{10} *δ. ἑωυτοῦ.* Hic quoque dicendi modus ab Homerico sermone abest; cum eadem autem notione etiam aliis substantivis ap. postoriores scriptores adiungebatur praepositio *διά.* cf. Thuc. II 2, V 43 et Bonitzii indicem Aristotelicum s. v. *διά* p. 177. — 2. *διά* praep. cum acc. coniuncta significat ob, propter. Magnesiae 5736_{15} (VI) *διὰ ταῦτα;* idem legitur Sami 5698_{14} (323). Tomis 5545_2 (I) *διὰ τὰς τῶν καιρῶν περιστάσεις κακῶς ἀπορῶν . . ὁ δῆμος,* propter temporum angustias. v. 5 *διὰ τὴν ἀπορίαν.* v. 6 *διὰ τὴν γενομένην λοιμικὴν περίστασιν.* v. 8 *διὰ ταῦτα.* Ap. Hdt. et de hominibus et de rebus dicitur: VI 38_1 *διὰ Κροῖσον ἐκφεύγει.* VIII 90_3 *ὡς δι᾽ ἐκείνους ἀπολοίατο αἱ νέες.* 106_6 *δι᾽ ἐκεῖνον ἔχοι ἀγαθά.* Occurrit *δι᾽ αἰτίην* I 1_4, II 30_7, III 1_3, IV 43_8 etc. cf. Kühner-Gerth I 480 sqq.: Helbing p. 132 sqq. R. Günther IF. XX 82 sqq. Brugm. Gr. Gr.³ 453 sq.

διαγράφω recenseo. Amorgi 5361_{28} (°IV) *ὅσαι δίκαι διεγρά-*

φησαν . . ταύτας μὴ εἶναι δικάσασθαι. v. 47 *τὰς δίκας τὰς διαγραφείσας ἐν τοῖς λευκώμασιν.* De hac voce recte disputat Ditt. 511 adn. 4 „Proprie haec vox circumscribendi, i. e. delendi notionem habet (cf. testimonia, quae collata sunt ap. Meier-Schömann, Der Att. Process, ed. Lipsius p. 42); ac sane huic quidem loco bene conveniret praeceptum, quo cives vetarentur litem, quae in indice publice proposito deleta esset, amplius persequi. Sed recte Szanto [Mitth. d. arch. Inst. XVI (1891) p. 33 sqq. contra Radetium] monuit pugnare cum hac interpretatione v. 48 sqq. Quare *διαγράφειν* hic potius perscribendi, i. e. singillatim in indice scripto recensendi notione accipiendum est. Significatur tabula omnium litium ab ipsis compositarum, quam *διαλλακταί* confecto suo negotio Arcesinae relinquunt." cf. etiam Thalheim in P.-W. V 312. In titulo nostro Amorgino ea vi usurpatur verbum *διαγράφειν*, qua dicebatur *διαγράφειν τοὺς στρατιώτας* conscribere milites: Polyb. VI 12, 6. cf. Arist. Rhet. II 1378 a 29 *ὥσπερ οὖν καὶ ἐπὶ τῶν προειρημένων διεγράψαμεν τὰς προτάσεις, οὕτω* etc. Praecipue ap. posteriores scriptores sic legitur. Legitimus autem ac proprius oratorum Atticorum loquendi modus est *διαγράφειν τὴν δίκην*, litem expungere. Lys. XVII 5. Dem. LVIII 8.

διαγωγή r e r u m p e r r e g i o n e m v e l t e r r a m q u a n d a m t r a n s p o r t a n d a r u m p o t e s t a s. Olynthi 5285 b_7 (389—83) *καὶ τῶν ἄλλων ἐξαγωγὴν δὲ εἶν καὶ διαγωγὴν τελέουσιν τέλεα.* Principali hac significatione raro legitur vox ap. scriptores.

διαδικασίη d i s c e p t a t i o, c o n t r o v e r s i a. Zeleae 5532_{19} (post 334) *ἢν δέ τις ἀμφισβατῆι φὰς πρίασθαι ἢ λαβεῖν κυρίως παρὰ τῆς πόλειως, διαδικασίην αὐτῷ εἶναι.* Hoc loco *διαδικασίην εἶναι* idem fere esse atque *διαψηφίζεσθαι* e contextu patet, i. e. ius eorum, qui fundos civitatis proprios acquisiverunt, singillatim examinare et suffragiis de eo decernere. cf. ap. Ditt. titulum Deceleae inventum n. 439 (IV), in quo verbum *διαψηφίζεσθαι* (v. 83) pro *διαδικάζειν* usurpatur. Hoc vocabulum quid significet in orationis genere iudiciali, accuratius disputavit Thalheim in Pauly-Wissowa V 305 sq. cf. praeterea Meier-Lipsius Att. Proz. p. 471 et J. H. Lipsius, Das Att. Recht II 463 sqq.

διάθεσις a n i m u s q u o q u i s e s t e r g a a l i q u e m. Magnesiae 5736_{18} (VI) *τὴν ὑπὲρ θεῶν μου διάθεσιν*, id quod deorum ratione habita constitui. cf. Wil. Gr. Leseb. Erläuterungen p. 252 sq. De vocis usu ap. medicos (Hippocr. Vet. med. 10) cf. Thes. s. v. p. 1151. Plat., saepius. Aristot., posteriores.

διαθήκη t e s t a m e n t u m. Erythris 5692 c_{43} (278/7) *κατὰ διαθήκην διασυνίστησιν ἱερητείαν* = e testamento. cf. Dem. XLIII 5 *τοῦ κήρυκος κηρύττοντος, εἴ τις ἀμφισβητεῖν ἢ παρακαταβάλλειν βούλεται τοῦ κλήρου τοῦ Ἁγνίου, ἢ κατὰ γένος ἢ κατὰ διαθήκας*, vindicatur

enim hereditas vel consanguinitatis iure vel e testamento sive tabulis. Plut. Rom. 5 κτήματα τῷ δήμωι κατὰ διαθήκας ἔδωκε, bona populo e testamento reliquit. De re ipsa disputaverunt Ziebarth in P-W. V 349 sqq. et nuperrime Mitteis, Grundzüge d. Papyruskunde II 1, 236 sqq.

*διαίρεσις ius hostiae in frusta scindendae. Mileti 5495_{35} (VI) διαίρεσις καὶ μοίρης λάξις (Wilam.: Den Eselingen (kommt zu) das Zerlegen und der Empfang eines Anteiles.) Hdt. VII 144_5 ἀνέγνωσε Ἀθηναίους τῆς διαιρέσιος ταύτης παυσαμένους νέας τούτων τῶν χρημάτων ποιήσασθαι διηκοσίας, quo loco διαίρεσις significat nummorum distributionem. VIII 123_1 μετὰ δὲ τὴν διαίρεσιν τῆς ληίης ἔπλεον ἐς τὸν Ἰσθμὸν, praedae partitione facta. Non aliter Xen. Cyr. IV 5, 55.

*διαιρέω partior, divido. Zolotas Chii $IIIa_{29}$ (epist. regis Attali) ἀγρός, ὃν [δι]είλετο πρὸς τὸν ἀδελφόν, ager, quem diviserat cum fratre. Πρός praepositionis hac vi usurpatae, quamvis singularis videatur, plura tamen inveniuntur exempla ut ap. Ditt. 831_7 (Amorgi) πάντα ἃ ἔχει διελόμενος Νικήρατος πρὸς τὸν ἀδελφόν et saepius ap. oratores Atticos (Lys. 16, 10. Isai. 7, 5. Isocr. 4, 17. 5, 39. 12, 42 et 255). Haud aliter medio διαιρεῖσθαι utitur Hdt. IX 85_1 οἱ δὲ Ἕλληνες . . τὴν ληίην διείλοντο.

διαίρω ascendo (proprie: tollo, erigo). Ephesi 5600_4 (VI) κἂν διάρει κἂν ἀποκρύψει, sive avis ascendet ad summam caeli partem, sive e conspectu abibit; hoc loco verbum διαίρειν intransitive usurpari statuit Skias, Ἐφ. ἀρχ. 1892 p. 25 sq. collato hoc Polybii loco I 39, 1 καὶ διάραντες εἰς τὴν Σικελίαν ἀφώρμησαν ἐντεῦθεν εἰς τὴν Λιβύην. cf. praeterea Aristot. frg. 344 (Rose) διαίρειν τὸ πέλαγος et Lexicon Polybianum Schweighaeuseri s. v. cf. etiam quae s. v. ἀποκρύπτω docui.

*διακόσιοι 3 ducenti. διακόσιαι: Eretriae 5315_{19} (341/40) Mileti $5499_{52/53}$ (312—280) διακόσια: Neapoli $5272_{6.7.27}$; διακοσίων: Myconi 5417_8 (III), Teni 5492_{64} (183/2). διηκοσίων Chii 5653 $d_{18/19}$ (V); Zeleae 5533 d_5 (post 334 a. C.). διακόσιας, Teni $5492_{57.58\ bis}$. Hdtus formam διηκόσιοι habet I 32_{10}, 178_{12}, III 92_7, 93_{10}, 97_{11}, etc. cf. Hoffmann III 348 sqq.

*διαλέγομαι colloquor, ago cum aliquo. Cumis $5270_{5/6}$ καὶ εἴ τις πρὸ ἐκείνων ἄλλος διαλέτται, . . de forma ττ pro κτ cf. Bechtel ad. loc. et formas Gortyn. νυττί et ἔγραττται, Thumb, Hdb. p. 128, 8 b. Iasi 5516_6 (Alexandro regnante) ὑπὲρ τῆς μικρῆς θαλάσσης διαλεχθέντες Ἀλεξάνδρωι βασιλεῖ. Ephesi 5589_1 (302/1) περὶ ὧν οἱ νεωποῖαι διελέχθησαν τῆι βουλῆι. Prienae 5581_8 (306/281) καὶ τὰ πράγματα . . διελέγησαν παραπλησίως τοῖς ἐν τῶι ψηφίσματι γεγραμμένοις. Hac notione occurrit vocabulum διαλέγεσθαι ap. Hdt. III 50_{13} διαλεγομένῳ τε οὐ προσδιελέγετο. 51_2 τά σφι ὁ μετρο-

πάτωρ διελέχθη. $52_{4/5}$ *οὔτε τίς οἱ διαλέγεσθαι . . ἤθελε,* sed saepius significat dialecto uti: exempla ap. Schweigh. I 158; apud Hippocr. dicitur de voce articulata: p. 1063 B *πάλιν κατενόει καὶ διελέγετο,* cui *ἄφωνον* opponit p. 1085. cf. Hippocr. p. 253, 32, 38.

**διαλείπω* interìcio, interpono spatium temporis. Oropi 5339_4 (411—377) *τὸν ἱερέα . . φοιτᾶν εἰς τὸ ἱερόν . . μὴ πλέον διαλείποντα ἢ τρεῖς ἡμέρας,* interdicitur, ne sacerdos unquam ab initio veris ad autumnum plus quam tres continuos dies interponat, quibus in Amphiaraeum non veniat; sic recte docuerunt Ditt. 589 adn. 4 et Ziehen LGS II p. 202 adn. 9 contra Wilamowitzium, qui ita locum intellexerat (Hermes XXI 93), ut sacerdotem inter hiemem exactam, i. e. Arcturi ortum (Hes. O. 364), et primum fani aditum non plus triduo intermittere debuisse putaret. Hac cum notione Hdt. semel: III 157_{15} *ὁ δὲ αὖτις διαλιπὼν τὰς συγκειμένας ἡμέρας,* de loci autem spatio (= „disto, absum“) saepius. cf. exempla ap. Schweigh. I 158, quibus adde VII 40_4. Ea vi occurrit verbum *διαλείπειν* ap. Hippocr. ut in fracturarum curandarum ratione etiam „intermittendi“ notionem accipiat: De Fract. p. 767 B: *ἔνθεν καὶ ἔνθεν ἐπιθέουσι ὀθονίοισι, κατὰ δὲ ἕλκος αὐτὸ διαλείπουσι καὶ ἐῶσιν ἀνεψῦχθαι,* qua ulcus est, intermittunt, h. e. ulcus nudum relinquunt.

διαλλακτής conciliator. Amorgi $5361_{31.34}$ (ineuntis saec. IV) *οἱ διαλλακταί.* Proprie est *ὁ διαλλακτής* litium compositor. Formam *διαλλακτήρ* usurpat Aeschyl. Sept. 908. D. Hal. II 76. Quid proprium sit Amorgi, docuerunt Szanto, Ath. Mitth. XVI (1891), Radet, BCH XII (1888) p. 229, Dittenberger Syll.[2] 511, qui tamen contra alios contendit — et recte quidem, ut mihi videtur — *τοὺς διαλλακτάς* extraordinarium hominum peregre ascitorum consilium (*ξενικὸν δικαστήριον* cf. Syll.[2] 510_{25}) esse interpretandum, qui nimiam litium pendentium multitudinem arbitrio suo, cui non ut civium iudiciis diffidebatur, dirimant atque concordiam turbatam restituant.[1]) Ad idem significandum usurpat Hdt. vocem *καταρτιστήρ*: V 28_8 *τούτους καταρτιστῆρας εἵλοντο Μιλήσιοι,* ubi proxime deinceps legitur *κατήλλαξαν δέ σφεας ὧδε.* De hac voce scripsit Pollux I 153 *τούτους* (sc. *διαλλάκτας*) *καταρτιστῆρας Ἡρόδοτος καλεῖ.* cf. etiam Hdt. IV 161_5. Eadem narrans Diod. Exc. p. 550 dicit *τῆς τῶν Κυρηναίων στάσεως διαιτητὴς ἐγένετο Δημῶναξ.* cf. Herw. s. v. *καταρτιστήρ.* Ditt. 511, Thalheim in Pauly-W. V 322.

**διαλλάσσομαι* mihi reconcilio, reconcilior. Chii 5655_{17}

---

[1]) Monet Ditt. 511 not. 7 item extraordinarium officium cives inter se in gratiam reducendi vocem *διαλλακτήν* significare ap. Arist. *Ἀθ. πολ.* 5, 2. 38, 4.

(333/2) μέχρι ἂν διαλλαγῶσι Χῖοι, φυλακὴν εἶναι παρ' αὐτοῖς. Item Arist. Av. 1683, Eur. Med. 896, saepius oratores Attici. Hdt. IX 47_1 διαλλάσσεσθαι τὰς τάξις, ordines inter se permutare. cf. Dion. Hal. A. R. I 84 ἕτερα παρασκευάσαντες παιδία νεογνὰ διηλλάξαντο τεκούσης αὐτῆς τὰ βρέφη. cf. II 3.

διαμένω permaneo. Mileti 5499_{20} (exeuntis saec. IV) τῆς πόλεως διαμενούσης σώας. Perdurandi notione occurrit ap. Hippocr. p. 1248 F ὅσα δ' ἂν (πάθεα) διαμείνῃ τοῖσι παιδίοισι.

*διαπέμπω dimitto. Chii 5653 $b_{7/8}$ (VI) τοὺς κήρυκας διαπέμψαντες ἐς τὰς χώρας. Eodem tempore saepius illud usurpat Hdtus cum eadem notione: I 84_4 διαπέμψας ἱππέας προεῖπε τῷ πρώτῳ ἐπιβάντι τοῦ τείχεος δῶρα δώσειν. I 46_8 διαπέμψας ἄλλους ἄλλῃ. Inde ab Hdto hac vi, saepius ap. Thuc. et alios.

διαρραίνω aspergo. Ceae $5398_{14/15}$ (V^0) [δια]ρραίνειν τὴν οἰκίην. v. 17 ἐπὴν δὲ διαρανθῆι καθαρὴν εἶναι τὴν οἰκίην. Nota verbum διαρραίνω aspergo, conspergo, praeter hunc locum nisi ap. LXX interpretes non inveniri: Prov. Salom. VII 17 διέρρανκα τὴν κοίτην μου κρόκῳ. Apud Hdt. composita verbi -ραίνω nunc duplici ρ (-ρρ-) nunc uno (-ρ-) scripta traduntur in codd., e. g. II 93_4 ἀποραίνοντες, α; ἀπορρ-β; cf. v. 9, etc.

διασυνίστημι constituo. Erythris 5692 $b_{16/17}$ (post a. 278 a. C.) διασυνέσ[τησεν τὴν ἱ]ερητείαν. v. 39/40 διασυνέστησε τὴν ἱερωσύνην. $c_{43/44}$ κατὰ διαθήκην διασυνίστησιν ἱερητείαν. In hoc titulo Herw. auctore p. 373 idem fere significat verbum διασυνιστάναι quod διάδοχον καθιστάναι, i. e. successorem constituere. cf. vocem, quae proxima sequitur. Hoc verbum, si hunc ineuntis tertii a. Ch. n. saeculi titulum excipias, iam non occurrit nisi apud posterioris aetatis scriptores ut apud Philonem (saepius, cf. Thes.), Diog. Laert. III 79, sed significatione omnino diversa dilucide expediendi aliquam rem.

διασύστασις. Erythris 5692 $b_{13/14}$ (post 278) δια[συστάσεις ἱ]ερητειῶν ἐφ' ἱεροποιοῦ Φανοτίμου. v. 36 διασυστάσεις ἱερητειῶν. Iuvat huc afferre, quae de hoc vocabulo diserte docuit Ditt. 600 adn. 11. „Non hereditaria erant sacerdotia. Sed ut superstite sacerdote cuilibet alii civi licebat spem successionis emere (hoc est ἐπαγοράζειν), sic, quamdiu id factum non erat, sacerdos suum heredem soluto pretio successorem constituere poterat. Haec est διασύστασις, quae semel ($c_{43/44}$) defuncti sacerdotis testamento efficitur, praeterea semper ab ipso etiamtum superstite. De hac vocis interpretatione nomina hominum, quae semper inter patrem et filium hoc negotium actum esse produnt, dubitari vetant.“ cf. etiam quae de hoc more profert Stengel p. 42. In litteris ap. solos posteriores legitur: Philon. I 26, II 454 (i. q. confirmatio); Clem. Alex. p. 624 (commendatio, conciliatio).

**διατάσσω* iubeo, statuo. Tei $5634_{10.29}$ (III) *ἃ ἐν τῶι νόμωι διατέτακται.* Ap. Hdt. *διατάσσω,* i. e. suas cuique partes tribuere, saepius legitur. cf. Schw. I 161 et Thes. s. v. Nostro titulo *διατάσσομαι* passiva significatione dicitur de eo, quod „edicitur et sancitur". Hdt. I 110_{17} *διατέταγμαι ἐπορᾶν* „mandatum est mihi".

**διατελέω* perago sc. vitam. Cum participio coniunctum significat actionem vel statum, qui participio notatur, continuari. cf. Kühner-Gerth II 63, 15; Stahl 699, 3. Eretriae 5310_2 . . *ἀνὴρ ἀγ]αθὸς [ὢν δ]ια[τελεῖ περὶ τ]ὸν δῆμον.* Ephesi 5589_3 (302/1) *ἐπειδὴ Εὐφρόνιος Ἡγήμονος . . πρότερόν τε εὔνους ὢν καὶ πρόθυμος διετέλει περὶ τὸν δῆμον.* v. 5 *καὶ τὰ λοιπὰ ἐν ἅπασι καιροῖς διατελεῖ χρήσιμος ὤν* . . his locis omnino respondent loci Hdtei, qui sunt haud pauci: VII 112_2 *διατελεῦσι τὸ μέχρι ἐμεῦ αἰεὶ ἐόντες ἐλεύθεροι.* VI 117_7 *καὶ τὸν λοιπὸν τῆς ζόης διατελέειν ἀπὸ τούτου τοῦ χρόνου ἐόντα τυφλόν.* cf. VI 52_{35}, VII 153_7. Item Plat. Apol. 31a, Conviv. 192c.

**διατρίβω* commoror. Sami 5698_7 (322/1) *διατρίβων Γόργος παρὰ Ἀλεξάνδρωι.* cf. Hdt. I 24_2 *διατρίβοντα παρὰ Περιάνδρῳ.* Hippocr. 911 g. *μὴ διατρίβειν* = ne nimium moreris.

δίαυλος curriculum duplex, stadii cursus et recursus. Chii $5660_{21.22.23.24.25}$ *οἵδε ἐνίκων τοὺς τιθεμένους ἀγῶνας . . Παίδων δίαυλον,* secundum exemplum *Ὀλύμπια νικᾶν* fictum. Sami $5704_{2.15}$ (II) *διαύλωι:* de hoc dativo instrumenti cf. Kühner-Gerth I 435 B. De re ipsa vide Pauly-W. V 354, quo loco omnia de hac re inscriptionum testimonia collegit Jüthner. Vocem saepius usurpat Hippocr. p. 352, 12 *δρόμοισι καμπτοῖσι καὶ διαύλοισι* 368, 24 *διαύλοισι ὀλίγοισι* et p. 372, 37. tragici saepe.

**διαφεύγω* effugio, evado. Tomis 5545_{17} (I) *διαφυγὼν τοὺς περιεστῶτας κινδύνους.* Saepe occurrit vox ap. Hdt., cuius testimonia vide ap. Schw. I 162. Pro futuro *διαφεύξεσθαι* Hdtus verborum circuitu usus dicit *διαφυγὼν ἔσεσθαι* VII 194_{13}.

**διδάσκω* doceo. Tei 5634_4 (III) *περὶ δὲ τοῦ ὁπλομάχου καὶ τοῦ τοξεύειν καὶ ἀκοντίζειν διδάσκοντος συντελείσθω.* Herodotus locutione *διδάσκειν δρᾶμα,* fabulam docere in theatro vel alio loco publico utitur VI $21_{8/9}$ *ποιήσαντι Φρυνίχῳ δρᾶμα Μιλήτου ἅλωσιν καὶ διδάξαντι.* I 23_6 *διθύραμβον πρῶτον ἀνθρώπων . . . ποιήσαντά τε καὶ ὀνομάσαντα καὶ διδάξαντα.* III 81_9 *οὔτ᾽ ἐδιδάχθη οὔτε οἶδε καλὸν οὐδέν.* cf. Steinii adnot. ad Hdt. I 23_7. Apud Graecos occurrit *διδάσκειν τινά τι,* docere aliquem aliquid, ut in nostro titulo, et *διδάσκειν τινὰ περί τινος,* aliquem de re docere, certiorem facere.

**δίδωμι* do. Verbi *διδόναι* in Ionum lapidibus hae exstant formae: Indic. praes. 3 sg.: *διδοῖ* (septuagies occurrit ap. Hdt.) = Mileti $5495_{19.20}$ (saec. VI). Ibid. 5497_7, Sami 5698_{13} (320). Hdtus

etiam formam δίδωσι habet II 2, 154, VIII 24. Aorist. I ἔδωκα: Proconesi 5531 $b_{5.6}$ (Attica dialectus) Hdt. I 124_{10}. ἔδωκε[ν]: Histiaeae-Orei 5341_6 (260). Procon. 5531 a_{10} (VI). Cyzici 5522 a_2 (VI) $b_{2.9}$ (I). Myconi $5417_{4.15.16.21.29.33}$. Aorist. II plur.: ἔδωσαν: Mileti 5493 b_{29} (390) Hdt. VI 21, 108. — Perfect. δέδωκ' ἀγαθά = Eretriae 5309_9. Futur. δώσω = Magnesiae 5736_{19} (VI). Imperativus: διδότω = Myconi 5416_{11} (III); διδόντων ibidem v. 14. 17. 18. 20. 28. Infinitivi praesentis duplex est forma: διδοῦν = Oropi $5339_{21.33}$ (cf. Bechtel p. 533), διδόναι = Mileti 5497_7 (IV^0) (διδόναι: Hdt. VI 62). Infin. aoristi secundi: δοῦναι: Thasi 5464_{11}. Zeleae 5533 b_3 c_3 d_3. Prienae 5588_8, 5589_7. Coniunct. praes. διδῶ („det") Neap. 5272_{11}. Genus passivum haud raro invenitur in titulis: Neapoli 5272_{11} οὐδὲ πίστει δοθήσεται, i. e. non credi pecuniam fide iussore phratore adhibito. Myconi 5416_{31} (III) τῶι ἱερεῖ δίδοται γλῶσσα . . Mileti 5495_{14} (VI) δίδοται ἀπὸ μολπῶν δύο ἱερήμα. Cyzici 5522 b_4 (VI) δέδοται παρὲξ ΝΑΥ:ΙΠΟ. Chii $5663_{2.6/7}$ τῶι ἱερεῖ δίδοσθαι . . γλώσσας . . Locutio δεδόσθαι αὐτοῖς . . ἀτέλειαν legitur Tei 5633_6 (370), Iasi 5516_8 (IV^0), Sami $5698_{26/27}$, Magnesiae 5737_{14} (IV^0). Sami 5698_{21} (322/1) καὶ πορεῖα αὐτοῖς δοθήσεται. Chii 5660_7 ἀπὸ τῆς προσόδου τῆς δεδομένης κατὰ τὸ ψήφισμα. Tomis 5545_{22} (I) δοθῆναι αὐτοῖς ὑπὸ τοῦ δήμου . . χρυσοῦς τέσσαρας. De nonnullis Hdteis dicendi modis cf. Schw. I 164 sq. Formas dialecticas huius verbi nunc commode congestas habes ap. Herw. p. 379.

*δικάζω. 1. Vox activa δικάζειν ius dicere: Chalc. Adesp. 5291_{10} (V) δικάσαι ἐν πέντε μησίν. Oropi 5339_{13} (411—377) δικάζειν τὸν ἱερέα μέχρι τριῶν δραχμέων. Ephesi 5598_1 (VI) ἐγμαρτυρῆσαι ἐπὶ τοῖς δικάζουσιν, apud iudices. v. 5 ἣν δὲ οἱ δικάζοντες. Zolotas Erythris V $a_{13.24}$ (V—IV) δικάζειν . . ἄνδρας ἐννέα. Ibid. v. 19 δικᾶν κατὰ νόμους. Mileti 5493 b_{26} (post 392) ἐπεὶ ἔμελλον οἱ δικασταὶ δικᾶν τὴν δίκην. Formam contractam futuri δικᾶν pro δικάσειν adnotavit Antiatticista p. 90, 15 ex Hdti I 97_4: οὔτ' ἔφη δικᾶν ἔτι. cf. Levitic. 19, 18 ἐκδικᾶται. Notabile est formam δικᾶν (Hdt. I 97_4) nunc firmari illis duobus testimoniis lapideis, quorum prius ad V a. Ch. saeculum pertinet. cf. Thumb, Handb. 358, 13. Kühner-Blass II 401. Haussoullier, R. Ph. 1909 p. 10. Smyth p. 486. 498 sq. Mileti 5493 b_{30} πόλεις, αἵτινες τὴν δίκην ἐδίκαζομ μαρτυρίας εἶναι. Chii 5661_{13} ($\overset{0}{IV}$) οἰκίη, ἣν Λεώφρων ἐδίκασεν ἑκατοστηρίην εἶναι. Haud aliter usurpatur verbum ab Hdto.: absolute I 96_{14} ἀνὴρ κατὰ τὸ ὀρθὸν δικάζων. I 97_4 προκατίζων ἐδίκαζε. VI 139_6. Cum dativo coniunctum I 97_5 τοῖσι πέλας δικάζειν. II 137_9 etc. cf. Schw. I 167 sq. — 2. Vox media δικάζομαι discepto cum aliquo, in ius voco aliquem. Thasi 5483_{10} (^0IV) δικάζεσθαι

δὲ τοὺς ἀπολόγους ἢ αὐτοὺς ὀφείλειν. Ibid. 5464_{14} δικασάσθων δὲ οἱ ἀπόλογοι· ἂν δὲ μὴ δικάσωνται, αὐτοὶ ὀφειλόντων, δικασάσθων δὲ ἀπόλογοι. v. 16 δικασάσθω . . ὁ θέλων. Chii 5653 c_3 (V) ἤν τις . . δικά[ζηται], ἡ πόλις δικαζέσθω. cf. Hdt. I 96_{16} ἄσμενοι ἐφοίτων παρὰ τὸν Δηιόκεα καὶ αὐτοὶ δικασόμενοι. Halicarn. 5726_{16} (ante 324) περί praepositio cum genetivo casu coniuncta additur verbo δικάζεσθαι, ubi simplex genetivus satis esset: ἢν δέ τις θέλῃι δικάζεσθαι περὶ γῆς ἢ οἰκίων. cf. Lys. XVII 5 τῆς οἰκίας ἐδικαζόμην τοῖς ἔχουσι. vide Thes. s. v. et Kühner-Gerth I 380 sq. Semel in Ionum lapidibus cum dativo casu coniungitur Tei 5634_{19} (III) δικασάσθω δὲ αὐτῶι ὁ βουλόμενος. Sic Lys. XII 4 οὐδενὶ πώποτε οὔτε ἡμεῖς οὔτε ἐκεῖνος δίκην οὔτε ἐδικασάμεθα οὔτε ἐφύγομεν. Kühner-Gerth I 432 sq. 3. Passiva vox: Ius dicitur de aliquo: Amorgi 5361_{29} (⁰IV) ταύτας (δίκας) μὴ εἶναι δικάσασθαι. it. v. 49. cf. Thuc. I 28. Plat. Crit. 50 B, etc.

*δίκαιος 2 et 3 iustus, aequus. 1. adiectivum: Leri 5520_2 (IV⁰) προθυμίαν δικαίαν παρεχόμενος ἐς τούς . . Persaepe ap. Hdtum et id quidem de rebus hominibusque. cf. Schw. I 168. 2. adverbium δικαίως: Eretriae 5315_{25} (341/40) ὡς ἂν δύνωνται δικαιότατα. Erythris $5689_{10/11}$ (ante a. 354) ἐκτίθεσθαι δὲ ἐπαγγείλαντας δ[ικαίως]. Zeleae 5532_{12} (IV⁰) τιμήσειν τῆς ἀξίης ὀρθῶς καὶ δικαίως. Mileti 5502_{13} ἤρξέν τε δικαίως καὶ εὐσεβῶς. cf. Hdt. VI 137_2 εἴτε δικαίως εἴτε ἀδίκως. Hippocr. 783.

*δικαστήριον iudicium, forum, tribunal. Zolotas Erythris $Va_{21/22}$ (V⁰) πληροῦν δὲ τὸ δικαστήριον μὴ ἐλάσσονας ἢ ἑξήκοντα. Amorgi $5361_{32.\,50}$ ἐπὶ τοῦ δικαστηρίου. Inde ab Hdto legitur in litteris Graecis: VI 72_6 ὑπὸ δικαστήριον ὑπαχθείς et VI 104_7. De re ipsa Thalheim ap. Pauly-W. V 571 sqq.

*δικαστής iudex. Chalc. Adesp. 5291_7 (V) δικασταὶ δ' ἔστων ἐννέα. Halic. $5726_{20.\,26}$ (ante 454) νόμωι δὲ ὀρκῶσαι τοὺς δικαστάς. Mileti 5493 b_{26} (390) οἱ δικασταί. v. 22 ἀκούσας τῶν δικαστέων. Zeleae $5532_{27.\,31}$ (post 334/3) δικαστάς. Vocem haud raro usurpat Hdtus III 31_9, VII 194_7 etc. Aeschyl. Eum. 684. Thalheim, P. W. V 565 sq.

*δίκη[1]). 1. ius, iustitia, fas. i. q. θέμις Hes. Th. 902. Op. 273. Hdt. I 115_7 ταῦτα ἐποίησα σὺν δίκῃ. cf. Herond. IV 77 ἐκ δίκης = δικαίως. E titulis Ionicis desiderantur exempla. 2. δίκη causa, lis. Oropi 5339_{20} (411—377) εἰς τὴν ὑστέρην ἢ

[1]) δίκη proprie est mos, modus, e. g. βασιλήων δ 691, μνηστήρων σ 275, γερόντων ω 255, δμώων ξ 59. cf. Platner, Notiones iuris et iustitiae ex Homeri et Hesiodi carminibus explicatae, Marb. 1819, 8, p. 76 sq. et Allihn, De idea iusti, qualis fuerit ap. Hom. et Hes. cf. Boisacq s. v. δίκη et δείκνυμι et inprimis R. Hirzel, Themis, Dike u. Verwandtes, Leipzig 1907. Thalheim ap. Pauly-W. V 578 sqq.

δίκη τελείσθω. Amorgi $5361_{27/28}$ (400—350) *ὅσαι δίκαι διεγράφησαν.* 32. 36/37. 48 *τὰς δίκας.* v. 45 *καθ' ὃ ἂν ἐσαγάγηι δίκην παρὰ τὸ ψήφισμα.* Zolotas Erythris Va_{27} (V^0) *ἐσάγειν τὰς δίκας* causam ad iudices deferre. Mileti $5493\,b_{22\,23}$ (390) *τεθείσι[ς] τῆς δίκης ὑπὸ Μιλησίων.* v. 27 *δικᾶν τὴν δίκην.* it. l. 31. 30 *τὴν δίκην ἐδίκαζομ.* Erythris 5688_6 (IV) *εἶναι αὐτοῖς δίκας προδίκους καὶ προεδρίην* (de *δίκαις προδίκαις* agetur infra s. v. *πρόδικος*). Tei $5634_{21.24.25}$ (III) *τῶν δικῶν πράξεις,* de quibus v. 19 *καὶ ἐν ἰδίαις δίκαις καὶ ἐν δημοσίαις.* Wil. Chii $25\,b_{11}$ (600) *πρήσσεν... δίκας [ὁκό]σαι ἂν ἔκκλητοι γένωνται.* cf. Hdt. III 31_{11} *τοῖσι Πέρσῃσι δίκας δικάζουσι.* 3. Satisfactio, poena. Ceae 5409_2 *τούσδε ὀφλόντας δίκας,* litem amittere poenamque committere; saepe usurpant scriptores: Aeschyl. Ag. 520. Plat. Legg. IX 856 d, Apol. 39 b; Ar. Nub. 34, Aves 1457, etc. Olbiae 5547_{22} (^{0}IV) *δίκηι καταλαβόντες.* Mylasae $5753\,c_6$ (355/4) *τὴν δίκην λαβόντος ἐν χειρῶν νόμωι.* Nota apud Hdt. *δίκην λαμβάνειν* significare modo poenas dare (I 115_{11}), modo iudicia accipere: sic I 140 *δίκας μὲν τῶν διαφόρων ἀλλήλοις διδόναι καὶ δέχεσθαι* i. e. iudicia de controversiis dare vicissimque accipere. it. V 83_3 *δίκην διδόναι καὶ λαμβάνειν παρ' ἀλλήλων.* Huc refero illud Oropi $5339_{16/17}$ *τὰ δὲ μέζονα ἥχοῖ ἑκάστοις* (sc. *ἀδικίοις*) *αἱ δίκαι ἐν τοῖς νόμοις εἴρηται, ἐντοῦθα γινέσθων,* i. e. causa coram eo tribunali agatur, ad quod pro criminis natura pertinet. Sic saepissime ab Hdto usurpari vocabulum ostendit plurimis exemplis allatis Schw. I 169, 3, quem locum velim inspicias.

δίκρεας duplex carnis portio, „eine Portion aus zwei Fleischstücken“. Chii $5663_{5.9}$ (IV) *τῶι ἱερεῖ δίδοσθαι γλώσσας καὶ σπλάγχνα.. καὶ μερίδα δίκρεων.* cf. Ditt. 599 adn. 3. Adhuc vox praeter nostrum titulum tantum Coi legebatur ap. Prott LGS I n. 5 v. 53 Ditt. 616, 53. 54 *νῶτον δίκρεας,* v. 54 *Νεστορίδαις νῶτον δίκρεας, ἰατροῖς κρῆας, αὐλητῶι κρέας,* ubi *κρέας* simplicem, *δίκρεας* duplicem portionem carnis victimarum significat. cf. tit. Amorginum Ditt. 645_3 (I) *γλῶσσαν καὶ σάρκας τρεῖς.* Eandem vim quam *δίκρεας* habet fortasse *δεισίας κρεῶν* IG II 631, de quo vide Ziehen LGS II n. $24_{20/21}$ et pag. 80 sq. cf. Hdt. VI 57_{14} *ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἀποπέμπεσθαί σφι.. ἀλφίτων τε δύο χοίνικας ἑκατέρῳ καὶ οἴνου κοτύλην, παρεοῦσι δὲ διπλήσια πάντα δίδοσθαι.* cf. praeterea Herw. 386, Bechtel p. 712.

διοικέω administro. Mileti $5494_{35/36}$ (293) *ἐπείτ' ἂν καὶ τὰ[ς προσόδους διοική]σωσιν.*

διοικητής administrator. Neapoli $5272_{1.9.22.26}$ *οἱ διοικηταί* videntur esse pecuniae publicae dispensatores. Titulus est recentioris aetatis. cf. Herw. p. 388. Brandis in Pauly-W. V 790 sq.

διορθόω emendo, restituo, corrigo. Chii 5655_2 (333/2)

αἱρεθῆναι δὲ νομογράφους, οἵτινες γράψουσι καὶ διορθώσουσι τοὺς νόμους. v. 6/7 *τὰ δὲ διορθωθέντα ἢ γραφέντα ἐπαναφέρεσθαι πρὸς Ἀλέξανδρον.* Vox iam ap. Hippocr. legitur, sed propria cum notione, nempe significans eorum, quae aliquo modo excedunt et a recto declinant, velut membrorum fractorum vel distortorum, in naturalem vel moderatum statum collocationem. cf. p. 803 D. *ἐσματτευόμενον ἐς τοὺς μυκτῆρας καὶ τὰ εἴσω ῥεύσαντα διορθοῦν ἀόκνως, ἔς τ' ἂν καθορθώσῃ,* quae in interiorem partem vergunt, impigre dirigenda, quoad restituantur; rursus in eadem p. E.

*διπλάσιος 3 duplus. Tei 5634_{20} (III) *ὁ δὲ ἁλισκόμενος ἐκτινέτω διπλάσιον.* Vocabuli *διπλάσιος,* quamquam *α* habet correptum, Ionica forma, quae ap. Hdt. IV 68_{13}, VI 57_4, VII 103_6 exstat, tamen est *διπλήσιος* (de qua Apoll. Dysc. in Bekker Anecd. p. 545, 7). cf. Schw. I 170; de ipsa forma cf. Smyth 183, § 191; Brugm. Gr. Gr.³ 216.

*διπλεῖ dupliciter. Eretriae 5314_8 (⁰IV) *ἐκπρηττόντων . . ἢ αὐτοὶ ὀφειλόντων διπλεῖ.* Adiect. *διπλόος* usurpat Herodotus VI 104_2, III 42_9 *χάρις διπλέη.* De huius generis adverbiis in *-ει* exeuntibus cf. quae exposuit Brugm. Gr. Gr.³ 227.

*δίς bis. Amorgi 5371_9 (IV⁰) *ἀμπέλους σκάψει δίς.* Massiliae 5626_4 *γμνασιαρχήσας δίς.* cf. Hdt. VIII 104_8 *δὶς τοῦτο ἐγένετο.*

*δισχίλιοι 3 duo milia. Chii 5653 c_{20} (V) *δισχειλίων ἑπτακοσίων* sc. *δραχμῶν* (genuina haec est Ionum forma). Teni 5492_{50} (183/2) *δισχιλίων* . . Numero singulari coniungitur cum nomine collectivo ap. Hdtum VII 158_{15} *δισχιλίην ἵππον.* De vocis forma disputaverunt Hoffm. III 282. G. Meyer, Gr. Gr.³ 109 Anm. 1. Brugm. Gr. Gr.³ 70 Anm. 2; 216, § 247. Hirt, Hdb. p. 79 et 317.

δίχαλκον duo chalci, quarta teruncii pars, ut Pollux tradit 9, 65. Apolloniae 5541_2 (IV) *δίχαλκ(ον).* Saeculo IV hic iam legitur vox, quae in litteris Graecis ante Ch. n. non invenitur: Diosc. IV 155, Lucilius. Anth. pal. 11, 165; Hesych. cf. Hultsch in Pauly-W. V 356 sq.

διχομηνίη dimidiatus mensis. Magnesiae 5737_4 (IV⁰) *μηνὸς Παλλειῶνος διχομηνίηι.* Usurpatur a scriptoribus posterioris tantum aetatis: Plut. Dion. c. 23. Hesych. Suida; in titulis vero iam anno 460 a. C. n.: IG I $1_{61.80}$ (Ditt. 646). Coi I 8_4 ap. Prott LGS I.

*διώκω accuso, reum facio aliquem. Zolotas Erythris $Va_{8/9}$ (V⁰) *ἢν δ' ἐκχωρῆι ὁ διώξας, ὀφειλέτω ὅπερ οἱ νικῶντι γίνεται.* Hac vi saepius ap. Hdt. occurrit verbum *διώκειν*: VI 104_8 *ἐδίωξαν (αὐτὸν) τυραννίδος.* VI 136_4 *θανάτου ὑπαγαγὼν ὑπὸ τὸν δῆμον Μιλτιάδεα ἐδίωκε,* capitis crimine accusavit.

δίωξις accusatio. Zolotas Erythris Va_4 c_{14} (V⁰) *δίωξιν δ' εἶναι τῶι βουλομένωι.* a_{11} *καὶ τούτου δίωξιν εἶναι κατὰ ταὐτά.* Demosth. XLVII 70. Plut. Pericl. 10, 31.

δόγμα i. q. *τὸ δεδογμένον* decretum. Chii 5655_{13} (333/2) *κατὰ τὸ δόγμα τῶν Ἑλλήνων.* Plat. saepius. Dem. Pol.

δογματίζω praescribo. Neapoli 5272_{13} *καθὼς καὶ ὑπὲρ φρητάρχου (δε)δογμάτισται,* i. e. et si ita placuerit, ut de debitore approbando decernatur, quem ad modum de eligendo phretarcho vel de eligendis chalcologis decretum est: „si tantus numerus calculorum pro debitore sit, quantus requiratur pro phretarcho, tum . . .“ Franzius CIG n. 5785.

**δοκεῖ τινι* placet alicui. I. Activum: His formulis sanciuntur Ionum leges et decreta:

1. *ἔδοξεν τῆι βουλῆι καὶ τῶι δήμωι:*
   a) saeculo V: Amorgi 5370_1.
   b) „ IV: Eretriae 5308_{10}, 5309_4, $5310_{5/6}$, 5315_4, Mileti 5496_4, Iasi 5515_1, Ephesi 5589_1, Sami 5698_1, Magnesiae 5737_8.
   c) saeculo III: Amorgi 5364_1, 5366_1.
   d) „ II: Amorgi 5368_3.
   e) Incertae aetatis tituli: Halic. 5728_4, 5729_3, Magnesiae 5738_7.
2. *ἔδοξεν τῶι δήμωι:* Saec. IV: Amphipoli 5282_1, Zeleae 5232_1, 5533 c_1, d_1, e_1, f_1.
3. *ἔδοξεν τῆι βουλῆι:* Saec. V⁰: Eretriae 5308_2, Prienae $5588_{1/2}$ (incertae aetatis).
4. *ἔδοξεν τεῖ ἐκκλησίει:* Oropi 5338_2 (ante 333).
5. Variae formulae: Olynthi 5285 b_{14} (389) *ἐὰν ἀμφοτέροις δοκῆι.* Myconi 5416_3 (III) *τάδε ἔδοξεν Μυκονίοις ἱερὰ θύειν.* Thasi 5464_{13} *τὰ δόξαντα ἄκυρα ἔστω.* Mileti 5495_4 (VI) *ἔδοξε μολποῖσιν.* Mylasae 5753 a_2, b_3, c_{12} (IV) *ἔδοξε Μυλασεῦσιν.* Hoc vocabulum in populi, senatus, aliorum collegiorum decretis usitatissimum ne litteris quidem deest cf. Thuc. IV 118. Andoc. De myster. p. 220. Aeschyl. Sept. 1005 *δοκοῦντα καὶ δόξαντα ἀπαγγέλλειν με χρὴ δήμου προβούλοις.* Soph. Aiax 1050, etc. Aristoph. Thesm. 372: *ἔδοξε τῆι βουλῇ τάδε τῇ τῶν γυναικῶν.*

II. Saepe invenitur in decretorum formulis passivum *δεδόχθαι* pro „videri et censeri“: *δεδόχθαι τῆι βουλῆι καὶ τῶι δήμοι:* Amorgi 5366_{16} (III⁰), Thasi 5464_5. Tomis 5545_{11} *δεδόχθαι τῆι βουλῆι:* Ephesi 5589_2 (IV⁰). — *δεδόκχθαι τῶι δήμωι:* Sami 5698_{26} (320). — *δεδόχθαι τῆι ἐκκλησίαι:* Leri 5520_4 (IV⁰). Haud aliter Hdt. IV 68_{18} *δέδοκται τοῖσι πρώτοισι τῶν μαντίων αὐτοῖσι ἀπόλλυσθαι,* constitutum est, ut vates morte plecterentur. VI 109_{13} *δέδοκται τὰ πείσονται,* decretum est, quid passuri essent. Formula nostra *δεδόχθαι τῆι βουλῆι καὶ τῷ δήμοι* „decretum vel statutum esse a senatu et a populo“ legitur ap. Dem. aliosque. Hinc *τὰ δεδογμένα* decreta, placita, quae *δόγματα* quoque dicuntur: Mileti 5494_{24} (293/2) *ἐπείτ' ἂν δὲ συντελεσθῆι τὸ δεδογμένον.* cf. Schw. I 172, 3. Accuratius hic inquirendum est, quid intersit in eiusmodi

formulis inter passivum et activum verbi *δοκεῖν*. Notandum est passivum in titulis, quos modo laudavi, in ipso decreti initio nusquam positum esse, sed praemitti solere tum rem de qua agitur, tum causam ob quam decretum fertur; contra activum *ἔδοξεν* videtur sollemnis et stata esse formula, ex qua semper fere titulus incipit. Non raro in eodem lapide et *ἔδοξεν* invenitur et *δεδόχθαι*: Ephesi 5589$_{1.\,5}$, Amorgi 5366$_1$ *ἔδοξεν τ. β. κ. τ. δ. ἐπειδὴ . . . περὶ δὲ τούτων δεδόχθαι.* Sami 5698$_{26}$ (320). Sic videtur *ἔδοξεν* esse id, quod Romani verbo „placuit" significant, perfectum *δεδόχθαι* id, quod „de hac re singillatim visum est et censitum, ita ut res decreta sit". Istas decernendi formulas, quibus Graeci utebantur, nunc commode legas collatas ap. Larfeld II 474 sqq.

**δόκιμος* 2 (bonus). Oropi 5339$_{22}$ (411—377) . . *μὴ ἔλασσον ἐννεοβόλου δοκίμου ἀργυρίου*, i. e. bonorum nummum. *ἀργύριον δόκιμον*, quod Oropi saeculo V exeunte legitur, apud solos recentioris aetatis scriptores occurrit. Plut. Mor. 406 B. Luc. Hermot. 68 nomismata *δόκιμα* et *ἀκίβδηλα* distinguit, alibi *ἔννομα καὶ ἀκριβῆ τὸν τύπον* opponuntur *τοῖς παρακεκομμένοις*. Alia e lapidibus exempla ap. Ditt. III p. 283 index. Saepius ap. Hdtum occurrit notio translata: „spectatus, clarus". cf. Schweigh. I 173.

δόλιχος ὁ spatium curriculi, duodecim vel, secundum alios, viginti quattuor stadiorum. cf. Jüthner in Pauly-W. V 1282 sq. Chii 5660$_{10.\,12.\,13.\,14.\,15}$ *παίδων δόλιχον*, i. e. *οἵδε ἐνίκων τοὺς ἀγῶνας*. Sami 5704$_{13}$ (II). cf. Xen. An. IV 8, 27 *δόλιχον θεῖν*. Plat. Legg. VIII 833 b *ὁ τὸν δόλιχον ἁμιλλησόμενος*. Saepissime ap. posteriores occurrit. vide Thes. s. v. Cf. quae supra sub voce *δίαυλος* de accusativi et dativi usu exposui. cf. praeterea Schneidewin-Nauck ad Electram v. 683.

**δόμοι* compages lapidum vel laterum in aedificio. Tei 5636$_{6.\,7.\,8}$. *ἐπωκοδομήθησαν τούτου τοῦ πύργου . . δόμοι ἕξ*. Non aliter Hdt. I 179$_6$ *διὰ τριήκοντα δόμων πλίνθου*, per trigesimum quemque laterum ordinem. cf. Steinii not. ad loc. II 127$_9$ *ὑποδείμας δὲ τὸν πρῶτον δόμον λίθου Αἰθιοπικοῦ ποικίλου*. Antiattic. p. 89, 8 *δόμων, οὐκ ἐπὶ τῆς οἰκίας, ἀλλ' ἐφ' οὗ ἡ συνήθεια τάττει. Ἡρόδοτος πρώτῳ καὶ δευτέρῳ.* Praeterea vox occurrit ap. Polyb. X 22, 7. Diodor. I 64. Septuaginta Interpp. Eccl. V 25; Esdrae VI 4. cf. Searles p. 90.

**δοῦλος* servus. Amorgi 5364$_{7/8}$ (III) *ἐλευθέρων καὶ δούλων τῶμ πάντων*. Thasi 5483$_6$ (⁰IV) [*τὸν δὲ τὸν λαφθέντα*] *δοῦλον*. Magnesiae 5736$_4$ (VI) *Γαδάται δούλωι τάδε λέγει*. cf. Xen. An. I 7, 3. Adiectivi quoque loco usurpatum invenitur: *δοῦλος, δούλη, δοῦλον*. cf. Arist. Polit. I 4 et imprimis Tragicos. Cuius adiectivi comparativum *δουλότερος* usurpat Hdt. VII 7$_4$ *Αἴγυπτον πᾶσαν πολλῷ δουλοτέραν ποιήσας ἢ ἐπὶ Δαρείου ἦν*.

**δραχμή* drachma. *δραχμήν*: Eretriae 5315_{22} (340/40) *δραχμαί*: Chii 5661_{6} (IV) Mileti 5499_{52} (312—280) Tei 5636_{10}. *δραχμέων*: Ceae $5398_{5/6}$ (425). Oropi $5339_{10.16}$ (411—377) Halic. $5727\,a_{9.11.13.15}$ (400). De hac forma genitivi pluralis cf. Hirt, Hdb. p. 234, 2. *δραχμῶν*: Eretriae 5315_{6} (341). Amorgi 5372_{7}. Myconi 5416_{11} (III), $5417_{8.18}$ (III), Teni $5492_{16.29.43.47.50.56.63.67.77.95.108}$ Erythris $5692\,a_{49}$ c_{49} (post a. 278). *δραχμάς*: Eretriae $5314_{1.5.10}$ Amorgi 5370_{5} (V) $5361_{42.44}$ (⁰IV), 5371_{13} (IV), Ii 5392_{1} (IV). Myconi $5417_{4.5.7.15.17.17/18.25}$ Chii 5661_{18} (IV). Tei 5634_{18} (III). Testimonia Hdtea collegit Broschm. I p. 17. De gravissimo hoc Graecorum nummum genere cf. Hultsch in P. W. V 1613—1633.

δρυμός (*ὁ*) silva. Mileti 5495_{28} (VI) *διὰ δρυμὸ* per silvam". Pro voce poetica a grammaticis habetur. Occurrit ap. Hom. quater, sed semper plurali numero *δρυμά*: *κ* 150, 197, 251, *Λ* 118. Vocem *δρυμός* usurpant Tragici Soph. O. R. 1399. Eur. Hipp. 1128, Rhes. 289. Praeterea Orph., Nic., Arist. Polyb. Memoratu dignum est hoc vocabulum, quod Mileti iam saeculo sexto invenitur, haud raro legi in papyris Aegyptiacis: Petr. II 29 (a) 5; 43 (a) 7 ss. saepe (IIIª). Petr. 112 (c) 16; 118 (b) 5 (IIIª) cf. Mayser p. 28; Kühner-Blass[3] I 500. De consuetudine articuli in his dicendi modis omittendi (*διά* cum subst. coniunctum) cf. Kühner-Gerth I 605 sq.

**δύναμαι* possum. Eretriae 5315_{25} (341/40) *ὡς ἂν δύνωνται δικαιότατα*. cf. IG II 420_{12} (II) *ὡς ἠδύνατο κάλλιστον*. Xen. An. VI 3, 21 *ἐπορεύοντο ᾗ ἐδύναντο τάχιστα*. Hell. II 2, 9. Plat. Rep. 437 e etc. Amorgi $5366_{7/8}$ (III) *ποεῖν ἀγαθὸν ὅτι ἂν δύνηται*. Ceae 5409_{3} *ἡ βουλὴ οὐ δυναμένη πρᾶξαι*. Myconi 5417_{10} (III) *ἐὰν μὴ δύνηται*. Thasi $5464_{4/5}$ *ποεῖ ὅτι δύναται ἀγαθόν*. Sami 5698_{25} (322/1) *ὅτι ἂν δύνωνται*. it. Tomis 5545_{21} (I). Non aliter hoc verbo utitur Hdtus, id quod videri potest ap. Schw. I 175; addere potuit formam *ἐδύνατο* impersonaliter ab Hdto usurpari VII 134_{5} *τοῖσι Σπαρτιήτῃσι καλλιερῆσαι θυομένοισι οὐκ ἐδύνατο* et IX 108_{5} *ὡς δὲ οἱ προσπέμποντι οὐκ ἐδύνατο* (= *οὐ δυνατὸν ἦν*) *κατεργασθῆναι*. cf. Porti s. v. *ἐδύνατο*.

**δύναμις* vis, copia, potestas, facultas. Tei $5632\,b_{31}$ (475) *οἵτινες τιμουχέοντες τὴν ἐπαρὴν μὴ ποιήσεαν ἐπὶ δυνάμει* „pro viribus". Prienae 5581_{7} (306—281) *αὐτοὶ συνησθέντες ἐπὶ τῶι ἐρρῶσθαι . . τὰς δυνάμεις*. Hoc loco vox *δυνάμεις* significat vim ac potentiam in exercitibus sitam vel iis nixam, copias exercitus. cf. Ditt. Or. Graeci II indicem; cum eadem vi tum singulari tum plurali numero saepe apud scriptores legitur inde ab Hdto IV 155_{18} *τέῳ δυνάμι κοίῃ χειρί*. cf. V 100_{7} *τὴν δὲ ἀκρόπολιν ἐρρύετο αὐτὸς . . ἔχων ἀνδρῶν δύναμιν οὐκ ὀλίγην*. cf. Xen. An. I 1, 6; 3, 12; Plurali numero Polyb. II 1, 5 etc.

**δυνατός* 3. 1. qui facere potest aliquid: Amorgi 5366_{11} (III—II) *εὐεργετεῖν τὴν πόλιν ἐφ' ὅσον ἐστὶν δυ[νατὴ . .]*, sc. Timessa mulier. 2) *τὸ δυνατόν* id, quod fieri potest: Erythris $5689_{18. 28/29}$ *κατὰ τὸ δυνατόν* „pro viribus". Sic Thuc. V 23. Plat. Crat. 422 d.. De vocis usu apud Hdtum cf. Schw. I 176.

**δύο* duo. *δύο:* Eretriae 5315_8. Myconi $5416_{12. 15. 36}$ (III). Pari 5436_5. Mileti $5495_{14. 21. 25}$. Sami $5702_{21. 23. 26 \text{ bis}. 29. 31. 33. 34 \text{ bis}. 36. 37}$. Olbiae 5551_3. Thomis 5545_{13} (I). *δυῶν:* Chii 5653 $d_{9. 14}$ (V). Bis legitur dativus *δυσίν*: Mylasae 5755_4 (II). Neapoli 5272_{19}. Hdt. semper antiquiore forma *δυοῖσι* utitur. cf. Brugm. Gr. Gr.[3] 212.

δυσελπιστία desperatio. Tomis 5545_4 (I) *ὁ δῆμος ἐν τῇ μεγίστῃ καθέστηκεν δυσελπιστίαι.* Aristot. virt. VII p. 1251 b 25. Polyb. saepius. Appian. Civ. IV 12.

**δυώδεκα* duodecim. Thasi 5467 a_5 (V^0). Forma *δώδεκα* utitur Hom. Z 248, Aristoph. Aves 95, *δυώδεκα* Hom. B 637 aliique poetae epici, quae eadem constans ap. Hdt. quoque scriptura est (I 16_2, II 147_7, 151_1 al.), ut ait Bredow p. 279, librariis raro in uno alterove libro ad alias formas aberrantibus velut *δώδεκα* VI 108_{16}. De forma *δυώδεκα* et *δ[Ϝ]ώ-δεκα* cf. Brugm. Gr. Gr.[3] 140 § 131, 2. Hirt, Hdb. p. 312. Herwerden 410.

**δυωδέκατος* 3 duodecimus. Myconi $5416_{5. 24}$ (III) *Ποσιδεῶνος δυωδεκάτει.* Hdt. III 93_2 *νομὸς δυωδέκατος οὗτος* (*δυωδέκατος* β, *δωδέκατος* α).

**δωρεή* donum, praemium. Ephesi 5589_{10} (302/1) *ὁ δῆμος τιμᾶι δωρεαῖς ταῖς προσηκούσαις.* P 3_{24} (334/3) *τὰς δω[ρεάς].* Saepius Hdt. III 130_{18}, VI 130_8, etc. Plura ap. Schweigh. I 177.

**δῶρον* donum. Sicilia 5272 (IGA) *Ηιπ(π)οδρόμης τόδε δῶρον Πεδιοῖ.* Ibidem 5280 *Ἀρρύλης τόδε δῶρον Πεδιοῖ.* Inde ab Homero omnibus commune vocabulum. Exempla Hdtea collegit Broschmann I 18.[1])

---

[1]) Liceat mihi addere in calce huius libelli duas adnotationes, quas praefationi suo loco inserere oblitus sum:

a) In *ι* littera seu adscribenda seu subscribenda ne mea ipse socordia incuriaque parum constanter fecisse videar, scito me prorsus secutum esse eam scribendi rationem, qua quoque loco usi essent editores.

b) In titulorum supplementis indicandis omittendos putavi uncos quadratos [ ], ubicumque verba restituta aut adeo certa sunt atque perspicua, ut ab omnibus editoribus recepta sint, aut omnino non ad eam pertinent vocem, quae pro lemmate posita est.

G. Pätz'sche Buchdr. Lippert & Co. G. m. b. H., Naumburg a. d. S.